

ПИРАТИ НА ЛЮБОВТА

КАРТИН
РОБЪР
ДС

*Тя обича живота,
но си играе със смъртта.*

7

РОМАНТИЧНИ
ВРЕМЕНА

КАРЪН РОБЪРДС ПИРАТИ НА ЛЮБОВТА

Превод: Йонкапейчовска

chitanka.info

Лейди Кетрин е на път към родината, когато корабът ѝ е нападнат от пирати. Тя попада в ръцете на сдобилия се с лоша слава капитан Хейл. Морският разбойник гледа на нея като на лична собственост и я отвлича на самотен остров, за да отмъсти на дъщерята на аристократичното лондонско общество. Ала от смъртната омраза се ражда любов и в тях се събужда страст, способна да ги задуши. Сега вече двамата се борят за своето общо бъдеще и за живота си.

ПЪРВА ГЛАВА

Лейди Кетрин Олдли бе красива девойка. Тя самата приемаше с удоволствие този факт. Беше ѝ пределно ясно какво впечатление прави, когато стоеше облежната на перилото на борда на кораба „Ана Гриър“, а залязващото слънце превръщаше дългите ѝ коси в искрящ пламък. Очите ѝ блестяха, а силният морски вятър бе успял да зачерви страните ѝ.

Седемнадесет години я бяха гледали и изпълнявали всяко нейно желание. Когато преди десет години майката на Кети напусна този свят, малкото момиче бе поверено на една бавачка и цяла армия гувернантки. Всички те се опитваха да я научат на неща, важни за една дама от 1842 година: да свири на арфа и пиано, да рисува еднообразни акварели, да говори перфектно френски, по всяко време да изглежда хубава и по детски безгрижна. Точно това винаги затрудняваше истинските дами. Когато поискаше, Кети можеше безупречно да изиграе ролята на блага, добре възпитана лейди, но по характер бе много войнствена. Изблиците ѝ на гняв бяха принудили не една гувернантка да напусне разплакана къщата и никога повече да не прекрачи прага ѝ. Самата Кети не отдаваше на това никакво значение. Нямахше амбиции и да научи нещо от книгите. Искаше да изживее живота, а не да чете за него.

„Това момиче е много безотговорно“ — викаше баща ѝ, кипнал от гняв.

И това беше самата истина. Въпреки че най-различни гувернантки дълго и упорито се мъчеха да набият в главата ѝ елементарни неща, необходими за всяко добро възпитание, момичето не проявяваше никакъв интерес и желание да бъде лейди. Когато се убедиха, че Кети използва уменията си, за да чете само евтини булевардни романи, измъченият ѝ баща най-после се предаде и освободи дъщеря си от досадната необходимост да бъде възпитавана. Вместо това тя се научи да танцува и имаше най-леката стъпка сред всички жени от околността. Когато вървеше, широките ѝ поли се

полюшваха елегантно, а погледнеше ли изпод дългите си мигли, предизвикваше изблици на възхищение. Смахът ѝ звънтеше ясно като сребърна камбанка.

Най-добре обаче Кети бе усвоила уменията да скрива истинската си природа от обожателите, които се тълпяха около нея. В обществото, и особено в присъствието на подходящи за нея млади мъже, поведението ѝ беше по-благовидно от лицето ѝ. Острият ѝ ум и сприхавост бяха познати само на нейната бавачка, която винаги я предупреждаваше да не показва лошите си страни, преди да е намерила подходящ съпруг.

Бащата на Кети, сър Томас Олдли, девети граф в Бедстоук, посланик на английската кралица в Португалия, обичаше много единственото си дете, което виждаше рядко, и затова нямаше реална представа до каква степен то е твърдоглаво и своенравно. Знаеше само, че дъщеря му е красива и очарователна, което би могло да допринесе много за общественото му положение. За нещастие момичето бе наследило неговия буен темперамент, но, изглежда, умееше добре да се контролира. Пък и по-добре е жената да е духовита. Общо взето Кети бе едно добро дете и рядко му даваше повод за тревоги. От няколко месеца насам младежите от цял Лисабон тичаха подире ѝ, но женитба с чужденец не би донесла никакви предимства за политическата му кариера. В главата на сър Томас назря идеята да изпрати девойката при сестра си в Англия. Само така ще избегне опасността от неравностоен брак. Самият той, след като приключи работата си като посланик, ще замине следващата година. Разчиташе напълно на това, че междуременно Кети вече ще е завладяна от лондонския сезон на баловете и ще е забравила своите португалски ухажори. Освен всичко друго, сестра му ще проучва основно всички нови приятели на Кети. Да, най-добре е да я изпрати в Англия!

Щом чу за този план, Кети дълго вика и бесня. Но когато бащата вземаше някакво решение, ставаше точно толкова твърдоглав и непреклонен, колкото и дъщерята. Най-накрая, с помощта на бавачката, успя да я убеди в практичността на това си намерение. Кети с нетърпение очакваше да бъде представена на кралица Виктория, която управляваше вече пета година и беше само с няколко години по-възрастна от нея. Но Англия бе далече, пък и бяха я напуснали преди седем години. Може би на мъжете там няма да им се стори

привлекателна? Може би в Лондон са на мода по-скоро чернокосите дами, вместо очарователните блондинки? И бащата, и бавачката обаче я уверяваха, че с необикновената си красота ще блесне във всяко общество. Най-накрая Кети се остави да я убедят. Тя знаеше, че е красива и дълбоко в душата си бе убедена, че е в състояние да накара всеки мъж да ѝ се възхищава. Когато най-накрая бурята на негодуванието ѝ отшумя, графът въздъхна с облекчение и реши за себе си, щом пристигне в Англия, веднага да предприеме нещо срещу вироглавството на Кети.

После той изцяло се посвети на подготовката по осигуряването на надежден транспорт за дъщеря си, което съвсем не беше лесно в онези бурни времена. Напоследък много се заговори за банда пирати, която кръстосвала из португалски води и нападала невъоръжените кораби. Графът се смразяваше при мисълта, че дъщеря му може да попадне в ръцете на мъже, които няма да се съобразяват нито с невинността ѝ, нито с високото ѝ обществено положение.

Когато сър Томас научи от един приятел, че „Ана Гриър“ скоро ще вдигне котва, разбра, че господ е чул молбите му. Англия бе дала „Ана Гриър“ на португалските морски сили. Корабът разполагаше с внушителен брой пушки и оръдия. Кой пират би се осмелил да нападне такава плаваща крепост?

Изненадващо лесно се съгласиха да приемат Кети на борда. Корабът се използваше само за военни цели, но сега на него щеше да има малка група пасажери. Това не изненада нито графа, нито дъщеря му.

Преди тръгване се оказа, че раздялата с баща ѝ съвсем не е толкова тежка. Погледът на Кети, изпълнен с любопитство и напрежение, бе отправен напред към лондонското общество. Беше твърде развълнувана, за да е тъжна. И без това рядко виждаше баща си. А и той скоро щеше да дойде. Беше я уверил също, че ще заобича леля си Елизабет от пръв поглед. От самото начало беше ясно, че Марта ще придружава младата госпожица. Кети не би изпитвала носталгия в нейната компания, а и графът щеше да е спокоен, че дъщеря му е в сигурни ръце.

Корабът „Ана Гриър“ плаваше вече трета седмица и Кети проклинаше деня, в който се бе съгласила за това пътуване. Скуката я убиваше. С изключение на Кети, всички пасажери изглеждаха

подходящи за музейни експонати заради преклонната си възраст, а капитанът се интересуваше само от управлението на кораба и не проявяваше никакво желание дори и за лек флирт с най-красивата лейди на борда. Кети вече беше изпробвала чара си върху членовете на екипажа, някои от които изглеждаха доста атрактивно със суровата си външност. Но Марта непрекъснато я възпираше с присъствието си.

Кети подпря брадичката си с ръце, въздъхна и се загледа отчаяно над перилата. Защо ли не се случеше нещо интересно, само и само да се сложи край на тази ужасна скука!

Потънала в мисли, девойката започна да наблюдава една блестяща златна нишка на синята си брокатена рокля. Наистина е хубава рокля, мислеше си тя, докато плъзгаше ръката си по ръкава и се възхищаваше на многото елегантни дантели над китката. Това бе една от любимите ѝ рокли. Тъмният син цвят се отразяваше в очите ѝ и ги правеше тайнствени като самото море. Тесният корсет още повече подчертаваше тънката талия и заоблените ѝ гърди. Затова не беше изненадана, че няколко моряка я изпиваха с погледи, докато извършваха малки ремонти по палубата. Кети нервно потропваше с крак. Едрият морски вълк със светли коси, навиващ наблизко корабното въже, прекъсна работата си и се втренчи в нея с отворени уста, поразен от удивителната ѝ красота. С крайчеца на окото си Кети забеляза неговото възхищение и се обърна, усмихна се, а очите ѝ блеснаха предизвикателно. Преди обаче да каже каквото ѝ да е, една ръка здраво сграбчи нейната.

— Нима искате да говорите с тези груби моряци, мис Кети? — тихо, като котка, Марта се беше приближила зад нея. — Какво ще каже баща ви за това? Сама знаете, че не трябва да си имате работа с такива хора. Когато пристигнем в Англия, ще се омъжите за някой богат дук, конт или някой друг.

— О, тихо, Марта! — нацупи се Кети, но дребната, посивяла жена упорито я държеше за ръката. — Ще говоря, с когото си искам. Освен това имах намерение само да попитам този човек кога най-после ще пристигнем в Англия.

— Сигурно след една седмица, госпожице — каза морякът, усмихвайки се. Той не обърна никакво внимание на Марта.

— Още една седмица — Кети въздъхна, сведе поглед и се усмихна леко. — Сякаш е цяла вечност! Морските пътувания са

толкова скучни! Така ми се иска да има нещо, с което да запълня времето си! — тя отново се усмихна на моряка, а той безсрамно се ухили в отговор.

— Престанете, мис Кети! — каза Марта, видимо ядосана от предизвикателното поведение на възпитаничката си. Дърпайки я за ръката, отчаяно се опитваше да я накара да си тръгнат, но Кети упорито се съпротивляваше. Изгубила всякакво търпение, Марта се обърна към ухиления моряк.

— Ако не се захванете отново с работата си и не престанете да закачате млади и невинни дами, ще кажа на капитана. Непременно ще го направя.

Морякът направи физиономия и отвори уста, за да ѝ даде достоен отговор, но силен вик го прекъсна.

— Кораб на хоризонта! — прозвуча отвисоко.

— Къде? — попита веднага хор от гласове.

— Ляво на борд! — беше отговорът и всички мигновено погледнаха в тази посока.

Кети се повдигна на пръсти и потърси с поглед приближаващия се кораб. Навсякъде се виждаше обаче само вода, леко набраздена от бялата пяна на малките вълни. Слънцето тъкмо залязваше и целият хоризонт бе потопен в пламтящо червено. Кети беше сигурна, че надлъж и нашир няма никакъв кораб.

— Те се заблуждават — каза разочаровано на Марта. — Там няма нищо!

Морякът се обърна към нея и ѝ се усмихна.

— Неслучайно не виждате нищо, госпожице. Корабът е още много далеч. Но след като Дейв го казва, значи е вярно. Той е много по-нависоко от нас и освен това има далекоглед. А ние ще успеем да го видим не по-рано от утре сутринта, и то ако пътува в нашата посока.

Може би имаше право. Кети остана на палубата дълго след като се стъмни, с надеждата да види кораба. Най-накрая студът и непрекъснатото мърморене на бавачката я накараха да се прибере в каютата. Зави се веднага в едно одеяло и седна, трепереща, на края на леглото, докато Марта приготвяше ваната. Под неодобрителния поглед на старата жена Кети щедро изля във водата парфюм с мирис на рози, влезе във ваната, отпусна се и полека-лека се стопли.

Марта обиколи цялата каюта, събра и сгъна разхвърляните навсякъде дрехи, като в същото време на висок глас укоряваше момичето за лошото ѝ възпитание. Как може да говори така фамилиарно с някакъв си моряк! Освен това бавачката ѝ се ядосваше и заради парфюма във водата. И двете прекрасно знаеха кои точно жени го използват. Марта въздъхна и каза, че майката на Кети би се обърнала в гроба, ако видеше дъщеря си в този момент.

Девојката усмихната изслуша тази проповед, излезе от ваната, грижливо се избърса и бързо навлече копринената си нощница. Търколи се в леглото и затвори очи, наслаждавайки се на удоволствието. Упреците на старата жена не можеха да я ядосат. Свикнала им беше. Съсредоточи мислите си над дилемата, какво ще облече утре. Искаше ѝ се да изглежда колкото се може по-добре, защото възхищението в очите на онзи моряк ѝ доставяше удоволствие. Ще го смае. Като че ли розовата рокля от коприна е най-подходяща. Размишлявайки, заспа. На сутринта облече светложълта копринена рокля и повдигна червеникавозлатистите си къдрици. Изглеждаше красива като самото слънце.

Щом стана готова с тоалета си, бързо се изкачи на палубата, за да види дали се е приближил другият кораб. Веднага го съзря. Беше прекрасен, съвсем различен от ниския военен кораб, на който плаваше тя. С издутите си платна изглеждаше грациозен като птица, а високо изнесенят му, горд нос леко пореше вълните. Уголемяваше се непрестанно и Кети забеляза, че с невероятна скорост се приближава до „Ана Гриър“.

— Толкова е хубав! — възкликна тя, когато усети присъствието на русокосия моряк от миналата вечер.

— Да, наистина — съгласи се той. — Но капитан Хог не си спомня „жабарите“ да имат такъв кораб, а този е с френски флаг. По-скоро изглежда като новите кораби от колонията Нова Англия. Капитанът нареди дамите да се приберат в каютата си, докато научим подробности. За всеки случай, нали разбирате?

Стана му неудобно от погледа на момичето и се извърна.

— Какво имате предвид, като казвате „за всеки случай“? За какво си мисли капитан Хог? Надявам се... Не за пирати!

На последната дума гласът ѝ прозвуча една октава по-високо и морякът я погледна с безпокойство. Ако наистина към тях се

приближаваше пиратски кораб, последното, което им трябваше, е присъствието на истерична жена. Той преглътна и започна бързо да говори.

— Не, госпожице, навярно не! Сигурно това е нов кораб, който ние просто не познаваме. Но докато разберем със сигурност, е по-добре дамте да останат в каютата си.

Обърна се към Марта, която тъкмо се появи на палубата, и повтори предупреждението си. След това кормчията му даде знак и той бързо се отдалечи.

— Мис Кети, трябва веднага да слезем долу! — каза бавачката и задържа с всичка сила роклята ѝ, за да я накара да се пусне от перилата.

— Никъде няма да ходя, Марта. Пусни ме! — извика Кети и решително се освободи от ръката на старата жена. — Каквото и да се случи, ще остана на палубата. Сама знаеш, че долу ще се побъркаме от ужас, ако не разберем какво става тук. Може би наистина е пиратски кораб. Ще имаме достатъчно време, за да се приберем, ако действително започне бой.

Бавачката енергично поклати глава. Тъй като твърде добре познаваше твърдоглавието ѝ, Марта не поднови опита си да спори. Сър Томас отдавна е трябвало да предприеме нещо, за да вкара в пътя това вироглаво зверче. Мърморейки, старата жена остана на палубата.

Корабът все повече приближаваше и Кети вече можа да прочете името му, изписано с големи черни букви на носа — „Маргарита“. Хората, които тичаха по палубата му, изглеждаха големи колкото мравки. На кормата стоеше само един човек, неподвижно наблюдаващ с бинокъл „Ана Гриър“.

Кети забеляза, че коприненият флаг, висящ на мачтата, бавно се спусна, а на мястото му се вдигна черен флаг с ясно открояващ се череп с кръстосани кости. Черният символ, за който толкова често се говореше по време на следобедния чай! Колкото пъти бе ставало дума за това, Кети винаги с гордост твърдеше, че нито един пират на света не би могъл да я уплаши, а напротив, с удоволствие би се срещнала с него. Сега обаче, сякаш с железни окови, страхът я стисна за гърлото.

— О, мис Кети, това са пирати! Пирати! Исусе Христе и вси светии, какво да правим? — ръката на Марта бе ледена, когато сграбчи здраво момичето. — Трябва да слезем долу, мис! Тук ще има бой!

— Почакай една минута, Марта. Трябва да видя... Може би въобще няма да се бият!

Точно когато отзвучаха последните думи, се чу оглушителен гръм и едно черно гюле изсвистя във въздуха и с шумен плясък цопна във водата пред тях.

— Искат да ни атакуват! — долетя вик от наблюдателя, който се бе покатерил високо горе на мачтата.

— Ако успеят, ще станат храна на рибите! — изрева капитан Хог. — Нека опитат, щом искат! — бързо започна да издава заповеди на всички страни, слезе ядосан от кърмата и се отправи към оръдията. — Заемете позиции! Заредете! Когато приключим с тези копелета, ще съжаляват, че не са си останали у дома, под завивките!

В този момент капитанът забеляза Кети и Марта, които стояха като заковани върху палубата, и започна да бълва ругатни. Закрачи с тежки стъпки към тях и като ги доближи, няколко секунди ги изучава мълчаливо. Когато отвори уста, ясно пролича стремежът му да бъде любезен.

— Лейди Кетрин, мис Джеймсън, веднага слезте долу! — след тези думи самообладанието му го напусна. — По дяволите, тук ще се бием! С истински оръдия и муниции! Вие, жените, имате ли ум в главите си? Веднага долу и се заключете! — завъртя се на токовете си и се отдалечи, защото не знаеше какво още би наговорил.

Когато от пиратския кораб гръмна още едно оръдие, Марта панически сграбчи ръката на Кети.

— Мис Кети, трябва да слезем долу! Нали чухте капитана? А сега започнаха и да стрелят! Моля ви, мис Кети!

Гласът на бавачката бе изпълнен с ужас и Кети напълно я разбираше. Самата тя бе изплашена до смърт, затова се остави Марта да я завлече към отворения люк. Докато се спускаха по стълбите, прогърмяха оръдия и от двата кораба. Кети въздъхна замислено. От това би излязъл чудесен разказ за лондонските салони. Естествено тя ще опише своята смелост съвсем скромно, но какво би станало ако пиратите превземеха кораба? Дали ще избият всички? Или пък ще вършат с тях още по-ужасни неща?

В последно време садистичната бруталност на пиратите към пасажерите и екипажите на завзетите кораби беше любима тема в разговорите на дамите от висшето общество на Португалия. Те си

шушукаха за жени, които били събличани голи от търсещите плячка пирати и после изнасилвани от орди мъже. Ако жените били млади и красиви, похитителите понякога ги оставяли живи до пристигането им в някое пристанище, където ги пускали на свобода. Понякога, пък просто ги изхвърляли зад борда, след като им се наситят. Когато Кети слушаше тези разкази, по гърба ѝ преминаваха тръпки на приятна възбуда. Но сега... сега това можеше да се случи със самата нея! Изведнъж цялата тази ситуация ѝ се стори съвсем не възбуждаща, а по-скоро ужасяваща.

— Мили боже — молеше се тя, — помогни ми!

Разбира се, че пиратите няма да спечелят битката, успокояваше се тя. Беше благодарна на баща си за настояването му да я настани на борда на военен кораб. Не е възможно тази пиратска сган да превземе такъв тежковъоръжен кораб като „Ана Гриър“. Марта възбудено говореше, докато се опитваше да напъха Кети в малката каюта, която ползваха заедно. Девојката се добра до едното легло и легна, а бавачката трескаво обикаляше насам-натам. Най-напред заключи вратата, а после натрупа пред нея всички мебели, които успя да премести сама. Лейди Кетрин се разсмя. Цялата тази купчина пред вратата изглеждаше толкова смешна. Марта я изгледа с остър поглед.

— Надявам се, не изпадате в истерия, мис Кети? Няма причина да се страхувате. На тези дяволи и кракът им няма да стъпи на кораба.

Но едва изрекла тези думи, трясък от дърво, ударило се в друго дърво, я накара да се разколебае.

Пиратите се опитваха да превземат „Ана Гриър“. Когато хвърляха куките, за да долепят корабите борд до борд, отвсякъде се чуваха диви викове и звън от удряща се стомана. Португалският екипаж се биеше единно. Нов гръм от оръдие разтърси двата кораба и Кети почувства как „Ана Гриър“, улучена от гюле, рязко се наклони. А когато металните парчета от гюлето се изсипаха, като град върху палубата, на девојката се стори, че дъждовни капки барабанят върху тънкия покрив. Виковете на умиращите накараха бедното създание да пребледнее. Марта бързо ѝ удари няколко плесници.

— Не слушай, мила моя, не слушай! — говореше ѝ тя, като люлееше в ръцете си уплашеното момиче.

Шумът от битката над тях ставаше все по-ужасен. Кети се разплака и се хвърли отчаяна върху гърдите на Марта. Хълцаше, сякаш

бе на седем, а не на седемнадесет години. Бавачката я прегръщаше нежно и у Кети се събуди споменът от детството, че когато Марта е до нея, нищо не може да ѝ се случи.

Битката на палубата продължаваше сякаш от часове. Затворени в малката каюта, лейди Кетрин и Марта загубиха всякаква представа за време. Страшният грохот ги бе накарал да скрият глави под възглавниците. Изведнъж навсякъде се възцари тишина.

Няколко минути, които им се сториха цяла вечност, двете жени напразно напругаха слух да чуят нещо, което да им подсказе какъв е изходът от битката. Кети сви юмруци и скочи от леглото. Трябваше да научи. Не можеше да издържи повече на тази неизвестност. Като сомнамбул тръгна към вратата. Марта се втурна след нея, хвана я през кръста и се опита да я задържи.

— Пусни ме! — изкрещя девойката. — Трябва да изляза оттук! Не издържам повече!

Опита се да се освободи, но бавачката с мрачна решителност я държеше здраво. В същия момент по коридора пред каютата се чуха стъпки. Двете жени се вцепениха, погледите им се насочиха към вратата. Не им беше ясно кой е победителят. Екипажът на „Ана Гриър“ или пиратите?

Някой се опита да проникне вътре и заблъска по заключената врата.

— Ей, Куинси, тук е заключено! Ела насам!

Гласът бе силен и треперещ от възбуда. Кети преглътна и усети, че краката ѝ се подкосяват. Отпусна се на леглото и се вкопчи, търсейки закрила в Марта. Този глас с гъгнещ акцент със сигурност не принадлежеше на някой от португалския екипаж. Значи пиратите са завзели кораба!

— Всичко ще се оправи, мис Кети — шепнеше Марта уплашено. — Бог ще ни закриля! Бъди послушна и се скрий в гардероба! Твоята Марта ще се погрижи за теб.

Плачейки, Кети запротестира, но старата жена я повлече към високия гардероб от дъбово дърво и я напъха вътре. Кети се препъна и падна в задушавачката тъмнина. Нямаше достатъчно място дори да се изправи. Безмълвно, Марта затвори вратата и девойката чу изщракването на ключа. Скимтеше и хълцаше като малко, изплашено зверче, а бавачката я успокояваше шепнешком през тънкото дърво.

— Всичко ще се оправи, скъпа моя. Ще видиш. Само бъди послушна! Твоята Марта е тук.

Кети чу как старата жена се отдалечава от гардероба. Остана сама в миниатюрното помещение, изпълнена с ужас. Трепереше от страх и трябваше да потиска риданията си, като държи и двете си ръце пред устата. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че със сигурност всеки момент очакваше да изскочи от гърдите ѝ. Чуваше как в коридора пиратите заудряха вратата.

— Ей, вие там, веднага отворете! — заповяда гласът със силния акцент.

— Отворете или ще стреляме!

Пиратите започнаха да разбиват вратата. Момичето падна на колене, защото краката ѝ отново омекнаха, а зъбите ѝ затракаха от страх. — Мили боже! — молеше се тя. — Помогни ми, о, боже!

Нов трясък разтърси каютата. След това още един и още един! Когато най-накрая шумът от строшеното дърво оповести влизането на насилника, Кети помисли, че ще загуби съзнание. Поддържаше я единствено мисълта, че ако това стане, ще падне безпомощна в ръцете на диваците. Сълзи се стичаха по бузите ѝ. Напъха кърпа в устата си, за да заглуши трескавото дишане.

— Трябва да запазя спокойствие — каза си тя. — При най-малкия шум ще ме открият.

След това чу как пиратите с тежки стъпки влязоха в каютата. Гласът на Марта бе изпълнен със страх, когато пронизително изкрещя.

— Изчезвайте, неверници такива! Бог ще ви накаже!

Думите на бавачката заглъхнаха в гъгнене. Чу се изстрел, а после нещо тежко падна на земята.

— О, Господи, не! — изхълца Кети. Искаше да се притече на помощ на старата жена, но знаеше, че от това не би имало никаква полза, а само ще утежни още повече положението ѝ.

Макар че напрягаше слуха си до крайност, не чу ни звук от Марта. Изпълнена с безсилие и страх, девойката слушаше как пиратите тършуват из каютата. Рушаха всичко, докато търсеха ценности, и Кети знаеше, че само след миг ще отворят гардероба. Скри се, доколкото можеше, между дрехите, които висяха там, но знаеше, че всеки, който отвори вратата, ще я види веднага.

Изведнъж чу приближаващи се стъпки и спря да диша. КРАЙ!

Вратата на гардероба се отвори с трясък. Вътре нахлу светлина. Точно пред нея се показа зачервено и изпито лице на човек, който спокойно можеше да ѝ бъде дядо. Щом се ухили, от устата му се показаха черни, изгнили зъби. Кети изтръпна от ужас и инстинктивно направи опит да се свие още по-навътре. Изкрещя, когато пиратът я сграбчи за ръката и измъкна от скривалището.

Старецът се закикоти и привлече момичето към себе си. Опита се да притисне мократа си уста към нейните устни. Дъхът му бе ужасен и на Кети ѝ се повдигаше от отвращение. Бореше се отчаяно, без да гъкне. Не ѝ достигаше въздух, за да извика. Пиратът продължи да се кикоти и видимо се наслаждаваше на борбата ѝ. След това я отдалечи от себе си, за да я огледа спокойно от глава до пети.

— Не е ли самата красота? — попита през рамо.

Кети видя друг мъж, наведен над присвитото тяло на Марта. Той се изправи и с нескрито възхищение се втренчи в девойката.

— За бога, Куинси, така е! По-добре да си вземем своето, преди капитанът да я види. Едва ли ще ни се удаде друга възможност.

— И аз мисля така! — изгрухтя Куинси.

Поотпусна малко обръча около китката на Кети, за да освободи едната си ръка. След това хвана яката на роклята и с всичка сила я дръпна надолу. Тънката коприна поддаде веднага, а заедно е нея и ризата от муселин. Останало голо до кръста, момичето с панически страх наблюдаваше двамата мъже. Значи слуховете за съдбата на млади дами, отвлечени от пирати, все пак са истина! Куинси прекъсна мислите ѝ, като протегна ръка и започна да опипва гърдите ѝ. При това докосване Кети нададе измъчен вик и в ужас се опита да избяга. Мъжът само се изсмя, нагонът го правеше все по-нетърпелив. Другият също се изхили и го подкани да побърза. Куинси я притисна към гърдите си и докато държеше ръцете ѝ зад гърба, се опита отново да я целуне. Езикът му остави мокра следа по лицето ѝ. Кети имаше чувството, че всеки момент ще повърне.

— За бога, по-бързо! — извика му другият, като облиза устните си, без да отделя поглед от голите ѝ гърди.

Кети се бореше с отчаяна смелост срещу мъжа, който се опита да я събори върху леглото. Успя да го ухапе и зъбите ѝ проникнаха дълбоко в ръката му. Когато пиратът се отдръпна, тя освободи ръката

си и заби нокти в лицето му. Той изруга и сви юмрук, за да я удари. Момичето разбра, че губи битката и извика отчаяно за последен път.

— Какво, по дяволите, става там долу? — проехтя ядосан мъжки глас.

— О, боже, Куинси, това е капитанът! — извика морякът, изпълняващ ролята на наблюдател. Старецът, като опарен, бързо пусна момичето.

Тя пое дълбоко въздух и замахна, като ръката ѝ описа дъга, чийто край бе ухото на Куинси. Той изкрещя и отскочи назад. Кети се втурна подире му, неудовлетворена от отмъщението си, но една желязна ръка я спря. Тя отстъпи и в сляпа ярост започна бой с новия си противник.

— Стига! — каза мъжът, когото не виждаше в заслепението си, и я разтърси. Кети най-после се успокои, вдигна глава и се взря в най-студените и безжалостни очи, които бе виждала някога през живота си. Те бяха сиви, сякаш изсечени от гранит. Лицето също не обещаваше нищо добро и девойката се разтрепери. Пиратът разбра, че вече се е успокоила и обърна поглед към двамата изнасилвачи. Кети го гледаше като хипнотизирана.

Косата му беше гарвановочерна и къдрава. Кожата му също бе тъмна и контрастираше ярко със стоманеносивите очи. Носът му бе дълъг и арогантен, а устните се сливаха в тясна, брутална линия. Изглеждаше над трийсетте. По хватката му Кети почувства, че притежава изключителна сила. Бе много висок, с мускулести ръце и широки рамене. В друга ситуация тя би го преценила като доста привлекателен.

Двамата моряци не издържаха на спокойния му, но заплашителен поглед. Куинси се канеше да проговори, но се отказа, когато видя как потъмня лицето на главатаря. Капитанът отново обърна суров поглед към Кети и тя бързо сведе глава. Едва сега пиратът осъзна красотата ѝ и очите му се присвиха, когато се спряха на голата ѝ гръд. Кети се изчерви, като забеляза какво е предизвикало интереса му, но понеже нямаше никаква възможност да се покрие с нещо, остана неподвижна. След няколко минути, сторили ѝ се цяла вечност, той извърна глава.

— Куинси, О'Хелорън, заповядах ви да се държите любезно с всички пленници. Нямах предвид нито изнасилване, нито употреба на сила срещу една стара жена — каза той, докато гледаше Марта.

Бавачката едва сега изстена за първи път. Кети се отскубна и се хвърли към нея. Капитанът погледна след момичето и отново насочи вниманието си към двамата мъже.

— Но, капитане, ние искахме само да... — изскимтя Куинси и веднага млъкна, защото забеляза гнева, изписан на лицето му.

— Нито дума повече! — заповяда хладно главатарят, след което изстреля нова команда. — Хари!

Влезе млад мъж, облечен безупречно в униформа на втори офицер от британската флота, и козирува елегантно.

— Да, сър?

— Ескортирайте тези мъже обратно на „Маргарита“. По-късно ще реша какво да правя с тях.

— Слушам, сър!

Хари козирува отново и подкани мрачните Куинси и О'Хелорън да го последват през разбитата врата. Кети слушаше със смесени чувства отдалечаващите се стъпки. Естествено бе щастлива, тъй като се отърва от Куинси и приятеля му, но не ѝ харесваше мисълта, че съдбата ѝ зависи от благоволението на техния капитан. Този човек разполагаше с такава власт, че със сигурност никой и нищо не би му попречило да я изнасили.

— Трябва да ви изкажа съжалението си за поведението на моите хора — каза той, като се обърна към девойката, която бе коленичила до Марта. Пиратът направи учудващо учтив поклон. — Капитан Джон Хейл е на вашите услуги!

— Приемам извинението ви, капитане — отговори Кети достойно, докато се опитваше да придърпа роклята пред гърдите си, и полека се изправи. Гледаше недоверчиво. Безпокоеше се от неочакваната му учтивост. Чувстваше, че по този начин искаше да я изпита. В момента като че ли би било най-добре да приеме играта му. — Аз съм лейди Кетрин Олдли, дъщеря на графа на Бедстоук.

— За мен е чест да се запозная с вас, госпожице.

Хвана ръката ѝ и с отмерена галантност я поднесе към устните си. Тя настръхна от докосването му. Като наблюдаваше тази явна любезност, Кети постепенно се поотпусна и дори се осмели да каже с изпълнен с възмущение тон:

— Бавачката ми бе ранена от вашия грубиян. Има нужда от незабавна помощ.

— Веднага ще се погрижа за това, госпожице — обеща ѝ съвсем сериозно капитанът, но веднага след това високо се разсмя и пусна ръката ѝ. — Значи вие сте ЛЕЙДИ? Така, така... — бавно произнесе той и я огледа от глава до пети. Приблужи се спокойно и застана пред нея. Кети трябваше да наведе глава назад, за да го гледа в очите.

— Кажете ми само на колко години сте, милейди? — Небрежно погали с пръст брадичката ѝ. От сините ѝ очи сякаш изхвърчаха искри, а той се засмя отново, като че ли тя бе най-забавното нещо, което бе виждал досега. — По-добре ми отговори, сладурче. Иначе ще си помисля, че си по-голяма, отколкото изглеждаш, и ще се държа с теб по съвсем различен начин.

Думите му я разгневиха и тя го ритна. Малкият ѝ, елегантно обут крак се блъсна в твърдите му мускули. Той извика, хвана я за раменете и грубо я придърпа към себе си. Кети се опита да го одраска, но пиратът без усилие изви ръцете ѝ зад гърба и се захили пред разкривеното ѝ от болка лице. Освободи едната си ръка и съвсем не принудено я плъзна по меките извивки на гърдите ѝ.

Кожата ѝ пламна. Тази интимна нежност я възбуждаше и девойката затаи дъх. Изви се и направи безуспешен опит да се освободи от желязната му хватка. Той продължи да гали гърдите ѝ, като я гледаше почти с насмешка.

— Все пак, на колко години си, захарче? — попита отново.

Гласът му звучеше много меко, но бръчките по лицето му бяха станали по-дълбоки. И понеже тя не отговори, нежно прекара пръсти по зърната на примамливите полукълба. Кети дълбоко в себе си почувства надигането на болезнена възбуда. Беше шокирана от тези непознати усещания. Но в края на краищата тя бе лейди, дъщеря на една от най-аристократичните фамилии на Англия, и все още девствена. И след като това животно, този мерзавец се осмеляваше да докосва голото ѝ тяло, то тя трябва поне да се защитава! Ала Кети стоеше неподвижна, вместо да крещи или да изпадне в несвяст, както се полага на една лейди. Изведнъж я заля вълна на гняв и срам, която заглуши всичко друго. Без да мисли, тя се изплю в лицето му. В първия момент той се смути. След това сбърчи заплашително вежди, а в очите му се появи гневен блясък. Съвсем спокойно обаче изтри лицето си с ръка. Кети се ужаси. „О, боже, сега сигурно ще ме убие“ — мислеше си тя. Известно време пиратът я наблюдаваше безмълвно и девойката

почувства как и последната ѝ капчица смелост се стопява. Започна да трепери от страх. Като забеляза ужаса ѝ, капитанът се усмихна. Мускулите на бузите му се отпуснаха и ядът му попремина.

— Още много има да учиш, скъпа ми лейди — прошепна той и грубо я привлече към себе си. В следващия миг усети устните му да я докосват така пламенно и страстно, както никога досега. Кратките и непохватни целувки, които бе получавала един-два пъти в миналото, пораждаха у нея по-скоро презрение към нетърпеливите, тръпнещи момчета. Но сега я целуваше мъж, а не момче и сега тя бе тази, която изгаряше от нетърпение.

Езикът му разтвори устните ѝ и проникна дълбоко в устата ѝ. Кети едва не изгуби съзнание от изгарящата премала, която почувства. Заливаха я топли и студени вълни. Напразно се опитваше да го отблъсне. Той прокара ръка по дългата ѝ коса и започна да я дърпа, докато Кети се съпротивяваше. Най-последно се отпусна и се остави в прегръдките му. Той галеше с опитните си ръце потръпващите ѝ гърди и нежно възбуждаше зърната ѝ. Тя почувства нова гореща и опияняваща вълна, идваща от долната част на тялото ѝ. С ужас направи последно усилие да се освободи, но той я дръпна така силно, че тя изкрещя.

Не ѝ достигаше въздух, крайниците ѝ омекнаха, сякаш всеки момент щеше да изпадне в несвяст. Каютата изчезна от погледа ѝ, причерня ѝ и тя се облегна на него, защото ѝ се стори, че той е единственото сигурно нещо в този несигурен, люлеещ се свят. Когато я притисна към себе си, тя почувства твърдия член между краката му.

Докосванията му и примитивната мъжка близост пробудиха също нещо примитивно у нея. Чувстваше се странно и сякаш не беше вече тя. Мразеше го и се страхуваше от него, но ръцете му изгаряха тялото ѝ, сякаш имаше треска. Несъзнателно обви треперещите си ръце около врата му и го целуна отново.

Когато я отдалечи от себе си, тя така трепереше, че едва стоеше на краката си. Той я наблюдаваше отвисоко с непроницаема физиономия. Този втренчен поглед накара Кети да се изчерви и да наведе глава.

— Значи не си толкова малка, колкото си мислих — каза бавно той.

Девојката изгаряше от срам. „Мразя го, мразя го — мислеше отчаяно тя. — Какво ме кара да се държа така?“

Капитанът постоя известно време, изучавайки я с поглед. Изведнъж я взе на ръце. Това бе толкова неочаквано за Кети, че тя онемя. Като я притискаше към гърдите си, той я пренесе през останките от вратата на каютата. Навън, в коридора, момичето видя труп на човек от „Ана Гриър“. Главата му бе отрязана от раменете и той лежеше в локва от засъхваща кръв. Кети изтръпна и извърна поглед от ужасяващата гледка. Ръцете на капитана я обгръщаха страшно приятно.

„Той го е направил — помисли си тя и изведнъж се стресна. — А сега ме води някъде, където ще прави с мен каквото си иска.“

Започна да маха с ръце и крака.

— Пусни ме веднага, убицецо! — крещеше девојката и напразно се опитваше да се освободи от ръцете му. Нейните усилия, изглежда, въобще не го смущаваха. Той просто не им обръщаше внимание. Отчаяна, Кети заби дългите си нокти в бузата му, докато се появи кръв. Той не направи и най-малкия опит да се защити, но гневният пламък отново се появи в очите му. Прехвърли я през рамо и тя увисна с главата надолу. Тази унизителна поза я накара да побеснее и закрещя. Пиратът замахна и я удари по задника. На Кети ѝ секна дъхът от ужас. Никой досега не си бе позволявал да я бие!

Отвърна му със силен ритник, като заби острия ток на обувката си в корема му. Когато той изохка, на лицето ѝ се появи доволна усмивка. Пиратът обаче отново стовари ръката си върху задните ѝ части и първият удар в сравнение с този бе по-скоро закачка.

Момичето изплака от болка и пак се опита да се освободи. Последва нов удар и тя започна да го ругае с най-грозните думи, които бе чувала. Задъхана, сви юмруци и го заудря по гърба. Капитанът обаче продължи да я налага, докато се изкачваха по стълбата.

Когато излязоха на главната палуба, Кети лежеше отпусната на раменете му. Сълзи се стичаха по страните ѝ, а задникът ѝ гореше. Затвори очи, като видя сгърчените тела, търкалящи се навсякъде, и с последни сили сдържа плача си. Ненавиждаше човека, сторил всичко това. Бе изпълнена с безсилен гняв и срам.

ВТОРА ГЛАВА

Джонатан Хейл носеше жертвата си без особени усилия. Изкачи стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж, и закрачи по палубата. Някои от неговите моряци пазеха оцелелите от пасажерите и екипажа на „Ана Гриър“. Момичето на гърба му не помръдваше. Най-накрая се бе отказало от съпротивата. Джон вътрешно се усмихна. Желаше я повече, отколкото смееше да си признае. При други обстоятелства би му доставило голямо удоволствие да укроти тази дива котка. През последните десет години, докато плаваше под черния флаг, винаги успяваше да се сдържа. Бе останал верен на принципа си да не взема пленници, защото му създаваха повече главоболия, отколкото предимства. Но може би сега щеше да направи компромис.

Капитанът се спря, повдигна лекото тяло и го положи на твърдите дъски на палубата. Кети седеше и го гледаше объркано с очи, пълни със сълзи. След всички грубости, които бе понесла, блестящите ѝ, червеникави къдри се спускаха безредно по гърба ѝ. Сълзите бяха оставили мръсни следи по бузите ѝ. Стискаше здраво устни, за да не треперят. Колкото и да се мъчеше да прикрие гърдите си, придържайки с две ръце разкъсаната рокля, те ясно се открояваха. На Джон му се стори, че никога не бе срещал толкова желана жена.

— Пази я! — нареди кратко на стоящия близо моряк.

След това прекоси палубата, за да наблюдава прехвърлянето на товара от „Ана Гриър“ на „Маргарита“, който се състоеше от сребро на стойност няколко хиляди долара и бе част от задълженията на португалското правителство към Англия за доставката на шест големи фрегати английско производство. Информацията за този транспорт Джон бе получил от един платен агент, който работеше като счетоводител в португалското посолство в Англия. Най-интересното бе, че среброто щеше да се превозва съвсем неохраняемо. Наистина, корабът бе военен, но щеше да плава сам, без обичайната флота за охрана.

Когато получи тази новина, Джон не можа да повярва, че едно правителство може да бъде толкова глупаво, че да изпрати толкова голямо количество сребро без подходяща охрана. Съмняваше се в тази информация, но и след грижлива проверка не намери нищо, което да я опровергае. Планът на португалското правителство бе да не привлича излишен интерес към това плаване. Дори първоначално се предвиждало среброто да се превози на невъоръжен пътнически кораб. Все пак преценили, че рискът при провеждането на операцията е доста голям и затова се стигнало до компромис: среброто да бъде превозено с един-единствен военен кораб, без охрана, все едно че става дума за обикновено плаване. Изборът паднал на „Ана Гриър“ и имало нареждане да се вземат на борда и пасажери, за да изглежда плаването по-безобидно.

Нападението над „Ана Гриър“ си беше опасно начинание. Следиха и наблюдаваха кораба от няколко дни. Не се забелязваше нищо обезпокояващо, което потвърди информацията. Все пак имаше нещо, което смущаваше Джон, но той не можеше да определи точно какво.

Едва тази сутрин реши да нападне кораба. Късният следобед бе най-добрият момент, защото по това време екипажът вече е уморен от слънцето и еднообразната работа. Предвиждаше акцията да трае по-малко от час и отново да изчезнат. С малко повече късмет нито на единия, нито на другия кораб щеше да има жертви.

Жалко, че веднага след вдигането на пиратския флаг „Ана Гриър“ не се предаде, но Джон бе предвидил и това. Дотук всичко вървеше гладко. Загубите в собствения му екипаж бяха минимални и повечето от хората му, доволни, прибираха всичко, което бе леснопреносимо. Когато акостират в някое пристанище, ще разделят всичко по равно. Джон, като капитан, имаше право на една пета от плячката. Превземането на „Ана Гриър“ представляваше блестяща сделка.

— По-бързо, Харли, Томсън! — изрева той, защото се вбеси от бавните им движения.

Двамата мъже тъкмо носеха сандък със сребро по импровизирания мост, свързващ двата кораба. В бързината да се подчинят на заповедите му едва не паднаха във водата. Известно време Джон наблюдаваше прехвърлянето на товара, след това отново се

обърна към пасажерите, вече отделени от моряците и охранявани от двама мъже.

С изключение на момичето те представляваха твърде непривлекателна тълпа. Имаше един възрастен мъж с дебелината си, тежко дишаща жена, които по всяка вероятност принадлежаха към класата на богатите търговци; един надут английски лорд и прислужникът му с непроницаемо лице; глуповатата на външност прислужница на момичето, която се беше втренчила със страх в господарката си; и най-накрая една възрастна жена в грозен утринен халат с цвят на лавандула, който може би е бил модерен преди двадесет години.

„Няма нищо интересно сред тях“ — помисли си Джон, като естествено нямаше предвид момичето. Но всички пленени пасажери сигурно са богати и за всеки би получил тлъста сума като откуп. За кой ли път Джон се ядоса на желязното си правило по отношение на пленниците. Замислено поклати глава. Те ще донесат само ядове, особено жените. Само ще причинят раздори сред екипажа. И все пак е жалко! Така му се искаше да прекара поне малко време с момичето!

— За бога, капитане, погледнете дясно на борд! Цяла флота идва към нас!

Джон се обърна мигновено и погледна към морето. Един след друг на хоризонта изникваха кораби и застрашително се приближаваха към „Ана Гриър“. Вътре в себе си Джон се ядоса, че се прояви като такъв глупак. Не се вслуша в предупрежденията на тихия вътрешен глас и попадна направо в капана. С болка установи, че плаването на „Ана Гриър“ бе старателно подготвена измама.

И все пак трябваше на всяка цена да спечели, мислеше ядосано Джон и започна да дава нови нареждания на екипажа си:

— Прекратете товаренето на среброто! Бързо! Става въпрос за живота ви!

Гласът бе изпълнен с мрачна решителност и мъжете побързаха да изпълнят заповедите му. Капитанът се обърна към Хари, който се появи до него със загрижен вид:

— Намери капитана на „Ана Гриър“ и го доведи незабавно при мен!

Докато чакаше, трескаво размишляваше. Без съмнение „Маргарита“ би могла да избяга от преследвачите си, ако разполага с

малко преднина. Другите кораби бяха на по-малко от час разстояние и бързо се приближаваха. Само един от тях би могъл да се справи с „Маргарита“. Въпросът сега бе как да осигури защита за всички. Когато Хари се приближи до него с капитана на „Ана Гриър“, решението бе взето.

— Доведи насам пълната двойка, възрастната лейди и момичето, Хари. Ще дойдат с нас на борда на „Маргарита“. Само така ще сме сигурни, че фрегатите зад нас ще се държат прилично!

— Слушам, капитане! — Хари изкозирува елегантно и се ухили. Джон ще ги спаси. Никога досега не беше ги подвеждал!

— Сър — обърна се Джон учтиво към кипналия от гняв капитан, — съжалявам много, че е необходимо да взема няколко от пасажерите ви като гости на борда на моя кораб. Естествено на тях няма да им се случи нищо лошо, ако тези кораби се държат на разстояние и оръдията им мълчат. Ако ли не... то имате думата ми, че ще бъдат избити незабавно. Изцяло разчитам на вас. Вие ще предадете моите думи на капитана на фрегатите.

Капитанът на „Ана Гриър“ бе пребледнял.

— Сър, нали не мислите сериозно да избягате с тези заложници! Старата лейди е дукесата на Кент, а младата е дъщерята на английския посланик в Португалия! Призовавам ви да оставите двете жени тук! Вземете вместо тях мен и моя екипаж!

Джон се изсмя и се обърна.

— Предайте моето съобщение, капитане!

Тихо даде нареждания на един от моряците си и след малко бившият капитан на „Ана Гриър“ седеше в малка лодка с шест гребци.

— Гребете! Гребете с всички сили! — изрева Джон високо от палубата.

Малката лодка се отдалечи в посока към другите кораби. Джон се прехвърли с последния пленник по моста на „Маргарита“.

— Готови за тръгване!

Въжетата, свързващи двата кораба, бяха отрязани и те бавно се отдалечиха един от друг.

— Вдигнете платната!

Голямото централно платно бе вдигнато на мачтата и известно време лудо се въртеше, докато се изду от вятъра.

— Дръжте вятъра и с бога напред!

„Маргарита“ полетя, сякаш имаше крила, и носът ѝ запори вълните.

Когато корабът потегли, Кети се помъчи да потисне страха и хлипането си. Сълзи заседнаха като буца в гърлото ѝ. Никога не се бе чувствала така безпомощна и самотна!

Всички пленници бяха събрани в една малка група и завързани един за друг точно под главното платно, за да не тичат насам-натам.

— Така ще бъдете съвсем близо до нас — каза пиратът, който завързваше въжето, и мазната му усмивка не оставяше никакво съмнение в значението на тези думи. Те ще платят с живота си, ако фрегатите намалят разстоянието.

— Нищо няма да ни се случи. Те няма да открият огън, докато сме на борда — каза силно дукесата с ясен глас.

Беше ѝ жал за Кети, която видимо се страхуваше, и улови ръката на момичето, за да я утеши. Търговецът не можа да реагира на тези думи. Бе твърде зает да спори истерично с дебелината си жена.

Палубата на пиратския кораб изведнъж запраця от движение. Явно сега мъжете бяха в стихията си. Дивата пиратска банда се превърна пред очите на пленниците в екипаж от дисциплинирани, опитни моряци. Кети успяваше известно време да наблюдава и капитана. Той бе сякаш едновременно навсякъде, даваше команди и помагаше, където бе необходимо. Неговите моряци, изглежда, много го уважаваха. От всички страни Кети дочуваше приглушени изрази от рода на: „Капитанът ще ни изведе оттук!“ или „Той никога няма да ни подведе!“

„Маргарита“ бе много бърз кораб и леко се плъзгаше по вълните. Фрегатите лека-полека изоставаха, но все още бяха зад него. Слънцето залезе и задуха силен вятър. Кети трепереше от студ на мястото си под мачтата, а на старата дукеса устните ѝ посиняха. Семейството търговци явно разполагаше с достатъчно тлъстина, за да им е топло.

Когато най-после капитанът дойде при тях, призрачно бледата луна беше високо горе на небето. С мрачно лице той наблюдаваше пленниците. Сърцето на Кети биеше лудо.

— Благодарете на бога или на това, в което вярвате, че фрегатите не откриха огън. Изглежда, вашият живот им е по-скъп от среброто. На ваше място щях да се моля да не променят решението си.

След тези думи силно извика на Хари, който веднага се появи до него.

— Вземи няколко човека и ги свалете долу! Заключете ги! Най-добре в трюма. Гледайте хубаво да завържете мъжа! Имаме си достатъчно проблеми.

Студените му сиви очи се спряха за момент върху Кети, която бързо извърна поглед и се изчерви. Гледаше я така, сякаш кроеше нещо. Тихо каза на Хари:

— Заведи момичето в моята каюта!

— Сър? — извика Хари изненадано. Не успя да скрие учудването си.

Джон му отговори сурово:

— Чухте ме. Заведете я в моята каюта и се погрижете да е добре заключена!

— Да, сър! — механично каза Хари и се ядоса, че е бил невъздържан.

Преди да тръгне, капитанът го стрелна с недружелюбен поглед.

Хари се зае незабавно с изпълнението на заповедите, като търсеше отговор на въпроса, какво ли е намислил Джон. Капитанът обичаше жените, но не беше в негов стил да ги изнасилва, още повече момиче, което явно бе още девствено. Освен това тя е лейди! Това не е жена, на която можеш да завъртиш главата и да я захвърлиш, когато ти омръзне. За такова нещо семейството ѝ ще си отмъсти с кръв!

Хари изтръпна при мисълта, че „Маргарита“ може да бъде превзета и заложниците — освободени. Ако откриеха, че момичето е било изнасилено, ще стане горещо под краката им. Съмняваше се, че биха чакали, докато Джон бъде изправен пред истински съд и осъден на смърт чрез обесване. По-вероятно беше да го убият на място. Хари поклати глава недоверчиво. Без съмнение девойката бе красавица, но, по дяволите, никоя жена не заслужава човек да рискува живота си заради нея! Хари от опит знаеше обаче, че нищо не е в състояние да отклони Джон от решения, които вече е взел. Пък и не е работа на един моряк да казва на капитана какво да прави!

Докато наблюдаваше отвеждането на пленниците, Хари все още бе малко неспокоен. Запъти се към момичето и го отвърза. То бе така студено и неподвижно, като парче бял мрамор. Почти го завлече до

каютата на капитана. Пред вратата то се вкамени и Хари почувства как ръката му трепери.

— Не го правете! — прошепна Кети и го погледна с големите си очи.

— Заповед на капитана, госпожице! — отговори ѝ Хари и се почувства толкова неудобно, че пожела палубата да се отвори под него и да го погълне.

Тя настоятелно постави малката си длан върху ръката му.

— Моля ви, отведете ме при другите. Моля ви! Баща ми е богат. Ще заплати много, ако ме върнете невредима. Или просто ме качете на някоя малка лодка...

Гласът ѝ секна. Хари преглътна. Не можеше да гледа повече умоляващите го очи.

— Нищо не мога да направя за вас, госпожице. Съжалявам. Ще пострадам много, ако се противопоставя на заповедите на капитана.

С леко побутване я прикани да влезе вътре. Тя направи несъзнателно няколко крачки напред и отново се обърна с лице към него. Дълбоко го трогна страхът в очите ѝ.

— Вижте, госпожице — почти отчаяно започна той, — капитан Хейл не е светец, но не е и сатана. От осем години плавам с него и никога не съм бил свидетел на това да нарани някоя жена. Нищо няма да ви се случи.

— Много ви благодаря — каза горчиво тя и изведнъж му обърна гръб.

Явно очакваше от него да си тръгне. С безпомощен поглед Хари се оттегли и затвори вратата.

Кети, замаяна, чу превъртането на ключа отвън. Все още не вярваше, че този кошмар е истински. Разхлипа се, но скоро разбра, че от плача ѝ няма полза. Нямахше кой да я чуе, камо ли да ѝ помогне. Стегна се и се зае да търси възможности за бягство. Беше много тъмно. Тя с мъка намери кутията кибрит, която лежеше на масата, и с треперещи ръце запали една свещ.

Каютата бе твърде малка, за да се пести място за така необходимия трюм. Стените бяха облепени с тъмни дървени ламперии. Имаше вградени етажерки със стъкла, за да не се разпиляват нещата при бурно море. Тясното твърдо легло бе добре застлано. До него

имаше кръгла маса с два стола, шкаф. Печка за въглища и няколко сандъка, наредени до стената.

Единствената възможност за бягство бе малкият прозорец. Тя се затича към него, опипа го с пръсти и широко го отвори. Студена бяла пяна изпръска лицето ѝ и тя с разочарование откри, че се намира точно над тъмното море. Вятърът бе превърнал водата в големи вълни, които със сила се разбиваха в стените на борда. Кети се уплаши и отстъпи назад, но все още не бе изгубила надежда.

В далечината видя да подскачат дузина малки светлини, фрегатите! Те още бяха там и не се решаваха да се приближат. Кети въздъхна с облекчение. Трябва да издържи още малко и ще бъде спасена. Пиратският кораб не би могъл вечно да бяга от преследвачите си! Пръските пяна намокриха роклята ѝ и Кети се отдръпна от прозореца. Започна да трепери от студа и влажния въздух. Сега с удоволствие би се съблякла и отпуснала в една гореща вана, би нахлузила нощницата си и... Право в леглото. Но пред нея нямаше нито вана, нито нощница. А дори и да имаше, нямаше да ги използва. Отлично разбираше защо капитанът я заключи в каютата си. Докато фрегатите я спасят, ще трябва да го държи на разстояние. Ако той се върне в каютата и я намери току-що изкърпана и настанила се удобно в леглото му, нямаше съмнение какво би последвало. Беше девствена, но това го знаеше само тя.

Все пак Кети направи компромис. Съблече мократа рокля и я преметна да съхне на един стол. След като престои цяла нощ там, на сутринта ще е в състояние отново да се облече. Скъсаният корсет би могъл да се прихване с голямата игла, която намери в малка чинийка до кутията кибрит. Разтреперана в тънката си риза, бързо изтича до леглото. Взе едно одеяло и се зави, за да се стопли. Очите ѝ, търсещи удобно за спане местенце, се спряха на тапицираната пейка до прозореца. Взе възглавницата от леглото и се настани колкото се може по-удобно. Не бе най-доброто, но затова пък най-правилното. Нямаше намерение да заспива, преди капитанът да се прибере в каютата си.

Кети отчаяно се мятеше насам-натам в стремежа си да остане будна. Мислите ѝ се преплитаха със събитията от деня и най-накрая се спряха на мъжа, по чието нареждане стоеше затворена тук. Неохотно си спомни хубавото лице, широките рамене и как я държеше и целуваше. Той бе пират, разбойник и съвсем неподходяща компания за

една лейди, каквато бе тя. Но въпреки това целувката му я беше развълнувала и се питаше какво ли би се случило, ако се озове отново в ръцете му и дори започне да прави нещо друго с нея. Кети не знаеше какво точно бе това „друго нещо“, но то сигурно имаше връзка с начина, по който милваше гърдите ѝ. Споменът за тази интимна нежност я възбуждаше и същевременно я караше да се срамува. Не разбираше нито себе си, нито това наполовина потискано желание по нещо, което не познаваше.

Пропъди набързо тези мисли и се съсредоточи над евентуалния план за бягство. Усилията ѝ бяха напразни: не ѝ хрумна нищо, което да има и минимален шанс за успех. Най-накрая главата ѝ се отпусна върху възглавницата и тя заспа.

Силно клатушкане на кораба я събуди отново. Умореният ѝ поглед се плъзна из каютата и за момент не разбра къде се намира. Свещта догаряше и хвърляше слаба светлина в стаята. Едно движение в противоположния ъгъл изостри вниманието ѝ и тя се вцепени от страх. Голяма мъжка фигура бе коленичила с гръб към нея и ровеше в един от сандъците. Капитанът! От косата и дрехите му се стичаше вода. Изглеждаше така, сякаш бе попаднал зад борда. Ново силно накланяне на кораба и голям шум я стреснаха. Навън фучеше буря. Значи той е бил на палубата. Кети с облекчение си пое въздух. Докато е зает с бурята, капитанът няма да има време за нея!

Джон намери каквото търсеше и затвори капака на сандъка. Обърна се, но все още можеше да бъде наблюдаван отстрани. Започна да съблича мокрите си дрехи. Не я поглеждаше въобще, сякаш бе забравил за съществуването ѝ. Кети се правеше, че спи, в действителност обаче го наблюдаваше скришом изпод полузатворените си клепачи.

В светлината на свещта мокрите му гърди блестяха. Следеше дори движението на мускулите по ръцете му. След малко той се извърна и се зае със събуването на панталона, който също бе вир-вода.

Кети усети, че се изчервява, гледайки го гол. Капитанът взе хавлия от леглото и започна енергично да се разтрива. Момичето не можеше да отрече, че пред нея се намира великолепен мъжки екземпляр. Тези широки рамене, тесни хълбоци и дългите, силни крака! Раменете и гърба му бяха тъмни и възбуждащо контрастираха с по-светлия цвят на краката му. Кети затвори бързо очи и се засрами от

мислите си. Никога преди това не бе виждала гол мъж. Чудно и същевременно страшно бе защо тази гледка не я шокира. Сигурно нещо с нея не бе съвсем наред. Една истинска лейди би припаднала в такава ситуация.

Джон облече чифт сухи панталони, закопча ги и нахлузи нова риза. Изведнъж погледна към пейката, където тя лежеше, засмя се и бавно се запъти към нея. Малкото дяволче се правеше, че спи.

Кети видя, че идва и бързо затвори очи. Опита се да диша дълбоко и равномерно, когато той се наведе над нея, но сърцето ѝ щеше да се пръсне. Бе сигурна, че той също чува ударите му и вече знае, че е будна. Съсредоточи се изцяло върху дишането си, когато усети, че ръката му я обгръща. Вдигна я високо и тя си наложи да лежи отпусната. Джон се засмя вътрешно на тази игра и я понесе към леглото. Положи я нежно на матрака и известно време я наблюдава. Изглеждаше толкова млада и безпомощна, както лежеше със затворени очи сред море от червеникави коси. Устните ѝ бяха леко отворени и навлажнени. Ясно се виждаха формите на тялото ѝ под тънката риза. Докато я съзерцаваше, в него се надигна желание, каквото не бе изпитвал от дълго време насам. Устата му пресъхна при мисълта да се шмугне при нея в леглото и да угаси огъня в тялото си. Един силен гръм го изтръгна от унеса и върна в съзнанието му бурята и отговорността, която носеше за живота на много хора. Зави Кети и се надигна.

— Някой друг път, скъпа лейди — каза нежно той.

Кети се изчерви до ушите. Дали беше забелязал, че не спи? Защо тогава я остави сама в леглото? Известно време мислеше за него. Когато най-после заспа, вече се зазоряваше.

Събуди се няколко часа по-късно, но в каютата бе все още така тъмно, както и през нощта. За момент това я учуди, но веднага се сети. Бурята! Сигурно е много страшно. Корабът бясно се мяташе насам-натам и Кети едва успя да се изправи. Трябваше да се хване за рамката на леглото. Явно някой бе влизал в каютата, докато е спала, защото легенът бе пълен с чиста вода и на масата имаше панерче с хляб, мед и чаша чай. Утринният ѝ халат бе грижливо сгънат в края на леглото. Кети бързо го наметна и несръчно закопча копчетата. Седна на масата и се учуди, че не е гладна. Отдавна не беше яла нищо, а и вечерята бе пропаднала. Когато апетитният мирис на хляба достигна до нея, тя

извърна глава, защото изведнъж ѝ се повдигна. Корабът отново силно се наклони, Кети се хвана за корема и се затича с всички сили към прозореца. Не успя да го отвори навреме. Тъмните, бясно надигащи се огромни вълни я изплашиха, когато се наведе навън, за да повърне.

Следващите три дни прекара в леглото, като или спеше неспокойно, или повръщаше в поставения наблизо леген. Струваше ѝ се, че ще умре и дори в края на първия ден силно го желаше. Нищо не бе в състояние да я спаси от тази мизерия! Когато донесоха на капитана за състоянието ѝ, той безчувствено се изсмя и нареди на прислужника си Питързхем да се грижи за нея.

Питързхем бе дребен, слаб, пъргав човек на средна възраст, който познаваше капитана от малък. От думите му Кети разбра, че е работил като коняр при бащата на Джон в Уудхем. Семейство Хейл живеело в Южна Каролина. Младият Джон се скарал с баща си и избягал, а разгневеният господар изпратил Питързхем подире му, за да го върне. Преминал през доста перипетии, докато най-накрая тръгнал по море с младия си господар. Оттогава е все при господин Джон и през целия си живот го е следвал... Преживял бил достатъчно, за да му побелеят косите! Но общо взето обичал този начин на живот и отдавна прекратил опитите си да спре капитана.

Разказът на Питързхем събуди интереса на Кети. Значи капитан Хейл е американец? Това обясняваше много неща. Чувала бе, че хората от колониите са необуздани и безразсъдни диваци и Джон Хейл потвърждаваше това напълно. Също като тях той плячкосваше, убиваше и изнасилваше жени.

От време на време капитанът идваше в каютата, за да хапне набързо или да поспи няколко часа. Първата нощ я завари да спи. Когато се събуди, Кети го видя проснат до нея. Беше съвсем гол и тя изгаряше при всеки случаен допир до него. Опита се внимателно да се отдръпне, но ръката му лежеше върху косите ѝ и беше невъзможно да се освободи, без да го събуди. Лежеше неудобно върху възглавницата и го наблюдаваше с отворени очи. Лека-полека се отпусна и заспа отново.

Следващия път, когато се събуди, ръката му беше върху гърдите ѝ, а коляното — между краката ѝ. Кети се задъха при вида на тази интимна поза и при опита си да се освободи го събуди.

— Лежи спокойно! — изръмжа той и я погледна със зачервени очи.

Кети се отказа от други опити, защото се страхуваше от последствията. Джон затвори очи, но само няколко минути по-късно стана и гол, взе да се протяга съвсем неприлично. Този път Кети затвори с ужас очи. Отпред гледката беше още по-страшна.

Чуха се гръмотевици и корабът силно се олюля. Капитанът набързо се среса и облече. Раменете му бяха увиснали, а очите — зачервени от умора. С почуда девойката установи, че ѝ е жал за него. Но това чувство се изпари, щом чу думите му:

— Следващия път, когато легна при теб, да не си с тази рокля! Питързхем ще ти избере някоя от моите пижами, след като имаш проблеми с чувството си за чест. По дяволите, все едно че спя с таралеш! Предупреждавам те, ако не я съблечеш сама, аз ще го направя. Дори ще бъде удоволствие за мен, уверявам те!

Погледна я похотливо, а тя не се осмели да му отвърне от страх да не провокира силата му. Джон напусна каютата в лошо настроение и Кети се усмихна триумфиращо. Значи големият, силен капитан се е убол на иглите ѝ! Това бе малко отмъщение за всичко, което ѝ бе причинил.

Въпреки приятното чувство на триумф тя не се осмели да бъде непокорна. Нямахше смисъл да предизвиква конфликти, които можеха да се избегнат.

Затършува в сандъка и намери купчина чисти ризи, от които взе една и я облече. Беше твърде голяма и ръкавите висяха почти до коленете ѝ, но трябваше да признае, че беше много по-удобна от скъсаната, мръсна рокля. Ако се завиеше с чаршаф, когато някой влезе в каютата, облеклото ѝ нямаше да направи впечатление. Във всеки случай то бе много по-скромно от хубавите ѝ нощници.

Кети тъкмо бе посвикнала с новата си премяна, когато късно през нощта капитанът се върна. Завари я седнала в леглото, подпряна на купчина възглавници, да отпива с удоволствие от чаша чай. Стомахът ѝ се беше поуспокоил, но се бунтуваше всеки път, щом корабът силно се накланяше. Джон прекоси стаята, олюлявайки се от умора, и тя го погледна с широко отворени, изпълнени със страх очи. Понечи да се измъкне от леглото.

— Ако направиш и една крачка, за да слезеш от това легло, ще съжالياваш, че си се родила, нежна госпожице — просъска той. — Давам ти още една временна отсрочка.

Кети остана на мястото си и внимателно наблюдаваше как загаси свещта и се съблече. В тъмнината можа да различи само очертанията на тялото му. Той се пъкна в леглото, а тя се стресна и се опита да го отблъсне, когато силната му ръка се обви около кръста ѝ. Тогава усети, че Джон трепери от студ. Възможно бе да е казал истината и да иска от нея само да го стопли. Позволи му да я привлече плътно до себе си и да я прегърне в тъмното. И понеже само я държеше, тя се поотпусна. Изпитваше все още ужас от близостта на тялото му, но заедно с това се чувстваше някак странно объркана. Докато бушуваше бурята обаче, нямаше причина да се страхува от него.

Той заспа веднага. Дишаше спокойно и дълбоко. Кети се подпря на лакът и се зае да изучава лицето, което лежеше удобно върху възглавниците. Миглите бяха смешно дълги за такъв тип мъж, а устата му — изненадващо чувствена. Изпитваше странно привличане и се питаше какво ли ще стане, ако го целуне по грубите бузи... Ядоса се на тези си мисли, легна и затвори очи. След малко и тя заспа.

На следващия ден за пръв път отново блесна слънце. Когато се събуди, мястото до нея се оказа празно. Кети скочи, изтича до прозореца и се показва навън. Морето блестеше като покрито с хиляди диаманти. Слънцето сгриваше лицето ѝ, а въздухът бе свеж и приятен. На Кети ѝ се прииска да е навън, на палубата. Дали да помоли Питързхем за разрешение да се поразходи? Дори на престъпниците в затвора им се полага малко чист въздух, мислеше си непокорно.

„Как ли ще продължи всичко това?“ — питаше се тя, докато плискаше със студена вода лицето си. Хубавият ѝ утринен халат се бе превърнал в мръсна дрипа и не ѝ оставаше нищо друго, освен да облече една от нощните ризи на капитана. Те бяха чисти и покриваха цялото ѝ тяло. Но това бе всичко, те въобще не ставаха за разходка на палубата.

Ядосана, Кети се настани на един стол с книга в ръка. На корицата бе написано с непохватен мъжки почерк: „Джонатан Крейтън Хейл“. Все още разглеждаше подписа на Джонатан Крейтън Хейл, когато влезе самият той. В момента не проумяваше нежните чувства, които изпита към него, докато го наблюдаваше заспал. Буден, пред нея

бе същият онзи арогантен звяр, който я плени и измъчва. Погледна го мрачно.

— Изглеждаш бледа, лейди — каза той с отвратителна подигравателна нотка в гласа си.

— Нищо чудно — нацупи се тя. — Какво искаш, да се задуша или да умра от скука?

— Внимавай какво говориш, скъпа моя. Скоро ще видиш, че има и по-лошо.

Тръгна към леглото, като събличаше палтото и ризата си. Кети страхливо прехапа устни, забелязвайки мускулите на широкия му гръб. Краят на бурята означаваше, че сега ще се посвети изцяло на нея. Затова се стегна и започна с по-нежен тон:

— Много ми се иска да изляза на палубата, капитане.

— Какво ти пречи? Последните два дни вратата не беше заключена. Има голямо вълнение и дори да искаш да избягаш, няма да можеш. Ако, разбира се, предпочиташ моите сурови мъже пред приятната ми компания, моля! — погледна я със самодоволна усмивка, а Кети кипеше от гняв.

— Бих предпочела всичко пред вашата неприятна компания! — изсъска тя.

— Ах, така ли, скъпа лейди? Тогава иди на палубата. Питам се колко ли време ще е необходимо, докато всеки един от моите моряци те мине по веднъж? Предполагам, че преди „Маргарита“ да стигне най-близкото пристанище, ти отдавна ще си мъртва.

Очите му бяха потъмнели от гняв, а думите му я улучиха точно по слабото място. Кети се облегна назад, замълча и се загледа в него нацупено. Той ѝ обърна гръб и се изтегна в леглото. След малко отново заговори и сякаш гневът му бе поутихнал:

— Нямам нищо против да поемеш малко въздух, но остани на кърмата и стой далече от моите хора. Те са отдавна на път и ако видят жена като теб наблизо... Накратко, да не предизвикваме неприятности! Нуждая се от всеки мъж, който имам. Не ми се ще да убивам никой от тях, загубил ума си по теб.

— За бога! — подигравателно възкликна тя. — Това поражда друг проблем. Какво да облека за тази чудесна разходка? Вашите прекрасни мъже разкъсаха дрехите ми, както може би си спомняте! — той не реагира на тази наглост от нейна страна и тя продължи по-

смело: — Какво направиха вашите очарователни мошеници с нещата ми, капитане? През борда ли ги хвърлиха? Или ги използват като парцали, с които търкат палубата?

— Взехме твоите неща на борда, скъпа лейди, и ги държим заедно с другите от „Ана Гриър“. Имаш хубав гардероб: дрехи, които са доста скъпи, за да се издържа едно семейство цяла година с парите от тях, копринени колосани подплати и дори истински ирландски бродерии. Това са много ценни дрипи, уважаема.

Джон лежеше все още по гръб и сякаш не забелязваше растящия ѝ гняв.

— Ще ми дадете ли дрехите? — гласът ѝ трепереше и трябваше да положи много усилия, за да не се разкрещи.

— Както вече казах, скъпа лейди, те са много ценни. И принадлежат не само на мен, а и на моите хора. Не мога просто ей така да ти ги дам. Но ако искаш да ги купиш... — той се изправи и я погледна подигравателно.

— Знаете, че нямам пари — горчиво отвърна Кети.

— Кой говори за пари? Може би ще се споразумеем само двамата. Да речем, една рокля... за една целувка.

Гледаше го, изгаряща от гняв. Значи той се надява да прави търговия с нея! Сигурно наистина я взема за много наивна. Целувката с него щеше да е последното, за което би помислила.

— Е, Кети? — каза меко и я погледна. — Една рокля за една целувка. Предложението ми се струва почтено.

Кети го гледаше и се мъчеше да разгадае мислите, които се криеха зад мрачната му подигравателна усмивка, физиономията му не подсказваше нищо, но в очите му блестеше малко пламъче. Тя се изплаши, защото бе така силен и мъжествен, а погледът му бе като на изгладняла котка, пред която стои тлъста мишка. Повдигна надменно глава и каза:

— По-скоро бих целунала свиня!

Грубият отговор, изглежда, не го ядоса. Напротив, той се засмя.

— Значи по-скоро би целунала свиня, лейди Кетрин, така ли? Сигурна ли си? Съмнявам се, че в твоя добре осигурен живот някога си имала възможността да целунеш каквото и да е.

Продължаваше да ѝ се подиграва, а тя чувстваше, че гневът ѝ достига неподозиращи размери. Никой досега не се бе осмелявал да ѝ

се присмива! А този арогантен мъж имаше наглостта да я превръща в предмет на подигравките си. Очите ѝ засвяткаха.

— Мразя ви! — изкрещя тя и от сините ѝ очи заискаха мълнии.

В своя гняв и презрение момичето изглеждаше така красиво, че Джон до болка я пожела. Приличаше му на фучаща червенокоса русалка... Стана и започна да се приближава бавно към нея, без да я изпуска от погледа си.

Кети скочи и хавлията, с която бе покрита, падна. Гърдите ѝ ясно се очертаха изпод ленената риза. Джон се усмихна широко, а тя заотстъпва, за да потърси прикритие зад масата. Той я следваше със спокойна усмивка, сигурен в изхода на тази игра.

Кети продължаваше да отстъпва, докато опря гръб на стената.

Джон се стрелна към нея и я притисна, за да не избяга. Тя вдигна очи към него и изведнъж разбра всичко. Бе дошъл моментът, от който толкова се страхуваше. Ужасът скова тялото ѝ. Бе така близо, че вече усещаше топлия мирис на грубата му кожа. Очите святкаха заплашително, а устните му се разтеглиха в похотлива усмивка.

На Кети никога не ѝ бе липсвала смелост и сега се напрегна цялата.

— Пусни ме, животно! — просъска тя и с поглед му забрани да я докосва.

— Значи съм животно, а? — изръмжа той. — Това би трябвало да те привлича, скъпа ми лейди, защото преди малко ти предпочете свинята пред мен. Сега ще имаш възможност да видиш какво животно съм.

След тези думи се наведе над нея. Кети затвори очи, извърна глава и се опита с две ръце да го отблъсне. Усилията ѝ се оказаха напразни. Изгарящите му устни срещнаха бузата, а ръката му повдигна брадичката ѝ. Привлече главата ѝ към себе си, докато устните му намериха нейните. Девойката се отбраняваше със страх и отчаяние, като стискаше здраво зъби. Добре си спомняше какво се случи миналия път и нямаше намерение това да се повтори.

Ръцете му я издърпаха от стената и я притиснаха към неговите гърди. В отчаянието си Кети се опита да забие нокти в лицето му, но пиратът хвана здраво ръцете ѝ, преди да успее да му навреди. Устните му отново намериха нейните и този път му се удаде да ги раздели с език.

Тя се изви назад, но веднага почувства ясно притисналия се към нея твърд член. Езикът му докосна нейния. Едновременно с това Кети осъзна силата на ръцете, обвити около тялото ѝ. Странна топлина запулсира във вените ѝ. Ръцете галеха гърба ѝ и се спуснаха още по-надолу. Бяха топли и търсещи. Краката ѝ се подкосиха и трябваше да се облегне на него. Той наклони главата ѝ назад и зацелува тънката ѝ, бяла шия, а след това се върна към лицето ѝ. Кети разбра, че е загубена. Ръцете ѝ сами се обвиха около врата му, а пръстите ѝ се заровиха в гъстите му тъмни коси.

Като забеляза реакцията ѝ, Джон изстена. Взе я на ръце и с несигурни крачки я понесе към леглото.

Кети се бе сгушила в него като малко, доверчиво дете. Не можеше да му се противопостави.

Нежно я постави на леглото и легна до нея. След това я притисна силно и я целуна по онзи изгарящ начин, който почти накара Кети да си загуби ума. Трепереше и му отвърщаше с целувки.

„Не трябваше да правиш това“ — предупреждаваше я тихо един вътрешен глас, но тя не бе вече в състояние да се вслуша в него.

Ръцете на Джон изследваха извивките на тялото ѝ през тънката риза и откриваха смайващата им женственост. Зърната на гърдите ѝ се ствърдиха. С нетърпение вдигна ризата, която ги скриваше. Дъхът му секна при вида на тези млечнобели гърди и изпита почти физическа болка. Погали с пръст меката като кадифе кожа.

Наведе глава и започна да целува ту едната, ту другата гърда. Улови с уста едното зърно и с наслада го засмука. Кети се задъха и отвори очи. Видът на чернокосата глава, която така интимно милваше гърдите ѝ, я върна в реалността. Изчерви се от срам, хвана с ръце широките му рамене и с все сила се опита да го отблъсне.

— Не! Моля те, престани, Джон! — умоляваше го тя и забиваше нокти в тялото му.

— Тихо, Кети — промърмори той с дрезгав и страстен поглед. — Тихо, скъпа моя!

Накара я отново да легне, нежно отмести от гърба си ръцете ѝ и ги сложи върху главата си. Устните му се върнаха пак при гърдите ѝ, като ги покриваше с горещи целувки. Кети се извърна страхливо и се опита да се отдръпне.

— Бъди спокойна, сладка моя — прошепна в ухото ѝ. — Няма да ти причиня болка. Съвсем просто е, не се страхувай!

Притисна ръцете ѝ към матрака и със свободната си ръка я съблече. В следващия момент голото ѝ тяло блесна пред него: очите му, бавно и с нарастващо желание, се плъзгаха по бялата плът, сякаш за да я погълнат.

Кети изхлипа от страх и изненада, докато я наблюдаваше от глава до пети. А когато ръката му погали хълбоците ѝ, отново направи отчаян опит да се освободи.

Това го накара да преметне крак върху голото ѝ тяло, за да я задържи здраво, а с устата си заглуши виковете ѝ. Целуваше я нежно, а ръцете му безсрамно я опипваха, галеха набъбналите зърна на гърдите ѝ и се спуснаха към мекия корем. Тя хлипаше и мяташе глава насам-натам.

Джон не обръщаше никакво внимание на съпротивата ѝ, а продължаваше нежно да милва корема ѝ. После ръката му продължи по-надолу и докосна меката като коприна кожа между бедрата ѝ.

— Не! — закрещя тя, когато приласка най-интимното ѝ място. Ужасена, Кети стисна крака и започна отчаяна борба срещу ръката, която се мъчеше да ги разтвори.

— Отпусни се, Кети! Отпусни се, сладката ми! — говореше ѝ Джон с дрезгав глас. — Разтвори крака, любов моя! Няма да ти причиня болка.

Думите му я ужасиха. Тялото ѝ се напрегна и се разтрепери. Мяташе се в ръцете му и се мъчеше да избяга. Но Джон бе твърде силен и най-накрая тя се предаде. Крайниците ѝ омекнаха. Вече нищо не можеше да направи.

Той се надигна и пъкна коляното си между здраво стиснатите крака. Най-после успя да ги разтвори широко. Кети лежеше и леко хлипаше. Не се и опитваше да му се противопостави. Едва когато почувства ръцете му върху хълбоците си, се стресна.

Гореща вълна премина през тялото ѝ, когато членът му намери отвора между краката ѝ и леко проникна в него. След това с бърз тласък влезе дълбоко. Режеща като от нож болка накара Кети да изкрещи. Устните му запушиха устата ѝ. Лежеше върху нея неподвижно, задъхан, сякаш бе тичал дълго време.

Кети извърна глава, защото топлината на дъха му в лицето ѝ я отблъскваше. Най-накрая, когато не можеше повече да издържи, Джон започна да се движи: в началото бавно, сякаш не искаше да ѝ причини болка, а после по-бързо и по-бързо.

Кети, примирена, лежеше под него и се оставяше да прави с нея каквото си иска. Бе зашеметена от шока и не можеше да проумее факта, че това ужасно нещо действително се е случило. Един пират я изнасилваше, а тя не бе в състояние да му се противопостави. Беше твърде късно за каквото и да било.

Бе обезчестена! Никога вече не ще може да върви с изправена глава. И всичко заради това треперещо, задъхващо се животно, което се полюшваше отгоре ѝ. Как само го ненавиждаше!

Опитваше се да мисли за нещо друго, но не успяваше. От време на време и тя се движеше, за да омокоти натиска на тялото му, а това сякаш още повече го възбуждаше. Неусетно Кети осъзна, че бе обхваната от неговата страст. Инстинктивно посрещаше всеки тласък. Той пое дълбоко въздух, потръпна и се отпусна. Кети изпита необяснимо разочарование, когато тежкото му тяло се отдръпна.

Джон лежеше и гледаше тавана. Кети се премести на другия край на леглото и му обърна гръб. Беше ѝ топло и цялата бе мокра. Замисли се над изневярата на тялото си. Не можеше да спре инстинктивните си движения. Очите ѝ се напълниха със сълзи на гняв и срам.

Джон чу хлипането ѝ. Притегли я към себе си и започна да гали косите ѝ. Тази неочаквана нежност я накара да забрави гордостта си. Изплакваше му болката си като някое дете, а той просто я държеше, милваше косите ѝ и ѝ шепнеше гальовни думи. Когато плачът ѝ бавно затихна, я поотмести. Стана и се облече. Докато закопчаваше колана си, я гледаше и едва забележимо се усмихваше.

Кети бе затворила очи и не искаше да го погледне.

— Не се притеснявай, скъпа. Следващия път ще е по-хубаво — каза меко той, а после се ухили на гнева ѝ.

Нима действително очакваше от нея още веднъж да преживее тази отвратителна сцена! Изправи се, изпълнена с гняв, и скри тялото си от погледа му с една кърпа. В очите ѝ се четеше желание за мъст. Огледа се за някакво оръжие. Но преди да успее да намери каквото и да било, той я сграбчи в ръцете си и я накара да легне.

Безпомощна, тя се замята, оплетена в завивките и косите си, а той високо се изсмя. Когато успя да се освободи, него вече го нямаше. Кети гледаше недоверчиво към затворената врата. Никой нямаше право да се отнася с нея като с куче! В този момент реши, че капитан Джонатан Хейл в най-скоро време трябва да получи заслуженото. Ще има какво да види!

ТРЕТА ГЛАВА

Няколко часа Кети остана сама със своя гняв. Така е по-добре, мислеше си тя. Всеки, който би се появил сега, щеше да си получи нещо. Те всички бяха крадци, убийци и главорези, а капитан Джонатан Хейл беше най-лошият сред тях. Тя от цялата си душа желаше да го види на бесилката, как подигравателната му усмивка ще изчезне от посиняващото му лице. Дори самата мисъл за това повдигаше настроението ѝ. За пръв път от няколко дни насам Кети можа отново да се усмихне.

Какво ли не би дала сега за един дълъг, остър нож! Би могла да го носи, скрит в широките ръкави на пижамата. Когато следващия път Джонатан се опита да се нахвърли върху нея, ще го забиے дълбоко в гърба му. Доволна, Кети си представяше агонията му. Ала в тази каюта нямаше нито нож, нито някакво друго оръжие. Тя претършува навсякъде, но напразно. Най-обещаващото, което откри, се оказа един тежък месингов свещник. Скри го под матрака. Другата възможност бе да използва порцелановата ваза. Но се страхуваше, че нейният мъчител ще се усъмни, ако вазата изведнъж изчезне. Този мерзавец никак не беше глупав!

Освен всичко друго, Кети не искаше да облича някоя от неговите отвратителни пижами. Тя се уви като стара жена в едно одеяло и зачака, седнала на един от твърдите столове. Рано или късно капитан Хейл трябваше да се прибере в каютата си. Тогава тя ще се погрижи той да не забрави никога този ден.

Първият, който почука на вратата, беше Питързхем. Слънцето залязваше и в каютата започна да става тъмно. От седенето само в едно положение краката ѝ бяха изтръпнали, но Кети бе твърдо решена да не се остави да я изненадат още веднъж неподготвена. Като чу почукването, се напрегна, но веднага въздъхна с облекчение. Едно нещо на този побъркан свят беше абсолютно сигурно: Джонатан Хейл никога не би имал любезността да почука, преди да влезе. Той просто би нахълтал.

— Нося ви нещо за ядене, мис — каза Питързхем, когато влезе. — Днес на обяд капитанът каза, че не се чувствате особено добре, но сега е вече седем часът и стомахът ви има нужда от нещо. Ако не внимавате, морската болест съвсем ще ви изтощи.

— Вече съм я преодоляла — отговори хапливо Кети, без да се помръдне от стола си.

Питързхем я наблюдаваше скришом, докато слагаше масата пред нея. Погледът му обхвана преbledнялото ѝ лице, разчорлените коси и естествено одеялото, в което се беше увила. Стана му ясно какво се е случило. На капитана не му е било до бурята тази сутрин. Прекарал е времето си, наслаждавайки се на плячката от битките. Е, мъжете имат своите потребности... Самият Питързхем знаеше това много добре. Но за мис Кети се е оказало доста жестоко. Тя беше много млада и той би заложил главата си, че е била девствена.

— Добре ли сте, мис? — загрижено попита Питързхем.

— Естествено, че съм добре — просъска Кети, защото изведнъж се уплаши, че пиратът може да се досети за нейния позор. Би умряла, ако някой узнае за това. Питързхем обаче не каза нищо повече. Мълчаливо поднесе яденето и излезе.

Пъшкайки, Кети се освободи от завивката и започна да се храни. Беше много учудена, че след всичките ужаси може да изпитва глад.

Тъкмо слагаше последното парче говеждо месо в устата си, когато отново чу стъпки. Погледът ѝ угрижено се отправи към вратата от дъбово дърво. Кой ли беше този път?

— Да... — извика тя несигурно.

През откренатия процеп се показа главата на Питързхем и Кети се поотпусна.

— Мислех си, че една гореща баня би ви зарадвала, мис. Долу в трюма имаме една стара вана, която никой не използва. Ако желаете, ще се разпоредя да ви я донесат.

Кети размишляваше трескаво. Една баня — ето какво ѝ беше нужно! Изтерзаното ѝ тяло направо крещеше за това. Но ако предложението беше жест от страна на капитан Хейл, за да успокои съвестта си, по-скоро би скочила през борда, отколкото да го приеме. Никога не би приела нещо от него!

— Чия е идеята? — попита тя остро.

— Защо? Моя, мис. На кого другиго?

Това прозвуча така убедително, че неволно Кети се усмихна. Нима си мислеше, че капитан Джонатан Хейл ще се погрижи за нещо толкова маловажно като нейния комфорт — особено сега, когато си взе това, което искаше? Разбира се, че не! За него тя е едно безлично тяло без мисли и чувства.

— Благодаря, Питързхем, с удоволствие ще се изкъпя — отговори тя.

Пиратът я погледна сияещ и отново изчезна. Кети се облегна на стола и изведнъж се засрами малко от своето поведение. Не можеше да упреква точно Питързхем за всичко, което ѝ причиниха. Той винаги се отнасяше към нея дружелюбно от момента, в който бе пленена.

Този път Кети бе подготвена за краткото почукване. Питързхем влезе, следван от двама широкоплещести моряци, които носеха ваната. Трети държеше един от нейните куфари.

— Моите дрехи! — извика радостно Кети.

— Капитанът разреши да ви донесем тези неща, мис — каза Питързхем и ѝ се усмихна. — А аз си позволих да намеря куфара ви с нещата, необходими за сън. Правилно ли постъпих?

Само споменаването на капитана беше достатъчно да възпламени отново гнева на Кети, особено когато ставаше дума за позволение, което се отнасяше до нея. Но вече беше поумняла. Нямаше смисъл да си създава неприятности. Ако отпрати Питързхем обратно с нещата, нямаше да спечели нищо. Но ще дойде и нейният час. Марта често казваше, че който умее да чака — печели. И Кети беше твърдо решена, ако се наложи, да чака цяла вечност мига на своето отмъщение.

— Много мило, от ваша страна, Питързхем — промърмори хладно, за да скрие мислите си. Когато след малко моряците донесоха кофи с вдигаща пара вода и напълниха ваната, тя допълни: — Питързхем, какво исках още да ви кажа, когато донесохте вечерята ми... Аз, ах, аз... Не бях на себе си. Съжалявам, че бях толкова нелюбезна.

Това бе първият път в живота ѝ, когато Кети се извиняваше на някого, и се чувстваше неловко. Но Питързхем сияеше.

— Всичко е наред, мис. Всеки има лоши дни.

Това беше непоносимо унижение, помисли си Кети, но не каза нищо. След като моряците допълниха ваната според нарежданията на

Питързхем, тримата мъже оставиха Кети сама.

Първото, което направи, бе да вземе един от дървените столове и да го постави плътно пред вратата. Дори това да не попречи дълго на Джон при влизането, все пак ще има достатъчно време, за да си наметне нещо.

Кети отиде до малкия куфар и развълнувано го отвори. Само гледката на тези познати неща от нейния дом беше достатъчна да я разплаче. Какво ли не би дала сега да чуе закачките на Марта или гневните думи на баща си! Но решително избърса сълзите по бузите си. Плачът щеше да направи всичко още по-лошо.

Кети извади внимателно малката кутия с ароматни сапуни и парфюми, която стоеше най-отгоре в куфара ѝ. Изля доста парфюм с мирис на рози във водата и като вдишваше с наслаждение, се наведе над ухаещите облаци пара. След това взе и сапун с мирис на рози, една малка изтривалка и влезе във ваната. Това се казва удоволствие! Тя облегна главата си назад и остана да лежи неподвижно в горещата вода. Скоро щеше да бъде чиста от главата до петите. Започна да търка енергично цялото си тяло. В усилията си да измие докосванията на Джон почти разрани кожата си. След това започна да мие лицето си, докато бузите ѝ порозовяха; пое дълбоко въздух и потопи главата си във водата, като ръцете ѝ миеха великолепните коси.

Кети отново се потопи във водата, за да измие сапуна от косите си. В този момент някой раздруса кръглата дръжка на вратата. Джон нетърпеливо натисна с рамо и ето че столът се поотмести малко, стържейки по паркета. Той надникна учудено през малкия отвор и на лицето му се появи широка усмивка. Всичко, което можеше да се види от дивата котка, беше един хълм от златисти мокри коси и две сапунисани рамена. Той тихо се промъкна до ваната. Каква физиономия само ще направи, като го забележи!

В момента, когато тя изплува, за да си поеме въздух, имаше вид, който развесели много Джон. Мокрите коси като дълги водорасли уморено висяха по раменете и лицето ѝ. Чувайки го да се смее, тя веднага вдигна ръце, за да махне косата от лицето си. Сега можеше да вижда и беше отправила гневен поглед към наведения над нея Джон.

Докато Кети все още търсеше думи, нахалникът беше зает да наблюдава нежно очертаващите се извивки на тялото ѝ във водата. Много е красива, помисли си той, изключително красива! В този

момент от Кети се изтръгна гневен вик и тя запрати парчето сапун точно в главата му. Улучи го като с камък до лявото око. Джон се олюля и невярващ, хвана болното място. И без това не беше настроен кой знае колко миролюбиво, но сега вече кипеше от гняв. След като тази малка вещица желае такава ожесточена игра — моля. Ще има какво да види!

— Вън! — изкрещя Кети, след като си възвърна способността да говори.

Докато той се опитваше да се осъзнае, тя понечи да изскочи от ваната. Имаше намерение бързо да вземе хавлията, за да се покрие. Но Джон беше по-бърз и обви ръцете си около мократа ѝ, плъзгаща се талия. Както и да се въртеше, тя не можеше да се освободи от неговата хватка и той със сила успя да я натика обратно във водата.

— Защо да излизам? Това все още е моята каюта — изръмжа той.

Дори само стоманеният блясък на очите му трябваше да бъде предупреждение за опасността, в която Кети се намираше. Но тя беше твърде ядосана, за да бъде предпазлива.

— Аз се къпя! — изкрещя му тя, докато той изследваше с поглед на познавач тялото ѝ.

— Виждам! — съгласи се капитан Хейл.

— Мразя те! Вън отгук! — Кети вече не можеше да се владее.

И тъй като той не помръдваше от мястото си, тя започна като ядосано дете да рита във водата. Сапунени пръски полетяха към дрехите на Джон и той присви устни. Светкавично застана зад нея и момичето нямаше никакво време да се подготви за това, което последва.

— Струва ми се, че ти тъкмо си миеше главата, когато аз така грубо те прекъснах — каза той меко. — Нека ти помогна.

Кети усети една голяма ръка върху главата си и едва успя да поеме дълбоко въздух, преди да бъде потопена. Тя отчаяно махаше с ръце и крака, но Джон я държеше здраво. Струваше ѝ се, че дробовете ѝ ще се пръснат. Най-накрая той я пусна. Кети изплува, като отчаяно се опитваше да си поеме дъх.

— Свиня такава! — изкрещя тя, когато си възвърна способността да говори. — Изнасилването не те ли задоволява? Или след това удавяш жертвите си?...

— О, не всички — отвърна той и седна до нея върху мокрия ръб на ваната, като започна небрежно да си играе с кичурите коса.

Кети се дръпна и му хвърли изпълнен с омраза поглед, а той ѝ се изсмя подигравателно.

— Само малките, сладки змийчета, които все още не са научили кой е господарят.

— Господар! — просъска Кети с наранена гордост. — Ти не си мой господар и никога няма да бъдеш, отвратително животно!

— Грешеш, сладка моя! — Джон присви очи и те се превърнаха в тесни, бляскащи прорези върху тъмното му лице. — Аз съм твой господар от мига, в който кракът ти стъпи на моя кораб. Ако не си разбрала това, значи съм бил твърде снизходителен към теб. По дяволите! Сега имам намерение наистина да променя нещата.

Пиратът отново постави ръката си върху главата ѝ. Този път Кети нямаше време дори да си поеме дъх, преди да я потопа. Тя се заизвива насам-натам и най-накрая успя да се освободи. Джон отново посегна към нея. Кети хвана ръката му и заби зъби толкова дълбоко, че почти стигна до костта.

— Кучка! — изкрещя капитан Хейл и дръпна ръката си.

Това беше моментът, който Кети очакваше. Тя се изправи и хвърли насапунисаната изтривалка в лицето му. Минутите, които му бяха нужни, да избърше пяната от очите си, бяха напълно достатъчни за девойката да грабне хавлията и да се спусне към вратата. Кръглата дръжка лесно се превъртя, но проклетата врата не се отваряше. Кети отчаяно я блъскаше и си повтаряше: „Трябва да успея, трябва!“

— Залючена е! — изръмжа заплашително Джон от другия край на каютата.

Кети започна да обикаля покрай стената, без да откъсва поглед от приближаващия се към нея разгневен мъж. Той беше увил изтривалката около ухапаното, където се виждаха вече първите петна кръв. Кети триумфираше, защото Джон нямаше да излезе невредим, както и да завършеше разправията тази нощ.

— Така значи, големият, смел пират е заключил вратата — провокира го тя безцеремонно и запристъпва към онзи ъгъл на каютата, където стоеше порцелановата ваза. — Какво има, капитане? Нима си се страхувал, че една слаба жена може да те победи?

Джон се приближаваше бавно към нея и погледът му не вещаеше нищо добро. Но Кети не я беше грижа за това. Сега е нейният ред! Тя грабна порцелановата ваза и я запрати толкова бързо, че Джон не успя да се отдръпне. Той се олюля, защото го беше ударила в рамото. Кети трескаво затърси ново оръжие. Грабна една от неговите книги. Ако улучеше главата му, вече не би могла да се страхува от него!

— Хвърли я на земята, малко зверче! — изрева Джон и с един скок се озова до девойката. Книгата полетя и се удари без особен ефект в твърдата му гръд. Яките му ръце се обвиха около тялото на Кети и я притиснаха толкова силно, че почти спря да диша. Започна да рита и драска, но беше боса и затова не можа да причини нищо на мускулестите му крака. Ноктите на ръцете ѝ послужиха с по-голям успех. Преди Хейл да успее да се извърне, тя изподра лицето му. Бореше се отчаяно и крещеше истерично, когато той я повлече през стаята. Изглежда, нейните обиди не му правеха никакво впечатление. Капитанът дръпна хавлията и сега я държеше чисто гола в ръцете си. Преди Кети да разбере какво става, Джон седна върху един от дървените столове и я сложи по корем на коленете си. Дългите ѝ мокри коси се влачеха по пода, а голите ѝ задни части се извиваха във въздуха.

— Мисля, че е време да те понауча на някои маниери, драга ми лейди — каза Джон и една силна плесница изплющя отзаде ѝ.

Кети едва успя да си поеме дъх, когато ръката му като камшик се стовари за втори път на същото място. Той я заудря отново и отново. След няколко минути тя само хлипаше.

— Пусни ме, свиня такава! — изтръгна се от нея в момент на отчаяние, но ръката неумолимо се стовари отгоре и прогони последната ѝ капчица гордост. Поне така си мислеше Джон.

— Отсега нататък ще правиш само това, което ти казвам, ясно ли е? — попита гневно той и отново вдигна ръка.

Кети не отговори. Отново удар!

— Ясно ли е? — попита още веднъж той.

— Ясно! — изкрещя яростно Кети, като в мислите си го пращаше в пъкъла. Той ще трябва да си плати за всички унижения, които ѝ причини. Девойката бе горда и пиратът скоро ще легне мъртъв в краката ѝ, ако ще да е и последният, когото щеше да види, преди да умре и тя!

— Кой е господарят тук? — продължи да пита той.

Кети отказваше да отговори. Не можеше! Просто не можеше! Джон я удари отново още по-силно отпреди и тя изстена от болка.

— Чакам! — каза капитанът заплашително.

— Ти си звяр! — изкрещя Кети, хлипайки.

Очакваше нов удар, но за нейно учудване той я пусна и стана, като просто я бутна от коленете си на пода.

— Не го забравяй — каза капитанът и тръгна към вратата. Вдигна порцелановата ваза, която беше счупена на две парчета.

Наблюдаваше я мрачно. След това огледа каютата. Ваната стоеше сред голяма локва вода, а сапунът се търкаляше на земята до масата. Завивката, мокра и смачкана на топка, лежеше до пейката. Кети седеше сгушена на пода, на същото място, където Джон я беше пуснал, обвиняла коленете си с ръце, за да скрие своята голота. Погледът ѝ, втренчен в него, бе изпълнен с омраза. Джон с пренебрежение се изсмя на картината пред себе си. Наистина е време да укроти тази малка вещица!

— Стани! — заповяда той.

Кети го погледна, без да се помръдне.

— Няма — отговори намръщено тя.

— Казах, стани! — прогърмя гласът на Джон.

Кети се страхуваше, че отново ще си изяде боя, ако не се подчини.

— Не мога. Аз... аз не съм облечена — прошепна тя отчаяно. Не смееше открито да му възрази.

— Ако сега не направиш това, което ти казвам, ще съжаляваш много. Обещавам ти.

Гласът му беше мек, но Кети забеляза как потрепваха мускулите на бузите му. Джон направи една крачка към нея и тя уплашено се изправи. Трябваше да му се подчини. Не ѝ оставаше нищо друго.

Капитанът внимателно наблюдаваше как бавно се изправя, треперейки на краката си. Студеният му поглед ѝ отне и последната капка самоуважение. Това бе нова форма на насилие, мислеше ядосано Кети, но гордостта ѝ я караше да държи главата си високо изправена и устните ѝ вече не трепереха. Тя нямаше да му раболепничи.

Джон не бързаше и обстойно наблюдаваше добре оформените ѝ гърди, дългите ѝ хубави бедра и привлекателния червеникав

триъгълник между тях. Внезапно усети горещи тласъци в слабините си. Трябваше да признае, че малкото дяволче е наистина красиво и не биваше да позволи да му влезе под кожата. Девојката го подлудяваше като никоя друга жена преди, а това беше лош знак.

Нямаше ли една стара мъдрост, която гласеше, че е опасно за един мъж да получава това, което желае? Още първия път, когато я зърна, я беше пожелал и я имаше. Но не съвсем така, както си го бе представял. Въпреки буйния си темперамент, тя беше много миловидна, много женствена, много нежна. Джон почувства непривични за него угризения на съвестта. Отиде до вратата и я отвори широко.

— Питързхем! — извика той. След това хвърли на момичето поглед през рамо и добави малко по-тихо: — Наметни си нещо!

Кети вдигна мократа завивка от пода и с облекчение я уви около себе си. След това тръгна да събира нещата си из стаята, а Джон я наблюдаваше възбудено. Когато девојката се обърна и пусна завивката на пода, той уплашено забеляза сините петна. Гледката го накара да потръпне.

Питързхем се показва на вратата. Кети отново беше облечена порядъчно и стоеше до пейката. Всичко отзад я болеше твърде много, за да седне. Питързхем хвърли бегъл поглед към нея и очите му се разшириха от изненада, когато забеляза следи от сълзи по бузите ѝ. Смутено се обърна към капитана:

— Сър?

— Донеси още гореща вода! И аз искам да се изкъпя.

— Слушам, сър!

Питързхем изчезна бързо, за да изпълни заповедта. Знаеше, че е по-добре да не противоречи на капитана, когато гледа по този начин. Щеше да стане страшно, ако кипне. На Питързхем му оставаше само надеждата, че мис Кети не го е разгневила твърде много, макар че, изглежда, нещата вървяха натам. Никой не можеше да я спаси от последствията.

Когато той донесе топла вода за ваната, Кети безмълвно бършеше с една кърпа мократа си коса, а Джон се бе затворил в себе си. Морякът погледна ту към нея, ту към него и стисна зъби. Внимателно избърса локвата вода, която заемаше половината под.

Когато най-после Джон с кимване го отпрати, Питързхем излезе с видимо съжаление.

Джон продължаваше да мълчи. Кети предпочиташе той да беснее, да фучи, да крещи. Това беше най-лошото, което той би могъл да направи. И той разбира това много добре, мислеше си Кети, докато го наблюдаваше с крайчеца на окото си как се съблича.

Гол, капитанът наистина представляваше грозна картина. Наподобяваше животно. Косми покриваха гърдите му като дебел черен килим, спускаха се надолу към корема, оставяйки все по-малка следа, и отново се сгъстяваха. Трепкацията на свещта хвърляше сянка върху лицето му и то изглеждаше мрачно, дори демонично. Джон ѝ се струваше неестествено голям, силен и мускулест. Кети потръпна. След това се изчерви, защото той внезапно погледна към нея. Извърна се бързо и се ядоса, че я спипа точно когато го наблюдаваше тайно.

— Изтъркай ми гърба!

Строгийт му тон изтръгна Кети от мислите ѝ. Джон изглеждаше смешен, сгънат на две в малката за него вана. Ако Кети не беше толкова уморена, щеше да се посмее от сърце. Но в момента едва сдържаше сълзите си.

— Казах, изтъркай ми гърба!

Момичето се втренчи в него недоумяващо. Не може да го мисли сериозно! Наистина не можеше да очаква от нея...

— По дяволите! — изрева Джон и тя скочи бързо.

— Да, господарю — промълви тя с горчивина и тръгна към него.

Джон безмълвно ѝ подаде сапуна. Пое го, хапейки устни, и отиде зад гърба му. Какво ли не би дала сега за един нож, мислеше си Кети, докато го наблюдаваше отзад. Изведнъж мускулите на тила му се напрегнаха, сякаш очакваше да го нападнат. Този дявол сигурно умееше да чете чужди мисли. Но той нямаше от какво да се страхува. У Кети все още беше жив споменът за нанесения ѝ побой.

— Какво чакаш? — изръмжа Джон през рамо.

Кети нави нагоре ръкави и започна да го сапунисва. Усети, че раменете му леко трепереха. Иначе беше напълно спокоен. Търкаше бързо гърба му. Кожата му беше мека като коприна и блестеше. С наслада би забила острите си нокти, за да си отмъсти, но разумът я възпираше. Стискаше зъби и след като привърши работата, се отдръпна и въздъхна облекчено.

— Имате ли други желания, господарю? — Кети не можа да се сдържи и натърти на последната дума.

Джон протегна бързо ръка и я хвана за тила. Тя подскочи от уплаха.

— Можеш да измиеш и останалото, по дяволите!

Хванал косите ѝ, той я накара да заобиколи ваната и застана така, че да вижда. Кети вече съжеляваше за прибързаните думи. И сега очакваше тя да го измие навсякъде! Та това ще е най-голямото унижение!

— Няма да го направя — промълви Кети и започна да трепери, когато усети как ръката му хвана по-здраво тила ѝ.

— Ти, моето момиче, ще правиш точно това, което аз ти кажа. Така че започвай!

Той я пусна и се облегна назад. Кети понечи да избяга, но заплашителният му поглед я спря. Нямаше избор. По-добре да го свърши бързо.

Кети неохотно се наведе над ваната и започна да сапунисва гърдите му. Космите по тялото му бяха къдрави и се заплитаха в пръстите ѝ. Кети изведнъж се изкуши да хвърли сапуна и да гали с ръцете си този пухкав килим. Тази мисъл така я шокира, че направи точно обратното и докосваше тялото му колкото се може по-малко. Знаеше, че Джон забеляза това, но той не каза нищо. Беше се отпуснал със затворени очи. Кети бързо изплакна гърдите му с вода и се изправи. Капитанът отвори едно око и я погледна с премрежен поглед.

— Довърши това, което си започнала!

Кети неохотно изви глава към едрото тяло, което ясно се виждаше във водата. Нарастващото му желание прозираше.

— Аз... аз не мога! — прошепна тя отчаяно, при което Джон присви ядосано очи.

— Не можеш? — повтори той бавно, сякаш премисляше казаното.

— Не ме принуждавай! — прошепна тя с треперещ глас, ядосвайки се вътрешно на своята слабост.

Джон дълго време я съзерцаваше с поглед. Устните ѝ трепереха, а красивите ѝ очи бяха пълни със сълзи. Изведнъж той си спомни как някога искаше да накара най-добрата си кобила да прескочи една

ограда. Тя не искаше и когато скочи, падна и си счупи предния крак. Гледаше го по същия начин, както и Кети сега.

— Легни си — каза капитанът. Тези думи изненадаха и самия него.

Кети направи това, което той ѝ нареди, и се сгуши под завивката. Чувстваше се толкова изтощена, че не ѝ беше въобще до свещника, скрит под матрака. Какъв смисъл имаше? Той щеше да ѝ го вземе и отново да я накаже. Сълзи се стичаха по бузите ѝ и мокреха възглавницата. Преди беше заобиколена само от хора, които я обичаха и се грижеха за нея, а за този човек тя не беше нищо повече от една вещ, нещо като робиня за доставяне на удоволствия. Кети хлипаше тихо. Защо трябваше да се случи това точно на нея? С какво беше заслужила такава участ?

Когато Джон угаси свещта, Кети настръхна и се премести плътно до стената. Той се напъха в леглото до нея и тя изтръпна от страх при допира с неговата голота. Джон протегна ръка към нея. Кети се ужаси. Нали той не мислеше сериозно да я принуди пак да извърши това отвратително нещо? Можеха ли мъжете да го правят повече от един път? Тя не знаеше. Никога преди това не се беше сблъсквала с тази страна от тяхната същност.

Ръката му обгърна талията ѝ и привлече Кети към възбуденото си тяло. Тя се опита да се освободи, но усилията ѝ се оказаха напразни. Почувства как отмалява, когато ръцете му я галеха и опипваха навсякъде.

— Аз... Ние... ти... Не можеш два пъти за един и същи ден — запротестира тя. Едва забеляза в тъмното усмивката му.

— Ако трябва и аз да кажа нещо по този въпрос — дори много по-често, мое малко невинно създание — прошепна ѝ той в ухото.

Притисна устни до нежната кожа на шията ѝ и започна бавно да я гали с езика си. Кети потрепери. Вече знаеше какво ще последва. Беше сигурна, че не би го понесла. Поне не толкова скоро.

Но нямаше избор. Беше негова пленница и той можеше да я има, когато и колкото пъти пожелаеше. Нямаше кой да го спре.

При тази мисъл Кети отново избухна в плач и понечи да се отдръпне, но изпищя от болка, тъй като той хвана бедрото ѝ, за да я привлече пак към себе си.

— По дяволите! — извика Джон и я пусна.

Стана от леглото и запали свещта. Когато се обърна към Кети, видя, че тя го гледаше с широко отворени очи. Дали беше ядосан от съпротивата ѝ? Сигурно не е очаквал да се разтопи в ръцете му!

— Обърни се! — заповяда ѝ той.

Устата на Кети отново пресъхна. Нима искаше да я бие? За бога, не! Цялата беше подута от предишните удари и този път сигурно щеше да е по-зле.

— Аз, аз... моля те, не ме бий — прошепна девойката съкрушена, но не се помръдна, за да му се подчини.

— Няма да ти причиня болка — обеща ѝ нежно и внимателно я обърна с гръб към себе си.

Вдигна ризата ѝ и започна да я наблюдава, а тя лежеше тихо и смирено. Джон бе силен, много по-силен от нея! А тя бе твърде уморена. Ще трябва да издържи на всичко, което ѝ причини! По-лошо от това не би могло да стане!

Джон гледаше нежните извивки и се проклинаше. Каквото и да бе направила, за да го предизвика, не бе заслужила този бой! Нежната кожа отзад бе червена, топла и цялата на тъмни петна. Сигурно адски боли! Рязко се обърна и започна да рови в един от сандъците. Извади една аптечка и отново се изправи. Седна до девойката и си помисли, че е ужасен грубиян. Започна да маже наранените части с мехлем. Тя не помръдна и не гъкна.

Дългите му пръсти нанасяха мехлема върху кожата ѝ. Кети не се опита да избегне интимното му докосване. Мислеше си мрачно, че то бе по-лошо от самата болка. Унижението бе неимоверно голямо, но си оставаше факт.

След няколко минути той попита нежно:

— По-добре ли си?

На Кети ѝ се прииска да му кресне, но това щеше да ѝ коства много, затова поклати глава с примирение.

— Много бързо се палиш — продължи той, сякаш самата тя бе виновна за раните си. Кети отново не реагира. Тогава Джон каза рязко: — Предполагам, не си въобразяваш, че като плачеш и се сърдиш дълго, аз ще ти се извиня.

Извинение! Кети щеше да се изсмее.

Значи той си мисли, че с няколко думи може да се оправи всичко. Все пак, мислеше си тя, това би била първата крачка към целта, а

именно — да го накара да сведе гордата си чернокоса глава.

— Не се притеснявай. Никога не съм очаквала подобно нещо от теб — отговори с горчивина и изтръпна, като чу как Джон си пое дълбоко въздух.

Той забеляза това и се ядоса на себе си. Наистина не искаше да я нарани. Бог му бе свидетел! Но тя е в състояние да постави на изпитание търпението дори на светец, камо ли на такъв импулсивен човек като него. В края на краищата откъде би могъл да знае, че и тя не му отстъпва по темперамент, нали? Угаси отново свещта и се върна в леглото. Лежеше по гръб и не смееше да я докосне.

— Е, добре, съжалявам — на пресекулки каза той след дълго мълчание.

Това бе толкова неочаквано, че Кети се изненада. Наистина не вярваше, че ще го направи. Нямах ли начин да използва угризенията на съвестта му в своя полза? Би могла да се направи, че му прощава...

— Какво? — попита учудено.

— По дяволите, казах, че съжалявам — процеди през зъби той.

Кети почти се усмихна. Явно в него се водеше вътрешна борба, която му костваше много. След като вече успя да изтръгне извинение от него, значи е въпрос на време да го види така, както желае: на колене пред нея! Но и това не е достатъчно. Вече ѝ е необходим животът му!

— Но, знаеш ли, ти сама си беше виновна — допълни той неочаквано.

— Сама съм си била виновна!? — изсъска Кети и забрави за намерението си да му прости мило. — Струва ми се, че никога не съм те молила да ме изнасилваш!

— Това не бе изнасилване. И двамата го знаем много добре — каза грубо Джон и се подпря на лакът.

— Не било изнасилване!?

— Ти също го желаше. Мисля, че не е изнасилване, когато дамата е съгласна.

— Съгласна! Въобще не съм била съгласна! Ти ме принуди! Нямах избор!

— Признавам, че щях да те принудя, ако беше необходимо. Но така, както се развиха нещата, не стана нужда да стигам дотам. Още когато те целунах за първи път на „Ана Гриър“, разбрах, че си моя. Ти

си много страстна жена или поне ще станеш, след като научиш малко повече за тези неща.

— Ти си звяр! — изкрещя Кети и рязко седна в леглото. — Всичко, което ми причини, бе отвратително! Мразя те дори само за това, че си ме докосвал! Мразя те! Ти ме изнасили, отвратителна свиня, а сега се опитваш да успокоиш съвестта си, като ми казваш, че аз съм го искала!

— А не го ли искаше? — провокира я отново.

— Не! — вече бе извън себе си от гняв.

— Да ти докажа ли противното? — гласът му бе нежен.

Обгърна я със силната си ръка през кръста и я накара да легне.

— Но... Но ти не можеш да го направиш! Та ти се извини! Как е възможно да ме измъчваш още веднъж, след като съжаляваш за предишния път?

— Не си ме разбрала правилно, сладурче. Извиних се за това, че те бих. Никога не съм съжалявал, че си взех това, което искаше да ми дадеш.

— Остави ме, долна свиня! — сърдеше се Кети. — Дебелата ти глава не може ли да разбере, че те презирам? Казах, пусни ме! — в гласа ѝ вече се промъкваха истерични нотки, но той отново я привлече към себе си.

— Не се страхувай, малката ми! Казах ти, че следващия път ще е много по-хубаво. Сега въобще няма да те заболи, ако се отпуснеш и ме оставиш да правя...

Гласът му секна, когато устните му докоснаха нежната падинка между гърдите ѝ.

— Никога няма да ти позволя! — прошепна на пресекулки момичето. Задърпа черните му коси с всички сили. — Това, което искаш от мен, ще трябва сам да си го вземеш! Ще си принуден отново и отново да ме изнасилваш, а аз няма да се предам. Мразя те и по-скоро ще умра, отколкото да ти отстъпя!

— Съмнявам се, момичето ми. Освен това нямаш намерение да умираш скоро.

Сграбчи ръцете ѝ, за да я държи по-здраво. Кети се изви и замята, когато той подразни с езика си едното, а после и другото зърно на гърдите ѝ. При това докосване по тялото ѝ се разля сладна вълна, но успя да устои на изкушението си да му се отдаде. Този път знаеше

какво ще последва. Познаваше острата режеща болка, която щеше да я прониже веднага щом проникнеше в нея членът му. Не можеше да му позволи втори път...

Той лежеше настрани, притискайки я плътно до тялото си, като внимаваше да не засегне болното място. Съблече с една ръка ризата ѝ и когато остана гола като него, хвана крака ѝ и го сложи на кръста си.

Кети бясно се съпротивляваше. Искаше ѝ се да креци и да плаче, за да си спести това унижение, но устата му бе върху нейната и задушаваше виковете ѝ. Почувства твърдия му член да разтваря срамните ѝ устни и очакваше болката, която щеше да последва. За нейна изненада обаче усети само нещо топло и приятно, което проникваше в нея. При това ново усещане тя не извика от болка, а само пое дълбоко въздух. Беше ѝ хубаво...

— Казах ти, че следващия път ще е по-добре! — нежно ѝ шепнеше Джон в ухото.

Кети се опита да събуди в себе си добре познатия гняв. Вместо това я обзе една разтапяща слабост, причинена от движението на члена му вътре в нея. Изстена от неочакваното удоволствие и ръцете ѝ сами се обвиха около врата му.

— А-а-а, Кети! — чу гласа му, сякаш отнякъде далече в мъглата, която я обгърна. Бе така завладяна от собствените си усещания, че не искаше да губи време за размишления.

Гласъците му я люлееха като върху облак. Искаше още и още. Започна да се движи заедно с него и неопитното ѝ тяло възбуждащо се търкаше в неговото. Той изстена и увеличи ритъма. Кети го държеше здраво, сякаш залепена за него. Но изведнъж всичко свърши.

Ядосана, тя се върна в реалността. Джон лежеше, проснат до нея, с ръка върху гърдите ѝ. В ухото си усещаше учестеното му дишане. Тя сложи крака си върху неговия. Това не може да е всичко! Кети бе достигнала до толкова хубав момент! Какво се бе случило?

— Джон — повика го съблазнително.

— Значи вече съм Джон, така ли? Мислех си, че ме мразиш и презираш — на лицето му отново се появи подигравателна усмивка. — По това се вижда колко непостоянни сте вие жените.

— Ех, ти... — тросна се Кети и му обърна гръб. Отново успя да я засрами. „Но почакай — закани му се гневно, — почакай, силни мой пиратски капитане! Ще си получиш заслуженото, и то скоро!“

Тъкмо когато си мислеше това, отново усети прегръдката на Джон, който я привлече към себе си и я притисна до топлото си тяло. Внимателно подложи ръката си под главата ѝ.

— Сега спи, малко дяволче — прошепна той и я целуна нежно по разпилените коси. Стори ѝ се, че видя блясъка на белите му зъби, когато добави: — Докато все още имаш възможност за това.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин Джон се събуди, се чувстваше толкова бодър, както никога досега от месеци насам. Протегна се и ръката му се удари в тялото, което лежеше свито в другия край на леглото. Помисли си гузно, че дори и в съня си Кети се опитваше да избяга от него. Закле се да промени нещата. Ще дойде ден, в който тя ще желае тялото му така, както той сега желае нейното. А го желаше много, трябваше да си признае. Дори в този момент си наложи да не легне върху нея и да даде воля на чувствата си. Прекрасно знаеше обаче, че морето и неговият кораб го чакат. Джон се усмихна. Започваше бавно да остарява. Изглежда, мъжете на средна възраст полудяваха по момичета, на които можеха да бъдат бащи. И ако това, което чувстваше сега, бе типично за средната възраст, то нека тя заповяда. Това е фантастично.

Протегна ръка, но преди да достигне целта, я отдръпна. Достатъчно! Има си кораб, който трябва да управлява. Какво ще си помислят хората му, ако се търкаля в леглото до обед? Че започва бавно да остарява. За първи път му се случваше да спи до обяд, откакто като момче тръгна по море. Тази мисъл го накара да потръпне. Историята доказва, че причина за нещастията, сполетели повечето мъже, винаги е била жена. Ще трябва да сдържа възхищението си от това дребно, нежно женско тяло. Е, досега винаги е съумявал да контролира емоциите си, успокои се бързо той. Бе спал с много жени, повечето от тях — хубави и далеч по-опитни в леглото от детето до него. Ако към нея се е отнасял по-внимателно, отколкото към другите, то причината е в това, че тя е по-млада и по-нежна. Сигурно затова бе това изненадващо чувство за вина след побоя. Занапред ще трябва да си наложи да мисли за нея само като за средство за задоволяване на физическите потребности. В Кадис го очакваше една весела вдовица. Достатъчно веднъж да я посети и завинаги ще изгони от мислите си малкото зверче.

На вратата на каютата тихо се почука. Джон скочи от леглото. Не искаше да го спипат да лежи по гръб и да си мечтае като малко, побъркано от любов момче. Скочи в панталоните и закопча копчетата. Нахлузи някаква риза и попита раздразнен:

— Какво има?

Вратата се откряна и се показа главата на Хари. Очите му се разшириха, като видя Джон да се прозява разчорлен. Явно тъкмо ставаше. Видът на капитана развесели помощника му. Това накара Джон да се намръщи още повече:

— Е? — излая той.

— Извинете, капитане! — заговори бързо Хари, но му беше трудно да скрие усмивката си. — Екипажът се безпокои за вас. Миналата нощ някои от хората чули силен шум тук, вътре, и сега... след като сутринта не се появихте на палубата, те си помислиха, че тя може да ви е убила, сър.

— Много смешно — кисело отвърна Джон. — Можете да предадете на всеки, който се интересува, че все още съм жив. И ако незабавно проклетата ви, мазна усмивка не изчезне от лицето, скоро ще се лиша от услугите ви.

— Да, сър, капитане, сър! — Хари се засмя съвсем откровенно и искаше да се оттегли, но се спря. — Е, добре, след като говорим вече за това, сър, то вашето лице е олицетворение на радостта.

— Вън оттук! — изрева Джон и Хари моментално изчезна.

— Нещо не е наред, ли?

Кети се бе надигнала в леглото, защото се събуди от гневния вик на капитана. Той се обърна към нея. С дългите си, златисти коси, падащи на игриви вълни по голото тяло, и с огромните си сини очи тя бе така красива, че на човек му секваше дъхът. Дори само видът на нежно закръглените ѝ гърди, очертаващи се изпод завивката, бе достатъчен да запали в него огъня на страстта. Господи, желаше я с всяка фибра на тялото си! Изведнъж разбра, че трябва колкото се може по-скоро да се отърве от нея. Не го ли направеше, със сигурност щяха да го сполетят сериозни неприятности.

— Не. Заспивай! — кратко ѝ отвърна той и се ядоса, че си позволява да го безпокои.

Последната нощ дори го накара да ѝ се извинява като някой лудо влюбен идиот. Усети, че лека-полека започва да се нервира.

— Какво си се втренчила в мен? — агресивно попита той и забеляза, че очите ѝ се разшириха, щом се спряха върху лицето му.

— Твоето... твоето лице — прошепна тя и ъгълчетата на устата ѝ се разтеглиха в усмивка.

— Какво, по дяволите, има толкова смешно на лицето ми?

Обърна се и започна да търси малкото огледало, което използваше винаги при бръснене. Тогава се сети, че и Хари бе казал нещо подобно. Внимателно опипа лявото си око. Изглеждаше дреболия. Често се случваше да получи някоя и друга синина, но това на никого досега не е правило особено впечатление. Кожата му бе така потъмняла от слънцето и вятъра, че за да посинее, ѝ трябваше доста силен удар.

Джон намери огледалцето и се погледна. Видът му го стресна. Изглеждаше като неудачник, загубил битка в бара срещу двайсетина юначаги. Окото му бе заобиколено от тъмновиолетово петно, което преливаше в болно жълто-зелено. На всичкото отгоре три големи драскотини украсяваха бузата му. Едва сега си припомни всичко и ръката, където го бе ухапало малкото зверче, започна да го боли. И раменете го боляха! Хвърли на Кети сърдит поглед, а тя с мъка се опита да не се разсмее.

— Значи намираш това за смешно, госпожице? — попита той със заплашителни нотки в гласа и тръгна към нея. Кети се уплаши и понечи да скочи от леглото, но две силни ръце я задържаха.

— Не, о, не! — изписка тя и избухна в гъгнец смях. — Съжалявам! — едва успя да каже между няколко пристъпа. — Аз, аз не мога да спра!

— Ще престанеш да се смееш, ако те изведа на палубата и на цял свят покажа твоите рани — закани се той, но веднага разбра, че не би издържал, ако и други мъже имат щастието да съзрат прелестната ѝ голота.

— Не можеш да направиш това! — извика Кети и инстинктивно закри с ръка болното място.

— Бих могъл — предупреди я той.

— Няма да се смея повече — обеща, но веднага избухна в още по-силен смях.

— Боже, каква жена! — вече без гняв каза Джон, обърна се и седна на края на леглото, за да си обуе ботушите.

Когато смехът ѝ се уталожил, Кети набра смелост и отрони:

— Джон, нараних те, без да искам. Наистина съжалявам!

— Наистина ли?

Обърна се и я погледна. Кети почувства как сърцето ѝ трепна от пламъка в очите му.

— Да!

Самата тя не бе сигурна в истината на това, което каза. В еднаква степен това можеше да е просто една хитрост, за да го поукроти, или пък да е съвсем сериозно. Той така бе объркал чувствата ѝ, че и тя самата не знаеше.

— Докажи го!

— Как?

— По-добре ме целуни! — в сивите му очи се четеше подигравка, но все още не бе изтляло и онова пламъче.

— Аз... аз... е, добре...

След всички интимности, които си бяха разменили предната нощ, мисълта да бъде целуната от него я зарадва. Тя повдигна глава, затвори очи и зачака с устни, готови да му отговорят. Джон се изсмя.

— Имах предвид ти да ме целунеш, глупаче, не аз теб.

— О!

Кети, в очакване, беше стъпила на пръсти и сега, разочарована, се отпусна. Започна трескаво да размишлява. Въпреки всички оскърбления, които ѝ бе нанесъл, идеята ѝ допаднаше. Играта явно ставаше все по-опасна. Вече не бе сигурна дали иска да спечели, или да загуби. Изобщо, какво би означавало да победи? А да претърпи поражение? Трябваше да използва в своя полза всичко, което ѝ позволяваше да разкрие същността му. Затова и тази всеотдайна целувка, която ще му даде, прекрасно би се включила в плановете ѝ.

Джон седеше все още в края на леглото. Коленичи до него, като стискаше здраво хавлията. Когато обви белите си и меки като коприна ръце около шията му, погледът му потъмня. С изненада установи, че собственото ѝ сърце бие по-бързо от неговото. „Не забравяй целта си! — предупреждаваше се сама, приближавайки се към него. — Всичко трябва да се използва за твоето отмъщение!“

Докосна с устните си нараненото око, за да прогони болката му с нежни и бързи целувки. След това приложи същото лечение и върху причинената от ноктите ѝ драскотина на бузата. Кожата му, твърда и

груба, имаше вкус на морска сол и мирис на мъж. Кети започваше да обича този мирис...

Внезапно Джон я прегърна. Зарови ръка в косите ѝ и притисна устата си в нейната. Устните му чакаха с нетърпение, макар и да не помръдваха. Искаше тя да поеме инициативата. Момичето още по-силно притисна устни към неговите, но той пак не помръдна. Здравно контролираше емоциите си и искаше да я накара да научи сама всичко, което трябваше да знае за целувката. Езикът ѝ срамежливо докосна неговия и бързо се отдръпна. Джон едва се сдържаше. Не желаше нищо друго в този момент, освен да я хвърли върху възглавниците и да я люби до сетен дъх. Но не трябваше да я плаши. Смая се от факта, че изнасилването вече не го задоволяваше. Искаше тя да му се отдаде с желание.

— Мис?

Гласът на Питързхем от другата страна на вратата ги стресна. „По дяволите“ — помисли си разочарован Джон, но след това реши, че така е по-добре. Тази жена наистина започваше да му влиза под кожата. Ако веднага не излезе на чист въздух, главата му ще се размъти от празните мисли за друг живот. Стана от леглото и закрачи към вратата, хвърляйки ѝ бегъл поглед през рамо. На устните ѝ беше кацнала дяволски объркваща, лека усмивка като на Мона Лиза. Изглеждаше ужасно доволна от себе си и Джон се запита дали не се е оставил да бъде излъган.

— Трябваше да те изхвърля зад борда — бавно каза той и думите му прозвучаха тежко и строго. — Вещиците ги давят.

— Нямаше да има никаква полза. Те могат да плуват — сбърчи нахално нос Кети, но капитанът дори не се усмихна.

— Капитан Джон! Хей! Не знаех, че все още сте в каютата си. Да не би да сте болен? — извика учудено Питързхем, когато Джон му отвори вратата.

Очите му се разшириха, щом срещнаха израненото лице на главатаря. Все пак се въздържа от коментара, който му беше на езика. По-добре е да премълчаваш някои неща.

— Не, не съм болен — кратко отговори Джон и му хвърли мрачен поглед. Мислите на стария човек бяха повече от ясни. — Тази сутрин имах да свърша... Някои неща тук, долу.

— Разбирам, сър.

Питързхем си позволи да се усмихне леко. Джон изруга и объркан, мина покрай слугата си.

— Нося ви закуската, мис.

Влезе бързо в каютата. След като видя състоянието на капитана, въобще не му се поглеждаше към мис Кети. Шефът е силен човек и като се има предвид буйният му темперамент, сигурно е приел не особено приятелски такова държание. Предполагаше, че момичето изглежда твърде зле. Затова изобщо не повярва на очите си, като я видя да му се усмихва приятелски.

— Добро утро, Питързхем! Умирам от глад! Какво сте ми донесли за ядене?

Поднесе ѝ яденето, като не преставаше да се чуди. Доколкото знаеше, капитанът не се колебаеше да използва тежката си ръка спрямо някоя жена, щом сметнеше за необходимо, но към това момиче проявяваше снизходителност. Причината можеше да бъде само една, но Питързхем я отхвърли като смешна и несъстоятелна.

— Питързхем! — извика силно Кети. Вече си тръгваше, за да я остави да закуси на спокойствие. — Бих желала да получа и другите си куфари. Разрешиха ми да се кача на палубата.

— Добре, мис — отговори слугата, докато в главата му цареше същински хаос. — Ще наредя да ви ги донесат, след като капитанът е разрешил.

— Разбира се — съгласи се с леден глас Кети.

Ако всичко върви добре, скоро Джон Хейл безропотно ще изпълнява всичките ѝ желаня! Как се радва на това! Ще го накара да пълзи пред нея.

Двамата моряци, които предната вечер бяха донесли ваната, сега донесоха и куфарите ѝ. Държаха се с нужното уважение, но когато Кети им благодари, и двамата се ухилиха лукаво. Какво им беше толкова смешно? Кети се обърка. Поогледа се и се увери, че е облечена прилично. Явно причината бе друга. Поклати с недоумение глава и спря да разсъждава върху проблема. Мъжете са странни твари!

Следващия час прекара в оглеждане на дрехите си. Сгъна грижливо бельото си и го прибра в гардероба. Наложил се да премести някои от ризите на Джон. Просто ги напъха в един от сандъците. Сигурно нямаше да има нищо против, защото не забеляза да е особено придиричлив към облеклото си. Част от роклите, които не бяха много

измачкани, също провеси в гардероба, а останалите хвърли върху леглото. Трябваше да се изгладят, ала на борда на „Маргарита“ едва ли имаше нещо толкова цивилизовано като ютия... Джон гледаше дрехите му само да са чисти, но понякога и това не му се струваше особено важно.

Избра си бяла дневна муселинова рокля на малки ментовозелени листенца. Като че ли тя бе най-подходяща. Зелен копринен колан, завършващ отзад с голяма пандела, пристягаше талията ѝ. Имаше и подходящи зелени обувки, и ниска шапка... „Точно шапката придава завършен вид на тоалета“ — мислеше си Кети, като се гледаше в голямото огледало от вътрешната страна на вратата на гардероба. Златистите ѝ коси изпъкваха на светлозеления фон, който шапката създаваше, а очите ѝ изглеждаха още по-сини. Семплата кройка на роклята насочваше вниманието на наблюдателя към тънката талия и прелестните извивки под и над нея. Сигурна бе, че Джон ще бъде поразен от вида ѝ. Това също влизаше в задължителната част от плана.

През изминалата нощ пиратът я любил още два пъти. Трябваше да признае, че той имаше право: с всеки следващ път ставаше все по-хубаво. Но фактът, че може да разполага с тялото ѝ, когато си пожелае, все още я ядосваше. Гордостта ѝ изискваше да го види на колене. Знаеше, че това ще стане само ако той се влюби в нея.

Когато Кети се качи на палубата, вече беше минало обяд и слънцето грееше високо. Ярката светлина я накара за момент да затвори очи. Вдигна лице към небесното светило, което приятно топлеше кожата ѝ. Отново отвори очи и видя над себе си синьо, лъчисто небе с малки бели облачета.

Духаше слаб бриз. „Маргарита“ се полюшваше леко, а такелажът ѝ проскърцваше под игривите му напори. Кети се почувства чудесно. Беше хубаво да си жив и отново навън!

— Лейди Кетрин!

Кети се обърна и се оказа срещу младия мъж, който отказа да ѝ помогне в началото, когато стъпи на борда на „Маргарита“. Доброто ѝ настроение помръкна. Присъствието му мъчително ѝ напомни, че все още е пленница на този кораб и зависи изцяло от заповедите и добрата воля на капитана му. При тази мисъл вдигна гордо глава, а очите ѝ заблестяха. „Не за дълго ще останат нещата така“ — закле се тя.

— Уважаема госпожо, капитанът ви изпраща комплиментите си и желае да се качите при него на кърмата. Смята, че въздухът горе е по-здравословен за една дама.

Девојката го изгледа високомерно. Последния път, когато говори с нея, въобще не бе така загрижен за здравето ѝ. Напротив, вкара я право в леговището на звяра! Междувременно обаче бе научила, че този звяр разполага с голяма власт. И закрилата от негова страна, на която вече можеше да разчита, ѝ позволяваше да не обръща внимание на такива дребни твари, като стоящия пред нея мъж. Кети му обърна гръб, сякаш не бе чула нищо. Замислено огледа палубата. Пиратите бяха прекъснали работата си и втренчено гледаха така, както хайка кучета гледа много вкусен кокал. Кети потръпна под втренчените и сякаш разсъбличащи я очи. Нямаше съмнение какво става в главите им. Със сигурност биха си я прехвърляли един на друг като бучка захар, ако не се радваше на закрилата на Джон. При тази мисъл беше почти готова да се примири с настоящото положение.

— Уважаема госпожо! — подкани я отново Хари, но разгневен глас от кърмата го прекъсна.

— Хари, престани да се туткаш там, долу, и веднага се качи горе! Останалите отново да подхванат работата си! Ще имате достатъчно време за флиртове, когато стигнем най-близкото пристанище.

— Да, капитане, вярно е. Въпросът е обаче дали там ще намерим такова изключително създание. Да спиш с тигър е дяволски по-хубаво, отколкото да си в леглото с кротка котка, нали, момчета?

Остроумието бе последвано от ръкопляскания и смехове. Когато отправи изчервеното си лице към Джон, Кети, объркана, забеляза, че и той се смее. Тези тук са като диви зверове! Повече не може да понася бруталността и цинизма им! По всяка вероятност на мъжете им беше ясна причината за раните по лицето на капитана и го бяха занасяли по този повод. Да си мислят каквото си искат! Дори и през ум не ѝ минава да се срамува от една банда пирати!

Изведнъж лицето на Джон потъмня. Едва сега забеляза цялата прелест на прозрачната ѝ рокля с дълбоко изрязано деколте. Кети също го погледна мрачно. Как може да позволява на хората си да я превръщат в предмет на мръсните си подигравки! Бавно започна да изкачва дървените стъпала, водещи към кърмата, като продължаваше да го гледа високомерно. Джон стоеше, здраво стъпил върху

непрестанно люлеещия се кораб, и стискаше перилата. Изглеждаше суров и разгневен. Вятърът бе разрошил тъмните му коси и си играеше с буйната растителност по мокрите му от пот гърди, мъжествено показващи се от разкопчаната до кръста риза. От пояса му стърчаха пистолет и дълъг нож. Дългите му крака бяха обути в тесни, черни панталони. Тайничко, Кети се радваше, че вече не ѝ вдъхва такъв ужас, както в момента, когато я взе от „Ана Гриър“.

— Приличаш на пират — му каза, щом стъпи до него на кърмата.

— Аз съм — отговори ѝ кратко. — Факт, който ти не трябва да забравяш, сладурче. В противен случай ще трябва да ти го напомням.

Това предупреждение върна момичето към действителността. Къде отидоха милото му държане от тази сутрин и страстната му любов от миналата нощ? Преди малко беше сигурна, че скоро ще е в краката ѝ. Сега това не ѝ се струваше толкова лесно. През ръцете му са минали много жени. Дали несъмнено прекрасното ѝ тяло ще се окаже толкова силно, че да ѝ осигури надмощие в тази връзка? Не знаеше, но това бе единственият ѝ коз и тя трябваше да го изиграе.

Усмихна му се кокетно, но забеляза, че вниманието му съвсем не е насочено към нея, а към някаква далечна точка на хоризонта.

— За моите спасители ли се оглеждаш? — хапливо го попита тя.

Отвърна ѝ с кратък, безизразен поглед и отново се загледа в друга посока.

— Твоите спасители, както ги наричаш, ни изгубиха по време на бурята. През последните дни няма и следа от тях. Освен това „Маргарита“ пое съвсем друг курс, а и не е сигурно, че ще се отърва от теб по този начин.

— След като на всяка цена си искал да се отървеш от мен, защо още първата нощ не ме пусна с една от малките лодки? Сигурна съм, че кралската флота щеше да ме улови с удоволствие.

— Да, но аз съумях да те използвам много добре през тази първа нощ.

Сатанинският му поглед ясно ѝ подсказа какво имаше предвид. Тя се изчерви и бързо се озърна дали наблизко има някой, който да е чул това. Видя само Хари и един по-възрастен, дебел моряк, които изглеждаха прекалено съсредоточени в работата си. Но нещо във физиономиите им подсказваше, че следят с най-голям интерес разговора между нея и Джон. Девойката бе уверена в това.

— Забелязвам, че въобще не те интересува съдбата на пленените ти приятели.

Кети го погледна отново.

— Аз... защо... естествено, че ме интересува — отвърна гузно.

Истината бе, че твърде заета със собствената си сигурност, съвсем не бе помислила за другите, чужди на нея, хора. Но не беше необходимо Джон да знае за това.

— Предполагах, че е в твой собствен интерес да се грижиш за сигурността им, защото имаш намерение да изнудиш роднините им за пари. Сгрешила ли съм?

— Не си, котенцето ми — изръмжа той, — само че е малко грубо. На друг би му дожаляло.

Кети остана смаяна от внезапната и необяснима промяна в поведението му. Какво му става? Не бяха се карали. Бе ядосан, но Кети не знаеше защо. Тя обаче няма да отстъпи, независимо от това, какво ще предприеме той.

— Направете това, което смятате за необходимо, капитане — каза му студено Кети. — Чувала съм, че пиратите имат лошата слава на насилници и кръвопийци.

— А не си ли чувала, че гордостта има още по-лоша слава, уважаема госпожо? — гласът му бе твърд. — Един-единствен удар с камшик по голия ти задник ще те накара да паднеш на колене и да молиш за пощада!

— Но тогава ще се лишиш от удоволствието си, нали, капитане?

Кети се усмихна триумфиращо, защото знаеше, че този път улучи в целта. Не би я измъчвал поради простата причина, че след това не ще може да спи с нея. Себелюбието и желанието на този човек бяха нейната закрила.

— Така ли? — усмихна се бавно той. — Дори да те набият с камшик, от това не би пострадала особено моята любовна игра. Разбира се, за теб ще е малко болезнено, но общоизвестно е, че пиратите не се интересуват от комфорта на пленниците си.

— Ти... — започна Кети, но се въздържа, защото Хари се приближи към тях.

Джон го погледна нетърпеливо и помощникът му явно се почувства не особено удобно.

— Извинете, капитане, но е време за ежедневната разходка на пленниците. Да се погрижа ли за това?

— Да — отговори рязко Джон и се обърна.

Кети стоеше и хапеше устни, докато гледаше широкия му гръб. Значи сега ще изведат на палубата тези, които споделят нещастиято ѝ. Отправи поглед към спътниците си, които, клатушкайки се, изкачваха стълбите към предната палуба. Тяхното състояние все още не занимаваше момичето толкова, колкото поведението на Джон. Но скоро се вгледа по-добре. Тримата мигаха срещу ослепителната слънчева светлина. Лицата им бяха бледи и изпити, дрехите — мръсни и измачкани. Изглежда, не бяха получавали прилична храна и бельо от началото на пленничеството си. Бе изминала почти една седмица. Кети неволно извика. Бе изненадана и шокирана. Даже и да беше помисляла от време на време за другите, предполагаше, че и те като нея имат добър подслон, с тази разлика, че не трябва да споделят леглото си с някого. Сега разбра грешката си. Като се изключи една малка подробност, нейната участ беше къде по-добра! Бе ужасена от нечовешкото отношение на Джон към тези хора.

С високо вдигната глава, решително повдигна полите си и заслиза от кърмата. Джон ѝ извика, но тя му отвърна с презрително движение на главата. Какво ли още би могъл да ѝ направи след всичко, което ѝ причини? Спомни си думите му за камшика, но не им отдаде никакво значение. Ще трябва да разбере, че лесно няма да отстъпи!

— Ваше височество? — Кети прекоси бързо палубата и застана до дукесата.

Старата жена обърна глава и се усмихна, като видя чии са думите, но лицето ѝ продължаваше да бъде тъжно.

— Лейди Кетрин! Радвам се да видя, че сте добре! Започнах да се притеснявам, тъй като не ви доведоха при нас.

— Сигурно са ви предложили по-топло местенце — каза остро жената на търговеца и я изгледа от глава до пети, сякаш момичето току-що е паднало от луната. Вече не бе толкова дебела, колкото преди. — Виждам, че поне са ви дали възможност да смените дрехите си, скъпа ми лейди. Е, аз и дукесата нямаме същите привилегии.

— Моля ви, бъдете така любезна да замълчите, драга ми госпожо! — каза дукесата с авторитета, отговарящ на високото ѝ положение. — Ако на лейди Кетрин ѝ е провървяло, то това сигурно не

е нейна грешка. Ако пък не ѝ е провървяло, то това пак не е по нейна вина.

Мис Грейди сърдито се отдалечи. Дукесата погледна Кети в очите и я попита тихо:

— Лошо ли се държаха с теб?

Кети почувства, че се изчервява, но отговори колкото се може спокойно:

— Не, Ваше височество, наистина не.

Момичето по принцип ненавиждаше лъжите, но сърцето ѝ подсказваше, че бъдещето ѝ зависи от това никой да не разбере какво се беше случило в действителност. Лошата слава на изнасилено момиче щеше да я унищожи. Знаеше, че в такъв случай ще изчезнат всичките ѝ надежди за успешна женитба или въобще за женитба. В Англия за кралица Виктория всяка опозорена неомъжена жена автоматически се превръщаше в проститутка. Нямаха значение обстоятелствата, при които жената бе изгубила девствеността си.

— Разбирам — очите на жената настойчиво изучаваха лицето на Кети, но в тях липсваше недоверие. Вътре в себе си момичето въздъхна с облекчение. — Къде те настаниха, дете мое?

— Аз... аз, капитанът бе така любезен да ми предостави каютата си.

Това въобще не беше лъжа, защото наистина можеше да използва каютата на Джон, а и никой не го засягаше каква цена е искал той за тази привилегия.

— Много мило от негова страна. Да си призная, учудена съм. Може би те възприема като малката си сестра или пък като дъщеря. Предполагам, че дори главорезите си имат слаби места.

— Да, да, сигурна съм, че е така — на Кети ѝ ставаше все по-неудобно. Навярно позорът бе изписан на челото ѝ. Затова бързо смени темата: — Кажете, Ваше височество, как се чувствате вие и мис и мистър Грейди?

Дукесата със съжаление огледа мръсната рокля, която покриваше измършавялото ѝ тяло.

— Както виждаш, за нас нещата не се развиха така добре. Но поне сме живи и дори само за това трябва да благодарим на бога. Тези пирати обикновено не се колебаят да избиват невинни. Те са банда брутални хора, за които не важат никакви закони.

— Напълно сте права, госпожо. Ние сме брутални и сме скарани със закона.

Кети се стресна, когато ръката на Джон сграбчи леко облеченото ѝ рамо. Трябваше да предположи, че ще тръгне след нея. Арогантната му гордост никога не би оставила ненаказано всяко неподчинение, и то пред очите на целия екипаж. Въпросът бе дали ще я пусне. Кети несъзнателно му хвърли умоляващ поглед през рамо и се опита незабелязано да се отдръпне. За нейна изненада той ѝ позволи да го направи.

— Радвам се, че съзнавате това, млади момко. Ако продължавате да поддържате сегашния си начин на живот, със сигурност все някога ще увиснете на бесилката.

Гласът на дукесата бе изпълнен с презрение. Джон стисна устни и Кети се изплаши за старата жена. Той не бе в настроение да приема спокойно забележки от такъв род.

— Несъмнено, госпожо — Кети се отпусна, защото Джон ѝ отговори само с леко раздражение в гласа. — Но моите хора и аз във всеки случай предпочитаме бесилката пред гладната смърт.

Дукесата гледаше капитана с твърд поглед. Вече бе стара и така или иначе животът ѝ приближаваше своя край. Не се страхуваше от смъртта, но и не искаше да я предизвиква. Този човек бе пират и занаятът му бе да убива. Затова посмекчи малко нелюбезния тон.

— Лейди Кетрин ми каза, че разполага с по-добри условия от нашите. Благодарна съм ви за това! Тя е все още много млада и би било ужасно, ако ѝ се случи нещо.

Думите ѝ бяха недвусмислено предупреждение към Джон. Кети нервно преглътна. Дано не я компрометира! Нали нищо няма да спечели от това!

— Както казахте, тя е много млада — отговори бавно той с безизразно лице. — Съгласен съм също, че е най-добре да е по-далече от опасностите. А що се отнася до неудобствата на вашия подслон, наистина съжалявам. Но би трябвало да знаете, че „Маргарита“ не е кораб за удоволствия.

— Това е очевидно, млади момко. Кога можем да разчитаме, че ще бъдем освободени?

— Ще бъде уредено, колкото се може по-скоро. След десет дни може би ще стигнем най-близкото пристанище.

— Уверявам ви, капитане, ние очакваме този момент с нетърпение.

— Вярвам ви, госпожо. А сега моите хора трябва да се върнат към задълженията си. Ако сте готова, те ще ви придружат до долу.

— Разбира се — мрачно каза дукесата и незабавно се обърна, за да тръгне.

Един моряк, който пазеше пленниците, сграбчи доста грубо за ръката старата жена. Друг пък заблъска двамата Грейди пред себе си като крякащи гъски. Кети почувства почти физическа болка, когато съзря умореното, но излъчващо твърдост старческо лице на дукесата. Трябваше да направи всичко възможно, за да им помогне. Иначе съвестта ѝ никога нямаше да е спокойна.

— Чакайте! — извика импулсивно. Обърна се към Джон: — Нямате право да се отнасяте с тях по такъв варварски начин. Това е брутално, нехуманно. Ако продължавате да се държите така, настоявам и аз да споделя страданията им наравно с тях!

Джон я изгледа с вледеняващ поглед, но Кети бе непоколебима. Имаше вероятност да приеме буквално думите ѝ и да нареди да я затворят заедно с другите. Ако това се случеше, то тя щеше да размени доброто ядене и мекото легло с честта си. В противен случай нямаше да отговаря на ласките му и така щеше да го принуди да осигури по-добри условия и по-добра храна за останалите затворници. Разбира се, той бе в състояние по всяко време да използва силата си. Момичето обаче предполагаше, че това не би го задоволило достатъчно. Или поне се надяваше да е така.

— Какво каза? — думите му прозвучаха заплашително спокойно и бяха предназначени само за нейните уши.

От очите на Кети хвърчаха гневни искри.

— Настоявам да се държите порядъчно и с другите пленници. Вие сте брутален с тях. Ако и за в бъдеще са затворени и гладуват, искам и аз да страдам заедно с тях!

— Слушай, сладурчето ми, ако настояваш да си заключена и да гладуваш, нямам нищо против. Но това ще стане по МОЕ нареждане, а не по твое!

Гласът му все още бе тих и Кети се надяваше, че другите не са доловили разбираемата близост, която ги съпътстваше. Разумът ѝ казваше, че трябва да спре, но гордостта не ѝ позволяваше.

— Би трябвало да се отнасяте към всички ни по един и същ начин — продължи безцеремонно тя. — След като ме храните и гледате добре, би трябвало да правите същото и за тях.

Джон поклати глава.

— Май не схващаш много бързо, съкровище? Аз съм капитанът на този кораб и аз издавам заповедите. Не си въобразявай, че можеш да ми нареждаш само защото споделяш леглото си с мен.

Кети панически се озърна и хвърли бърз поглед през рамо. Надяваше се, че недвусмислените му думи не са били чути. Но уви! Очите на мис и мистър Грейди я гледаха с шокиращо любопитство, докато тези на дукесата изразяваха голямо съжаление. Девойката цялата се изчерви. Макар че сама насочи вниманието към себе си, не искаше да се предаде. В момента мразеше Джон повече за това, че бе разкрил позора ѝ, отколкото за това, че бе отнел девствеността ѝ. Никога нямаше да му прости!

— Мразя те — прошепна му яростно, когато той нареди на хилещите се моряци да смъкнат долу останалите пленници.

Капитанът хвана грубо момичето за ръката и я помъкна по посока на каютата си.

— Ако нямаш нищо против, спести си лошото настроение за мига, в който ще сме сами — гневно проскърца през зъби. — В противен случай ще съм принуден да те накажа по подходящ начин!

— Не трябваше да постъпваш така! Нима не е достатъчно това, което ми причини, та трябваше да го разкажеш на всички? Толкова ли си суетен, капитане, та е необходимо да се хвалиш със завоеванията си на цял свят?

— Казах ти да мълчиш!

Този път мъчително потисканият гняв в гласа му бе ясно доловим. Подчини се, но брадичката ѝ трепереше, когато я тикна пред себе си в каютата.

— Направи го нарочно — с разтреперан глас му каза Кети, когато тресна вратата след себе си.

— Не съм — спокойно ѝ отвърна той. Облегна се на вратата и скръсти ръце пред гърдите си. Нямаше и следа от гнева, който се долавяше преди секунди. — А и те го знаят. Нима ги смяташ за толкова глупави?

— Със сигурност не са го знаели, преди да дойдеш и да им го кажеш! — изкрещя тя. — Имаш ли въобще представа какво направи току-що? Разби целия ми живот, ето какво направи. Никой вече не ще пожелае да се омъжи за мен. Никой джентълмен не би взел за съпруга жена, наследена от пират.

— Но ти все още не си никакво наследство — изведнъж Джон се засмя, а в очите му проблесна дяволито пламъче. — Пък и кой знае, може би ще реша да те задържа при мен като един вид домашно животно. Понякога ми доставя голямо удоволствие, като мъркаш, писанке.

Кети не успя да си поеме дъх от гняв.

— Отвратителна свиня! Нима смяташ, че баща ми няма да ме потърси? Ще ме потърси и ще ме открие. Най-добре ще направиш, ако ме пуснеш веднага, след като стигнем брега. Баща ми е властен човек. Ще нареди да те обесят двадесет пъти за това, което ми причини!

Бе толкова разгневена, че не съзнаваше какво говори. Усмивката на Джон ставаше подигравателна.

— Първо ще трябва да ме хване, котенце малко, а това трудно ще стане. Някои се опитват от години, а аз все още съм жив. Как ти хрумна, че всесилният ти баща ще стори това, което толкова много други хора не са успели?

— Ще успее. Това е всичко — не се досети за друг отговор. Произнесе тези думи през зъби, за да не прозвучат глупаво.

— Навярно няма и да опита, ако му напишеш няколко реда, с които да потвърдиш, че по собствена воля искаш да останеш при мен.

Джон каза това сякаш между другото, но очите му се насочиха неочаквано настойчиво към зачервеното ѝ лице. Кети бе твърде ядосана, за да забележи погледа му.

— Да остана при теб! — изсмя се презрително. — Не го мислиш сериозно! Нима смяташ, че ще се откажа от бъдещето си, от семейството си, от приятелите си? И всичко това заради един мъж, който не може да направи нищо повече от това да изнасилва невинни девойки? Един мъж, който убива и плякосва, който кара старици да гладуват? Изглежда, имаш твърде високо мнение за способностите си в леглото, капитане. Ако искаш да чуеш и мен, аз съм против.

— Ти си една малка, надута хлапачка, нали? — очите на Джон странно заблестяха. — Как можа да допуснеш, че искам да те задържа

при себе си? Споменах само една възможност! Само да стигнем кое да е пристанище и ще разполагам с цяла дузина жени, които ще стоплят леглото ми. Жени, които много по-добре ще задоволят един мъж, отколкото ти. Слава богу, тогава няма да имам нужда от теб! — Кети го гледаше втрещено. Бе толкова поразена от демонстрираното подценяване на личността ѝ, че не можа да измисли никакъв разумен отговор. Джон продължи хладно: — А що се отнася до другата част на забележките ти, ще ти отговоря точка по точка. Първо, струва ми се, че се споразумяхме, че не беше изнасилване. Второ, крада, за да преживявам. Ако някога беше изпитвала глад, щеше да ме разбереш. Трето, ако аз не убивам враговете си, те ще ме убият. А аз предпочитам да живея. И последно, искам да те информирам, че дажбите на борда на „Маргарита“ грижливо се пресмятат преди всяко плаване така, че да имаме колкото за отиване и връщане. Не и за повече. Имаме само един трюм. Когато превзехме „Ана Гриър“, запасите ни от хранителни продукти бяха на привършване. Преследвахме кораба няколко дни повече, отколкото предвиждахме. Ако хранехме твоите приятели до насита, припасите нямаше да стигнат за хората ми. Казвам ти го, за да знаеш. Пленниците не могат да ни помогнат при управлението на кораба. Те получават достатъчно, за да поддържат тялото и духа си, и наистина няма да пострадат, преди да сме стигнали пристанището. Можеш да се радваш, че бях така запленил от прелестните ти форми, че поисках да ги запазя такива, каквито са.

— Презирам те и те мразя — каза бавно Кети след дълга пауза. — Имаш най-студеното сърце, което съм срещала досега. Ако въобще имаш такава, в което вече започвам да се съмнявам.

— Не си мисли, че съм безсърдечен — дългите мигли скриха погледа му. — Освен това съзнавам напълно, че съм единственият, който носи отговорност за себе си и хората. Ще разбереш, когато пораснеш, дете мое.

— Не съм вече дете, и то благодарение на теб — отговори горчиво Кети. — Ти се погрижи да порасна бързо.

— И се наслаждавах на всяка минута от твоето израстване.

В очите на Джон отново се появи подигравателният пламък. Кети му обърна гръб. Бе твърде наскърбена, за да продължи спора. Отиде до прозореца и се загледа втренчено навън.

— Би ли ме оставил сама за известно време? — гласът ѝ бе леден.

— Щом желаеш... Разбира се, само за малко, мила моя. Не привиквай много със самотата! Мисли за това, че тя е преходна.

Кети стисна устни и не удостои насмешката му с отговор. Чу как вратата зад нея се затвори. Зад стъклото на прозореца слънчевите лъчи си играеха с леките вълни, а пяната по тях блестеше и ги променяше всеки миг.

Гледаше с невиждащи очи. Чувстваше се смазана и безчувствена. За пръв път разбра колко много зависи от благоволението на пирата. Усмихна се мрачно. Само глупак би очаквал милост от един безмилостен човек.

ПЕТА ГЛАВА

Единадесет дни по-късно „Маргарита“ акостира в испанското пристанище Кадис. Почти седмица бе валяло, а сега времето бе слънчево и горещо. Откакто се скараха, Кети говореше с Джон само когато бе абсолютно необходимо, а и той не бе по-приказлив. Обладаваше я бързо и грубо поне веднъж на ден. Това бе единственото, което получаваше от нея. Тя все по-лесно успяваше да лежи под него, неподвижна като каменна статуя, докато той ѝ се отдаваше напълно. Да бъде безчувствена, за нея бе вече въпрос на гордост. И съвсем ясно му го показваше.

Колкото по-дълго траеше съпротивата ѝ, толкова повече растеше гневът му. Дори Хари се движеше на пръсти покрай него, като около бомба, готова всеки момент да избухне. Питързхем гледаше да бъде далеч от каютата, докато Джон е вътре. Открито сподели с Кети, че предпочита да не присъства, когато избухне непредотвратимата експлозия. Кети не се оставяше да я сплашат. Тактиката ѝ, която бе опасна до известна степен, функционираше.

Поведението ѝ го дразнеше така, както малка хапещца муха би подразнила голям кон. Вече не можеше да отрече, че му влиза под кожата. Миналата нощ, когато започна с това, което Кети смяташе ритуал на изнасилването, щеше почти да ѝ открие колко много го обърква безразличието ѝ. Тя лежеше по гръб, на същото място, където я бе хвърлил на леглото, отпусната и примирена като парцалена кукла, докато събличаше дреха по дреха. Когато ръката му стигна до панделката на гащичките ѝ, се спря и изруга. Погледна към нея, но Кети бе затворила очи в нежеланието си да го удостои дори с поглед.

— Добре, малка вещице — гневно изруга той. — Дръж затворени очите си и мисли за Англия. Да не смяташ, че ми пука как се чувстваш?

След тези думи легна върху неподвижното ѝ тяло и продължи брутално да я обладава. Кети не издаде нито звук, нито пък направи някакво движение, за да му помогне или попречи. Лежеше като труп,

но вътрешно ликуваше. Нека той победи и този път, но войната ще спечели тя.

Ръцете и устата му действаха грубо и оставиха сини следи, които се виждаха и на следващия ден. Отдръпна се от нея веднага щом свърши. След няколко минути стана, облече се и безмълвно се измъкна от каютата. Оттогава не го бе виждала. Споменът я накара да се усмихне. Причини му болка и тази мисъл я изпълваше с удовлетворение през целия ден.

Неочаквана гледка привлече неудържимо Кети към малкия прозорец. Земя! Реши да сложи край на избраното от самата нея изгнание. В края на краищата, тя бе единствената, която страдаше от уединението си. Джон ѝ повтаряше, че ако пита него, цяла вечност може да си остане в каютата. Желаше по всяко време тялото ѝ да е на негово разположение. „Това ненаситно животно“ — помисли си горчиво, но веднага го прогони от мислите си. Бе решена да се наслади на този ден.

Кети бързо се облече и изведнъж осъзна, че четирите стени на каютата са ѝ ужасно опротивели.

Като взе предвид горещината, семплата ѝ ленена рокля ѝ се стори най-подходяща. Цветът ѝ бе почти като цвета на кожата ѝ и на пръв поглед почти изглеждаше гола. Завърза под брадичката си голяма сламена шапка, която да я пази от слънцето, и с това завърши тоалета си. Отвори вратата и излезе на палубата.

Появата ѝ не предизвика и най-малката неразбория в плавното движение на кораба. Моряците бяха заети с прибирането на платната, за да може „Маргарита“ сигурно да хвърли котва, и дори не я поглеждаха. До ушите на момичето достигаха груби песни и мръсни вицове, идващи горе от такелажа, където мъжете висяха като кряскащи маймуни.

Джон не бе на кърмата. Кети го потърси с поглед, защото винаги е по-добре да знаеш къде се крие врагът. Изглежда, въобще не бе на кораба. Изведнъж чу плътния му глас някъде отгоре и невярващи, очите ѝ се отправиха в тази посока. Най-послед го видя и сърцето ѝ почти спря да бие. Той бе с хората си на такелажа, високо горе, до върха на главната мачта, и се опитваше да освободи въжетото, което държеше главното платно. След няколко опасни опита успя и платното се спусна надолу, пърхайки като крилата на огромна бяла чайка. Джон

извика триумфиращо и започна бавно да се спуска надолу, като обви крака около дървото на мачтата и си помагаше с ръце. Хилеше се, а на Кети ѝ се искаше да му удари плесница в този момент. Да се катериш там горе е толкова опасно! Би могъл да изпрати някой от хората си! Обезпокоена, не се замисли над собствената си реакция. Откъде тази загриженост, че може да падне? Знаеше само, че това я притеснява.

— Майкълсън и Финч, прикрепете лепеното платно! — изрева Джон.

— По дяволите, капитане, да не сме шивачи... — извика му приятелски един от мъжете.

— Като кажа, че сте, значи сте — отвърна му той, все още хилейки се. — Хайде, започвайте!

Мъжете се подчиниха, макар да продължиха с добродушните забележки. Като имаше предвид настроението на капитана в последно време, тези нахални реакции от страна на екипажа я учудиха. Джон също ѝ се стори щастлив, макар преди малко да бе мрачен като градоносен облак. Постепенно Кети започна да разбира смисъла на думите от песните. Джон ѝ бе казал, че щом „Маргарита“ хвърли котва в някое пристанище, ще има много лоши жени, готови да стоплят леглото му. Изглежда, и целият екипаж бе на същото мнение. Кети се престори, че не чува неприличните рими и присви очи. Ако капитан Хейл възнамерява да прави любов с проститутки, би трябвало да е благодарна, че вече ще е освободена от това неприятно задължение! Отдръпна се и се скри под сянката на кърмата и изведнъж ѝ се прииска да остане незабелязана. Този арогантен тип може би ще приеме присъствието ѝ на палубата като проява на слабост!

— Хей, капитане!

Хари бе застанал до мачтата и гледаше нагоре, където все още работеше Джон.

— Какво има?

— Отнася се до пленниците, капитане. Искате ли да направя проучвания за роднините им, докато подготвям всичко друго на сушата?

— Да, по дяволите! Колкото по-скоро се отървем от тази воняща сган, толкова по-добре!

Кети бе шокирана от болката, която това студено презрение предизвика у нея. Стоеше, скрита от всички, и хапеше устни.

Опитваше се да си внуши, че е в добро настроение. Скоро ще бъде свободна и ще започне живота си оттам, откъдето грубо бе прекъснат. Ще ходи на балове и партита и ще се среща с добре изглеждащи млади мъже. Имаше намерение отново да се върне в Португалия. Там никой няма да разбере какво ѝ се бе случило и доброто ѝ име нямаше да пострада. Може би щеше и да се омъжи... Корабът „Маргарита“ и всичко, което бе станало на борда му, няма да бъдат нищо повече от един сън.

— Хари! — изкрещя Джон след минута мълчание.

Вторият офицер тъкмо се бе обърнал и бе тръгнал към перилата. Долу го чакаше малка лодка, която щеше да го закара до сушата. Той се извърна.

— Да, капитане?

— Организирай откупа само за старата лейди и за семейството. Имам намерение да задържа момичето още малко при мен.

Всичко това бе казано с безгрижен тон, но Джон трябваше да го повтори с цяло гърло, за да бъде правилно разбран.

— Сигурен ли сте, капитане? — объркано попита Хари, като чу думите му.

— По дяволите, Хари! Не започвай да спориш всеки път, когато ти заповядвам нещо. Просто го направи!

— Но, капитане...

— Гледай на нея като на мой дял от плячката. Така по-добре ли ще е за пуританската ти душа?

Гласът му наистина прозвуча гневно. Хари нервно преглътна и се сети за лошото в последно време настроение на капитана.

— Да, сър — отговори учтиво, но като тръгна, поклати глава.

Кети почувства радостно пробуждане. Джон имаше намерение да я задържи при себе си... След малко обаче се съвзе. Да, той искаше да я задържи, докато му омръзне. После ще я захвърли като използвана риза и друга жена ще заеме мястото ѝ. Никога нямаше да го притежава истински! Не знаеше нищо за плановете му за през нощта, но... Това ли бе очаквала от живота тя, дъщерята на граф? Да бъде временна любовница на пират? В никакъв случай! По-скоро ще се хвърли в морето, отколкото да търпи това унижение! Гордостта ѝ бясно се бунтуваше срещу картината на бъдещето, разкриваща се пред нея. Не би приела такова нещо. Трябваше да бяга...!

Кети погледна към сушата, която бе отдалечена приблизително на два километра. Винаги е била добра плувкиня — твърде необичайно за една лейди. Но бе настоявала да се научи да плува и както винаги, успя да се наложи. Най-после твърдоглавието ѝ да ѝ бъде от полза. Сигурно бе, че ще успее да стигне брега. Е, досега не бе плувала толкова надалеч, но не бе и имала основателна причина. Само мисълта, че ще провали планове на капитан Хейл, я изпълваше със сила!

Когато се върна в каютата, очите ѝ блестяха триумфиращо. Джон не биваше да узнае, че е чула разговора между него и Хари. Нека продължава да си мисли, че тя вярва, че ще бъде освободена, щом влязат в пристанището. Тази нощ той ще слезе на сушата, без да предполага за умението, което притежава. Кети се усмихна. Скоро ще разбере, че тя не се дава толкова лесно!

Чак след настъпването на нощта Джон се прибра. Кети бе облякла върху прекрасната си нощница един син халат и лежеше свита, с книга в ръка, на леглото му. Погледна го дружелюбно, но не каза нищо. Той също мълчеше. Бе забола поглед в романа, а вътрешно ликуваше. Джон слиза на брега! Вместо да се съблече и нахвърли отгоре ѝ, както обикновено, той грижливо подреди пред себе си приборите за бръснене. Известно време Кети наблюдаваше как маха гъстата брада от лицето си. После Джон облече сив панталон, достоен дори за елегантен съдия. Нахлузи чиста бяла ленена риза, богато украсена на гърдите и китките с дантела. Най-накрая отново застана пред огледалото и си завърза на врата бяла копринена пандела. Облече и елегантен черен фрак. Кети трябваше да признае, че в това облекло спокойно може да мине за джентълмен. Бе несъмнено изключително привлекателен. Ако в този му вид го срещнеше на някой бал или парти, със сигурност би опитала да привлече вниманието му.

— Излизаш ли? — попита най-после с леден глас. Ако не проявеше любопитство, щеше да събуди у него подозрения.

— О, колко съм поласкан! — каза Джон и я погледна с преувеличена радост. — Ваше височество лейди Кетрин най-после се унизи да каже няколко думи! Само за твоя информация, скъпа госпожо, ще посетя една стара приятелка. Тази нощ се очертава да изпитам по-голяма наслада от тази, която ти ми даваше в последно време. Трябва да си благодарна. Тази нощ ще спиш като девица.

— Благодарна съм — отвърна Кети, като се помъчи да потисне ревността, която изведнъж изпита. — Желая само едно — да се решиш завинаги да ме замениш с някоя друга жена. Не се притеснявай, че ще ме заболи. Наистина! Ще го преживея.

Кети с гордост усети, че гласът ѝ прозвуча твърдо и равнодушно. Не биваше да му позволи да се досети за плана ѝ.

— Сериозно ще се замисля над това — отговори ѝ студено Джон и Кети с мъка успя да потисне желанието си да извика: „Лъжец!“

Разбираше всичко много добре! Този подлец имаше намерение да я вземе за основно ядене, а за десерт — други жени! Не за дълго, тайно се закле тя. За щастие успя навреме да се овладее.

Капитан Хейл отново се обърна към огледалото и зачетка буйната си коса. Малката позлатена четка се губеше в голямата му ръка. Докато го наблюдаваше, Кети вътрешно ликуваше. Този арогантен тип дори и не предполага, че тя може да избяга. Това ще бъде шок за него! Бързо сведе поглед, защото се уплаши, че може да забележи нарастващата ѝ възбуда.

Докато той привършваше тоалета си, тя упорито мълчеше. Дори не го погледна, когато подигравателно ѝ пожела лека нощ.

Кети трябваше да си наложи да запази спокойствие, след като вратата се затвори зад него... Може би това е единственият ѝ шанс. Трябваше да го използва.

Най-накрая по шума от ударите на веслата разбра, че е на път към брега. Кети скочи и се затича към прозореца. По движението на водата прецени, че действително гребе към сушата. Пусна пердето и се втурна към сандъците на Джон. Едва не се препъна в един стол и си каза: „Браво! Имаш време!“ Ако това, което ѝ каза, бе истина, то тогава сигурно щеше да отсъства цялата нощ. Въпреки това ръцете ѝ трепереха, когато разрови сандъците, за да намери подходящо облекло за плуване.

Намери нещо. Панталон и риза щяха да ѝ свършат работа. С тях ще плува по-добре, отколкото с дългата рокля, която, след като се намокри, ще натежи и ще я дърпа надолу. Освен това мъжките дрехи щяха да бъдат добро прикритие, като стигне брега. Докато попадне в сигурни ръце, ще се прави на момче. По време на това пътуване научи, че една млада дама винаги е в опасност.

Облече се бързо и погледна с облекчение широките дрехи, които скриваха женското ѝ тяло. Лесно можеше да мине за момче, ако не бяха косите ѝ. Изплете бързо две плитки, а после ги прикрепил високо на главата си. Нахлупи една от шапките на Джон ниско над очите си и се погледна в огледалото. Така номерът щеше да мине. Освен това ще е тъмно, а и тя ще гледа да се движи по възможност в сенките.

Взе най-леките обувки от гардероба си и ги завърза така, че да може да ги окачи на врата си. Както не можеше да плува с обувки, така и не можеше да върви през града без тях. Босите ѝ крака щяха да издадат всичко.

Най-накрая завърза един за друг двата чаршафа от леглото. С всичка сила ги задърпа, за да изпробва издръжливостта им. Несъмнено Джон е оставил няколко мъже от екипажа си да пазят. Затова единственият изход бе да се измъкне през прозореца. Имаше намерение да се спусне по чаршафите, за да не я издаде силният плясък при гмуркането. С малко повече внимание и късмет няма да открият бягството ѝ, преди връщането на Джон сутринта. А тогава тя навярно ще бъде в ръцете на порядъчни хора. След като им разкаже историята си, ще хванат Джон и ще го окачат на бесилката... Е, може би ще им разкаже всичко, след като „Маргарита“ отплава. Не искаше да лежат трупове на съвестта ѝ. Унесена в мисли, Кети угаси свещта. Да излезеш през прозореца, бе по-лесно да си помислиш, отколкото да го направиш. Макар че Кети бе много слаба, прозорецът се оказа тесен дори за нея. Мяташе ръце и крака, блъскаше и се мъчеше да излезе и тъкмо когато вече си мислеше, че завинаги се е заклешила, изведнъж успя да се освободи. За щастие се бе промушила с краката напред и стискаше въжето. Ако бе излязла обратно, щеше да падне с главата надолу във водата и да предизвика такъв шум, че всеки от пристанището би я чул. По този начин успя тихо да се спусне по стената на борда на „Маргарита“, като се изключат няколко ругатни, крайно неподходящи за една дама. Дъхът ѝ секна, когато босите ѝ крака докоснаха водата. Бе по-студена от очакванията ѝ. Е, никой не ѝ бе обещавал, че бягството ще е много лесно. Малко студена вода не може да убие човек! С всички усилия успя да прогони колебанията си.

Плуването ще я стопли. Луната все още не бе изгряла и водата изглеждаше черна. За щастие брегът бе още по-тъмен. Приличаше на линия, осяяна с малки светещи точки. Още веднъж пое дълбоко въздух

и се отблъсна. Плуваше равномерно. Единственият ѝ проблем бе шапката. Кети винаги я изтърваше, когато потапяше глава. Едва хванала я и сложила отново, се повтаряше същото. Най-накрая я свали. Идеше ѝ да я хвърли колкото се може по-далеч, но се овладя, защото шапката щеше да ѝ трябва на сушата. Захапа я и усети такава миризма, сякаш някой я бе пъхал в бутилка ром, и доколкото познаваше Джон, нищо чудно това да се е случвало.

Струваше ѝ се, че плува от часове, а брегът изглеждаше така далеч, както и в началото. Хвърли поглед към „Маргарита“, за да се увери, че плува във вярна посока. Корабът все още бе точно зад гърба ѝ. Тъкмо щеше да се поздрави за навигационните си умения, когато забеляза нещо. Погледна отново към кораба и едва не потъна от ужас. Отстрани висеше нещо бяло, което ясно се открояваше. Чаршафите! „Гръм и мълнии!“ — изтръгна се от Кети. Без да се усети, използва една от обичайните ругатни на Джон. Беше преплувала половината разстояние. След като оттук виждаше така добре въжетото, не бе трудно то да се види и от града. Трябваше да го смъкне, но вече бе твърде късно и затова заплува с нови сили към брега. Първият от екипажа, който погледне към кораба, ще открие бягството ѝ.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се моли мъжете да са така залисани в своите мечтания, че да не си губят времето да гледат към кораба. Кети плува, докато почувства, че ръцете ѝ ще се откачат. Не ѝ достигаше въздух, зъбите ѝ тракаха от студ, но тя търпеше. Тъкмо когато започна да се съмнява, че ще се справи, с пръстите на краката си напипа дъно. Успя! Когато стана, пясъкът под нея ѝ се стори като мек килим. Весело се засмя, обви треперещите си ръце около студеното тяло и зашляпа по плажа. Веднага усети вонята на развалена риба, боклуци и фекалии. Повдигна ѝ се. За първи път ѝ се случваше да мирише такава нещо.

Докато крачеше покрай дървения док на брега, ѝ стана ясно, че е попаднала в крайно беден квартал на града. Кети бързо обу обувките и нахлупи шапката на Джон. Всичките ѝ инстинкти я предупреждаваха да не губи време.

С бърза крачка тръгна в посоката, където предполагаше, че се намира центърът на Кадис. По улиците се промъкваша мъже и жени с мрачни лица. Кети се стараяше да не ги поглежда и се радваше, че бяха заети повече със собствените си съмнителни планове, отколкото да се

заглеждат в нея. На всяка цена трябва да намери полицейски участък. Бе рисковано да се разхожда безцелно в този ад.

Пътят, по който дойде, се превърна в широка улица, осветена от двете страни от мъждукащи фенери. Пияни мъже ревяха с пълен глас, клатушкайки се, и влизаха от една кръчма в друга. Обикновено бяха прегърнали през кръста и някоя полугола, евтина жена. Кети почти бе решила да се върне обратно, но се спря. Ако иска да попадне в сигурни ръце, ще трябва да намери върнатата посока. В това облекло сигурно не бе опасно да попита някого, но всички салони, покрай които беше минала, изглежда, бяха от един и същи вид. Само една къща ѝ се стори по-спокойна, а отвън, на табелката, бе написано на майчиния ѝ език „Ред дог“^[1]. Тъй като на практика Кети не знаеше нито дума на испански, реши да влезе, макар вътрешният ѝ глас да я предупреждаваше да не го прави. Крайно време беше вече да предприеме нещо. В края на краищата, не може цяла нощ да обикаля по улиците с надеждата да срещне някой полицай. Бе твърде опасно. Освен това Джон ще започне да я търси, щом открие бягството. Трябва да намери сигурен подслон, преди това да се случи. Защо да не влезе в един от тези салони, още повече че е облечена като момче? Поогледа се. Нищо не издаваше, че под тези дрехи всъщност се крие женско тяло. Необходимо бе само да говори с по-пълтен глас, за да бъде измамата пълна. В тази част на града и по това време така дори бе по-добре.

Кети пое дълбоко въздух, нахлупи ниско над очите си шапката на Джон, която все още беше мокра, и влезе с подчертано момчешка походка. Който не рискува — не печели! Вътре обаче движенията ѝ веднага станаха по-предпазливи. Около кръглите маси седяха мъже, които пиеха и приличаха много повече на пирати, отколкото екипажът на „Маргарита“. Съвсем сигурно не бяха джентълмени, както можеше да се прецени от грубите им гласове и циничен стил на изразяване. Жените, които ги обслужваха, носеха печени змиорки и уиски. Някои с усмивка се спираха, за да ги ощипят или погалят. Очевидно не бяха дами, а проститутки. Кети се изчерви, когато видя как гърдите на една полуоблечена сервитьорка изведнъж изскочиха от корсета. Жената се изкиска и ги притисна в лицето на мъжа, който ги бе опипал. Другите я поощряваха с цинични викове.

„Животни“ — помисли си с погнуса, докато вървеше към бара. Явно всички мъже са гадни и отблъскващи, реши тя и си обеща никога да не се жени, когато се върне у дома. Вече подозираше, че дори тези от тях, които изглеждаха достойно, притежават нещо от тази типична бруталност.

Кети застана на бара и отново нахлупи шапката още по-ниско. В никакъв случай не биваше да привлича излишни погледи. Трябваше й време, за да събере малко впечатления, преди да се реши да пита някого за нещо. Спря се на бармана. Беше голям, пълен човек, с червеникави къдрави коси и с бяла, но цялата на петна, престилка, вързана на корема му. Изглеждаше толкова непривлекателен, както и всеки друг в заведението, но имаше едно предимство — бе спокоен.

— Сър?

Как ли трябваше да се обърне към бармана? Боже мой, трябваше предварително да помисли за това! Не можеше да си представи, че някой от типове около нея ще използват такова учтиво обръщение. Като че ли не си заслужаваше да се тревожи, той въобще не реагира на обръщението.

— Хей, вие! — опита отново още по-високо.

Този път имаше реакция. Тромавият барман се обърна бавно, сякаш не вярваше на ушите си.

— На мен ли говориш, момче? — изрева с агресивен тон.

Кети го погледна и почти се обърка, но веднага се окопити.

— Да, точно на вас — опита се да вложи малко момчешка самоувереност.

Мъжът се приближи бавно към нея и тя се разтрепери. Не очакваше да е толкова едър. По-точно казано, приличаше на голяма червена маймуна без козина.

Барманът, от своя страна, също я заглежда. Очите му замислено се спряха на нежната бяла кожа и големите сини очи под твърде широката шапка.

— Хей, я вижте какво хубаво момче сме си хванали! — извика той.

Мъжете спряха да пият и се втрениха в Кети, която пребледня, чувствайки върху себе си многото враждебни погледи.

— Вдигни го да го видим! — извика един от срещуположния край на бара.

— Хей, Мак, не знаех, че се интересуваш от малки момчета!

Приятелите на този, който се обади, го посбутаха с лакти.

— Какво има? Да не би Бела да те е превърнала в жена?

Червенокоса, много добре облечена жена, която сигурно бе Бела, се обърна и закачливо го ощипа по бузата.

— Естествено. Всички мога да ви превърна в жени. Само трябва да кажете! — разкиска се тя.

На Кети полека-лека започна да ѝ става ясно, че е направила голяма грешка, като е влязла тук. Най-добре щеше да бъде да си тръгне незабелязано, както и бе дошла. Запромъква се към вратата и се надяваше да я стигне, преди някой да я види. В момента вниманието на всички беше насочено към Мак и компанията му. За нещастие тъкмо когато мислеше, че ще успее, барманът тръгна към нея и я хвана за ръката.

— Не толкова бързо, момче! — изрева горилата. — Не си ни казал какво търсиш тук.

Кети го изгледа гневно.

— Аз... ей... аз тъкмо си търсех местенце, където да прекарам нощта.

Гордееше се със способността си да измисля. Споменаването на истинското ѝ намерение не би било най-доброто. Тези тук, изглежда, не живееха в разбирателство със закона.

— Имаш нужда от легло за през нощта? — предъвка казаното великанът. — Е, не се съмнявам, че Бела ще сподели с удоволствие леглото си с теб. Винаги е имала слабост към момчета с бебешки физиономии.

Тази забележка породя нови остроумия и коментари. Чернокоса жена, която имаше вид, че живее съвсем наблизо, се приближи и се втренчи замислено в Кети.

— Не, много е малък! — провикна се след критичния оглед. — Изхвърли го.

Мъжете избухнаха в смях. Ушите на момичето горяха. Опитваше се да се освободи от ръцете на бармана, но безуспешно. Ръката на мъжа сякаш бе залепнала върху рамото ѝ. Пък и сърдитата жена все още бе при тях.

— Абе, момче, няма причина да бягаш! Просто поседни ей тука, горе, и се наслаждавай!

При тези думи мъжът хвана яката на ризата и просто вдигна Кети на бара. За неин неописуем ужас тя чу, че ризата се скъсва. О, не! Но може би не е толкова лошо? Може би нищо не се е видяло?

— Съжалявам за ризата, момче! — каза горилата и погледна надолу. Очите му се разшириха от учудване. — По дяволите, вижте това!

Гръмкият му глас привлече вниманието на присъстващите. Кети проследи многото погледи, които я фиксираха отпред. „За бога!“ — помисли си прималяла. Беше гола! Лявата ѝ гърда се виждаше в цялото си великолепие. Бързо вдигна скъсаното парче плат, за да се скрие. Бегъл поглед наоколо ѝ подсказа, че е твърде късно. Всеки тип в заведението я гледаше алчно.

— Мътните ме взели! — извика груб глас от задния край. — Това е жена!

— Жена, това е жена! — зарева в хор бандата около бара.

— Покажи ни още веднъж циците ѝ, Биг Джим^[2]! — провикна се някой.

— Покажи ни ги, покажи циците! — проехтяха гласове.

Барманът, който явно се казваше Биг Джим, хвана с огромната си ръка Кети през кръста. С другата бутна шапката от главата ѝ. Плитките, които се бяха разплели по време на дългия път, паднаха свободно. Биг Джим прокара месестата си длан по мократа ѝ коса и разстла къдриците върху раменете ѝ. Момичето се уплаши както никога досега през живота си и отчаяно се опита да се освободи. Но железната ръка я стискаше безпощадно и пръстите болезнено се забиваха в талията ѝ.

— Ей, хайде покажи ни циците! — настойчиво извика мъж, който бе по-отзад.

Горилата хвана ръцете на девойката, свали ги и здраво ги притисна към тялото ѝ. Вече нямаше какво да придържа скъсаната риза и тя се отпусна надолу като крило на умираща птица. Кети почувства как цялата се изчерви под всички погледи, отправени към голата ѝ гърд. Сякаш едновременно я опипваха хиляди ръце.

Боже, какво ще правят сега с нея? Нима всички ще я изнасят? Изведнъж пожела с цялото си сърце да е на сигурно място на борда на „Маргарита“. На сигурно място? Разбира се! Макар Джон да правеше отвратителни неща с тялото ѝ, никога не я бе наранявал сериозно. Без

съмнение той бе за предпочитане пред цялата тази паплач разгонени мъже!

— Хей, Джим, дай я насама! От години не съм виждал такава хубост!

— Не, дай я на мен! Само за секунди ще ѝ отпера няколко шамара по малкия сладък задник и ще ѝ дам всичко от себе си.

Закачките продължиха и ставаха все по-смели. Кети изобщо не се съмняваше каква ще е по-нататъшната ѝ съдба. Единственият въпрос бе кой ще е първият.

— Аз я видях пръв!

— Не е вярно, по дяволите, аз я видях пръв!

— Проклет лъжец! Нима не си спомняш, че аз те накарах да я погледнеш?

Момичето се почувства още по-зле. Това не може да е истина! Тези зверове ще я разкъсат на парчета! Трябва да направи нещо, за да го предотврати! Евентуална битка с такъв голям мъж като Биг Джим лесно би завършила със счупена ръка. Не приличаше на човек, който може да изпитва угризения на съвестта, но може би ще успее да го подкупи?

— Биг Джим — прошепна на мъжа, в чиито ръце беше заклещена като беззащитно дете. — Искаш ли да спечелиш пари? Баща ми е богат човек. Ще ти плати добре, ако ме пуснеш да си ида.

— Ненавиждам жените — отбеляза отегчено Джим. — И особено тези, които лъжат. Знаеш ли какво се случи на последната, която ме излъга? Счупих ѝ врата с ей тези две ръце.

Треперейки, Кети си помисли, че несъмнено притежава нужната сила за това, но не искаше още да се предава.

— Не лъжа, Биг Джим — прошепна настойчиво. — Баща ми...

— Дори и да не лъжеш! Баща ти не е тук, нали? — Кети бе принудена да поклати глава. Едрият мъж я погледна натъжено. — Така си и мислех. Е, тогава няма за какво да говорим, нали?

— Биг Джим... — отчаяно започна пак момичето, но нетърпеливото му изръмжаване я накара да млъкне.

— От какво толкова се страхуваш? Тези типове наистина няма да ти причинят нищо лошо. Искат само да се позабавляват тази нощ, а на сутринта ще можеш да отидеш, където си искаш. Е, малко ще те позаболи, но това няма значение.

На Кети ѝ се искаше да крещи, да плаче или да се смее истерично. Навярно тоя тъпанар си мислеше, че тя е като онези жени, които работят за него! По дяволите, вместо да изпише вежди, успя да извади очи! И всичко заради едното отмъщение! Но лесно няма да им се даде! Ще се бие...

Изведнъж двамата мъже, които шумно се караха кой да я има пръв, извадиха ножове. Но точно преди да се нахвърлят един върху друг, юмрукът на Биг Джим се стовари върху бара.

— Спрете! — изрева той. — Не ще позволя вътре да се пролива кръв! Казвам, който иска да я има, ще трябва да хвърля зарове!

— Точно така, ще играем за нея!

Предложението бе прието възторжено от всички. Сега учудването на Кети бе точно толкова голямо, колкото и страхът ѝ. Да хвърлят зарове? Какво, по дяволите, значеше това? Няколко секунди по-късно вече всичко ѝ стана ясно.

— В кого са заровете? Който хвърли най-голямо число, ще я има пръв. Вторият ще е следващият и така нататък. Съгласни ли сте? — мъжете шумно изказаха одобрението си. — В случай че двама хвърлят еднакво число, ще опитат отново.

Всички се събраха около голямата кръгла маса в средата на заведението. Един от най-напористите извади два зара от джоба си, а друг хвърли поглед през рамо към Кети и очите му светнаха.

— Донеси наградата! — внезапно изрева той.

Краката на момичето се подкосиха.

— Да, сложете я в средата на масата, за да видим за какво играем!

Двама мъже се приближиха, за да поемат Кети от Биг Джим. Без да възрази, той я пусна. Понесоха я за ръце и крака, а тя риташе и дереше с нокти, обзета от панически страх. Всички бяха образували малък, тесен кръг. Този, който я държеше под мишниците, използва момента и стисна много болезнено гърдите ѝ. О, боже, как е възможно!? Кети заби бясно зъби в ръката му. Той изкрещя и за малко да я изтърве. Мъжът, който я държеше за краката, се присмя на приятеля си. Девојката се опита да го изрита, но той здраво я държеше. Най-после я пуснаха на земята и я изправиха на крака. Гаднярът, когото ухапа, замахна и силно я удари по лицето. Кети се олюля.

Друг я притисна към себе си и хилейки се, я опипа по цялото тяло. Тя успя да го ритне по най-чувствителното място. Той изрева и се хвана за удареното. Преди отново да се обърне към нея, я сграбчиха отзад и я вдигнаха високо.

— Завържете тази вещица! — излая ухапаният.

Приятелчетата му не дочакаха втора покана. Преди Кети да разбере какво става, я поставиха в средата на масата и завързаха ръцете ѝ здраво отзад, на гърба. Опита се да изрита тези копелета, но това доведе до завързване и на краката ѝ. Най-накрая завързаха въже дори около кръста ѝ и го закачиха на кука, която висеше над нея. Така тя бе осъдена на пълна неподвижност. Можеше да излее вече гнева и страха си само с уста.

— Мръсни свини, ще си платите за това! — крещеше с треперещ глас. — Ако не ме пуснете...

Думите ѝ бяха прекъснати от мръсния парцал, който натикаха в устата ѝ. Повдигна ѝ се. Опита се да го изплюе, но не можа да се освободи от него. Имаше чувството, че ще се задуши! Замаяна от срам и страх, усети, че смъкват ризата ѝ. Зави ѝ се свят, като погледна към кръга от тръпнеци от нетърпение мъже. Не трябва да припада! Тогава съвсем ще се остави в ръцете на съдбата. Ужасно се напрегна, за да си поеме дълбоко въздух. След момент силите ѝ се възвърнаха. Мъжът, когото ухапа, я хвана за гърдите и започна болезнено да ги мачка.

— Хей, Били, не е честно! Трябва да чакаш като нас, докато ти дойде редът!

Простакът, когото нарекоха Били, дръпна виновно ръце. Кети се опитваше някак си да скрие тялото си от унижаващите погледи, но бе невъзможно. С остатъка от силите си изправи гръб и с ледени очи загледа бандата.

— Абе, хора, какво чакате? Хайде да започваме! — каза нетърпеливо Били.

Един от мъжете взе заровете, разтръска ги като замаян и ги пусна. Те се спряха пред Кети и тя с нечовешко усилие успя да ги ритне на пода.

— О, господи, беше десетка! — изрева нещастникът, хвърлил заровете.

Били скочи върху масата. Ударът, който ѝ нанесе, отметна назад главата ѝ. Кети бавно се покопити, а очите ѝ плувнаха в сълзи.

Челюстта ѝ гореше. Страхуваше се, че може да е счупена.

— Не го прави отново, малка вещице, защото ножът ми ще заиграе! — заплаши я той. — С отрязан нос няма да си толкова красива.

Девојката все още не бе загубила разсъдъка си, за да не забележи, че мръсникът говори сериозно. Тоя бе от типа хора, на които им доставя удоволствие да причиняват болка, особено пък на жените.

Играта започна отново. Този път тя не ѝ обръщаше внимание, а гледаше съсредоточено в задимения фенер, спускащ се от тавана. „Мили боже, помогни ми!“ — молеше се отчаяно. Сълзите безпомощно се стичаха по бузите ѝ. Челюстта ужасно я болеше, а срамът изгаряше тялото ѝ. Смъртен страх я обземаше веднага щом погледнеше към отвратителните мъже. Няма ли начин да се спаси от тези зверове!? Защо ѝ трябваше да дърпа дявола за опашката?

— Всеки ли може да участва в играта, господа?

Тези провлечени думи, казани с мек като кадифе глас, накараха Кети да обходи с невярващ поглед помещението. Джон! Тя благодари на бога. Джон бе единственото ѝ спасение. Очите ѝ, изпълнени с радостно облекчение, срещнаха неговите. В тях прочете предупреждение за предстояща опасност. След секунда той отклони погледа си от нея и се запъти към групата. Кети разбра, че все пак няма да е толкова лесно измъкването от ада. Джон бе сам и разполагаше само с един пистолет срещу най-малко 12 души, въоръжени до зъби. Въпреки това почувства огромно облекчение от присъствието му. Не вярваше, че може да ѝ се случи нещо, докато той е тук.

Всички едновременно се обърнаха и втренчиха очи в приближаващия се капитан.

— Кой, по дяволите, сте вие? — попита неприязнено Били и заплашително сбърчи вежди.

— Джон Хейл, капитан на кораба „Маргарита“, който е хвърлил котва в залива. Биг Джим ме познава, нали, Джим? — говореше свободно, но нито за секунда не изпускаше Били от погледа си.

— Разбира се — потвърди барманът и повдигна едната си вежда. — Рядко ви виждаме тук, капитане. Какво ви води при нас тази нощ?

— Бях тръгнал към една дама, когато дочух врявата, и изпълнен с любопитство, реших да вляза. Сега, след като видях причината,

реших, че си струва. Може би тя е специално притежание на някого от присъстващите господа?

Кети го гледаше с открита антипатия, докато очите му хладно преценяваха гърдите ѝ. Погледът му за кратко се спря на подутата ѝ брадичка, преди да се отклони отново, но тя успя да забележи блясъка в очите му. От доста време го познаваше вече и знаеше, че това не вещае нищо добро за господата тук.

— Ние играем за тази жена — любезно му обясни един глас.

— Разбирам. Може ли и аз да се включа? — гласът му бе много спокоен, но Кети добре знаеше, че зад това спокойствие се крие ярост.

— Не зная — усъмни се Били. — Вие не бяхте тук, когато тя влезе. Всъщност няма да бъде честно, ако се включите.

Другите кимнаха в знак на мълчаливо съгласие.

— Тогава може би ще мога да откупя участието на някой от вас? — предложи Джон. — Мъжът, който ми продаде мястото си, ще получи, да кажем, 200 долара. С тези пари ще може да си купи цяла къща с проститутки!

— Триста и имаш мястото ми! — каза един мъж, който досега не се беше обаждал.

— Двеста и петдесет!

— Дадено!

Парите смениха притежателя си и играта започна отново. Първите трима хвърлиха тройка, петица и двойка. Стана им ясно, че излизат от играта. Един след друг се изредиха всички. На Били се падна единадесет и това се оказа най-голямото число. Последен бе Джон. Кети затаи дъх. Какво ще стане, ако не спечели? Дори не искаше да мисли за последствията!

Джон взе заровете, разтръска ги и ги пусна почти небрежно. Спряха се пред краката на момичето. Тя се помъчи да види колко е хвърлил... Петица на единия и шестица на другия зар. Единадесет!

— Да хвърлим отново — подкани Били.

Грабна заровете и хвърли деветка. Отново бе ред на Джон. Публиката се оживи. Беше по-весело, отколкото очакваха. Пак девет!

— Да опитаме още веднъж! — изръмжа Били.

— Така може да продължи цялата нощ! — вяло отговори Джон. — Ако ме питаш, бих предпочел да правя по-приятни неща в момента. Защо не оставим дамата сама да направи своя избор?

— Точно така! Нека сама да избере!

Тези, които бяха изгубили, искаха непременно забавлението да продължи. Били бе принуден да се съгласи. Кети страхливо се отдръпна, когато един от мъжете се качи върху масата, за да извади мръсния парцал от устата ѝ. Облиза сухите си устни. Негодникът не пропусна възможността да ѝ пусне ръка, да я опипа и поощипе с удоволствие. Кети извика и видя как Джон изтръпна.

— Е, малката, кой от двамата си избираш? Готов съм да се закълна, че и двамата са луди по теб.

Гласът на Биг Джим накара Джон да се окопоти. Кети погледна най-напред към него. Загледа се в привлекателното му, открито лице, излъчващо желязно самообладание; широките му рамене и силните гърди, изглеждат страхотно в официалния костюм. Когато погледите им се срещнаха, едва не се разсмя. Колко сигурен бе в избора ѝ! От очите му преливаше доверието, което изпитваше към нея. Имаше основание за това! Макар че с удоволствие би му причинила болка, нямаше да се осмели да избере другия. Сега не бе най-подходящият момент за детинските игрички на отмъщение. Джон рискуваше главата си, за да я спаси. Изведнъж я обзе огромно желание да се сгуши в силната му прегръдка. Този дявол означаваше сигурност за нея! Единственото сигурно нещо в този несигурен свят.

Хвърли бегъл поглед към Били, който стоеше, протегнал към нея ръце в желанието си да я свали от масата. Кети се извърна с отвращение. Светлината от фенера падаше върху протегнатите му ръце и ясно се виждаше червеното около палеца, където го бе ухапала. Джон също забеляза това и погледът му бързо се прехвърли на ударената брадичка на Кети. Лицето му почервения от гняв.

— Направи своя избор, жено!

Кети преглътна.

— Избирам него! — каза ясно тя и посочи с кимване Джон.

Мъжете силно заръкопляскаха, потупваха Джон по гърба и започнаха да сипят мръсни вицове по адрес на Били. Джон им отговаряше с охота и някои от думите му накараха Кети да се изчерви. Но когато преряза въжетата, тя изпита огромна признателност към него от нежността на докосванията му. Твърдоглавието ѝ можеше да се окаже пагубно за него. Пиратът знаеше, че може да загуби битката, но щеше да се бори до смърт, за да спаси живота ѝ. Някаква голяма буца

заседна в гърлото ѝ. Когато преряза всички въжета, безмълвно протегна ръце към него. Той я хвана здраво през кръста, вдигна я като перце и я постави на пода. С бързо движение разтвори сакото си и я притисна до себе си, за да скрие голите ѝ гърди. Обгърна я през рамо и леко, но настойчиво я побутна към вратата.

— Спри, капитане! — изкрещя Били с открита враждебност. — Накъде сте тръгнали?

— Трябва ли да обяснявам? Жените в този град ми харесват и ги бива за един много приятен спорт! — нахално му отговори Джон и го погледна мрачно.

Останалите се развикаха, а Били позеленя от яд.

— Не можеш да вземеш жената със себе си, капитане — обясни му Биг Джим иззад бара.

— Не, тя ще остане тук! — кресна друг.

— И защо? — гласът на Джон бе спокоен, но леден. Незабелязано избута Кети зад себе си. Сърцето ѝ заби по-силно. — Нали я спечелих в честна игра?

— Това е така — започна трети, — но вие не чухте другите условия на играта! Не я спечелихте само за себе си, а, така да се каже, само за известно време. После ще я вземе Били, след него Джое, след него Харпър и така нататък. Ние играехме за това, кой да бъде пръв, разбираш ли?

Кети уплашено видя как мускулите на Джон се напрегнаха. Гледаше събралите се мъже със стиснати челюсти. Двама от тях препречиха изхода. Кети инстинктивно сграбчи ръката му. Той не реагира, но другите забелязаха и това ги развесели.

— Във всеки случай жената е луда по теб, капитане. Защо не я обладаеш веднага, тук? Всички с удоволствие ще наблюдаваме.

— Дяволски хубава идея, капитане — каза Били. — Така ще сме сигурни, че няма да изчезнеш с това, което принадлежи на всички ни. Ако имате нужда от малко уединение, сигурен съм, че Биг Джим ще бъде така любезен да ви отстъпи бара.

Биг Джим кимна в знак на съгласие. Мъжете се разхилиха и заопипваха ножовете си. Джон ги изгледа за момент. Беше като тигър, готов за скок. Но след това се съвзе и каза:

— С жена като тази мога да спя в калта и винаги ще си мисля, че съм върху пухени завивки.

Мъжете се разкискаха. Джон се обърна и привлече Кети към себе си. Гърбът му я скриваше от погледите на другите. Наведе се и започна да я целува страстно по врата. Успя да ѝ прошепне в ухото:

— Като извикам „сега“, ще бягаш, колкото сили имаш. На около половин километър западно оттук има полицейски участък. Кажи им коя си и какво ти се е случило. Сигурно ще те върнат на баща ти.

Очите на момичето се разшириха. Защо иска да ѝ помогне да избяга от него? Нима си мислеше, че няма да живее достатъчно дълго, за да ѝ се наслаждава?

— Какво има? — прошепна неспокойно той. — Нима се страхуваш за мен, малко съкровище? — на лицето му заигра призрачна, подигравателна усмивка. — Не се притеснявай! От доста време се грижа сам за себе си. Стига приказки! Просто направи това, което ти казвам, ясно ли е?

Кети го изгледа с нямо учудване. Това, което видя в дълбоките му сиви очи, стопи всичкия гняв, натрупан в нея, откакто я бе обладал за първи път.

— Да, Джон — прошепна тя.

— Добре, момичето ми — отвърна ѝ нежно, притисна я към себе си и устните им се сляха в страстна целувка — за голямо удоволствие на зяпачите.

Кети без всякакви задръжки обви ръцете си около врата му. Когато най-последно я пусна, сякаш нещо се откъсна от самата нея.

— Сега! — изкрещя Джон, светкавично се обърна и удари пазещите вратата.

Единият падна и Кети успя да се промуши през вратата. Хвърли последен поглед към Джон и го видя обграден от гневни мъже, сред град от юмруци.

Кети се стрелна надолу по улицата, а няколко човека, забелязали бягството ѝ, хукнаха подире ѝ. Бяха разгневени и силно крещяха. Един куршум изплющя до нея като удар от камшик. Тя тичаше бързо както никога преди в живота си. Дробовете ѝ рискуваха да се пръснат всеки момент. Тичаше обаче не на запад към полицейския участък, а към „Маргарита“, за да доведе подкрепления.

[1] red dog — червено куче — Б.пр. ↑

[2] Big Jim — Големият Джим — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Има голям късмет, че все още е жив — избоботи доктор Сандоз и се отдръпна от леглото на Джон. Очите му изпитателно огледаха безчувственото тяло, което на светлината, хвърляна от свещта, бе мъртвешки бяло. — Ако не бе толкова силен, загубата на кръв би го погубила. В момента е много слаб и има висока температура. Рискуваме да го загубим.

Кети прехапа треперещите си устни. Джон не биваше да умира, не можеше да умре! Особено сега, когато я бе спасил от последиците на собственото ѝ твърдоглавие. Никога не би си го простила! О, боже, защо постъпи толкова глупаво, като избяга в съвсем непознат град, без никакви приятели? Знаеше, че той ще тръгне подире ѝ и тайно се бе наслаждавала на това. Искаше да му даде урок, а вместо това едва не го уби! Ако Хари и останалите я бяха послушали, Джон нямаше да бъде надупчен...

— Слушате ли ме, млада госпожо? — нетърпеливият глас на доктор Сандоз прекъсна мислите ѝ. — Аз съм много зает човек. Чакат ме цяла дузина пациенти. Нямам време за губене, докато вие витаете някъде.

Кети се изчерви и едва се сдържа да не му отговори остро. Все още не бе свикнала да се отнасят грубо с нея. Но веднага осъзна колко много зависи животът на Джон от съветите на този човек и замълча. Нека говори както си иска с нея, важното е да го спаси.

— Съжалявам, докторе. Какво казахте? — кротко попита Кети.

— През следващите дни той ще има нужда от непрестанни грижи. Това може да продължи и седмици. Оздравяването му зависи от две неща: първото е, след като спадне високата температура, каква ще е реакцията на организма му. Вторият проблем е дали раните му ще се възпалят или не. Превръзките да се сменят на всеки четири часа, докато дам нови нареждания. Ще слагате пудрата, която ви оставям. Да взема всеки ден по една от тези таблетки — каза докторът и вдигна едно малко шишенце. — Ако не спазвате тези нареждания, бихте

могли още сега и на място да го застреляте. Мога ли да ви се доверя като на болногледач?

Тъмните му сериозни очи гледаха втренчено Кети, която, пламнала цялата, кимна с глава.

— Да, естествено, докторе.

— Можете да разчитате и на екипажа, доктор Сандоз — прекъсна я хладно Хари, застанал в другия край на леглото. — Ние ще поемем грижите за него. Тази... лейди... му причини достатъчно много...

— Аз ще се грижа за него! — Кети впери поглед в Хари, който също я гледаше. — И ще го правя много по-добре от теб и от мръсните ти моряци! Малък непоносим всезнайко! Ако се беше вслушал в това, което ти казах, вместо да се мъкнеш обратно на „Маргарита“, щеше да пристигнеш навреме и да предотвратиш нараняванията му.

— Капитанът бе наредил на всички ни да те търсим — отвърна ѝ упорито Хари. — Откъде можех да знам, че казваш истината? Помислих си, че искаш да ме измамиш, за да те пусна отново. Освен това, ако не беше оставила следа от бягството си, отдавна да си изчезнала и ние всички щяхме да сме много по-щастливи! И капитанът...

— Достатъчно! — прекъсна го доктор Сандоз и ядосано погледна двамата. — Това въобще не ме засяга! Ако ще се карате като деца, ще си отида и няма да се върна, а капитан Хейл сигурно ще умре.

Кети и Хари си размениха гневни погледи и се извиниха на доктора.

— Добре — каза той. — Млада госпожо, оставям грижите за капитан Хейл във ваши ръце. От опит знам, че жените се грижат по-добре от мъжете, защото по природа са по-нежни. А вие — с кимване посочи към Хари — ще се грижите жената да бъде сменяна от време на време. Предполагам, че вие отговаряте за кораба, докато капитанът е на легло?

Хари поклати безмълвно глава.

— Много добре — доктор Сандоз се усмихна на двамата. — И още нещо, млада госпожо... — той продължи с подробни наставления, отнасящи се до грижите към Джон.

— Ще те наблюдавам — ядосано каза Хари на Кети, когато доктор Сандоз остави лекарствата и си тръгна. — И те

предупреждавам. Ако Джон умре и е налице и най-малко подозрение, че ти си предизвикала смъртта му, ще те обеса на най-високата мачта. Не ми пука дали си лейди или не. Разбрано?

— Я върви по дяволите! — грубо му отговори Кети и искаше да продължи на тази тема, но вниманието ѝ бе привлечено от сподавен стон.

— Джон? — загрижено попита Кети и се наведе над него. Сложи ръка върху тъмното му чело, за да види дали има температура. Беше много горещ.

— Капитане? — каза Хари в същото време.

Джон изстена и се замята в завивките.

— Тя е избягала! — трескаво забълнува той. — По дяволите, избягала е! Някъде в Кадис. Главорези... сред вълците... Тя няма шанс. Кети! Кети!

— Тихо, Джон, аз съм тук, на сигурно място, както виждаш — прошепна нежно Кети и се опита да го успокои. Думите ѝ, изглежда, не можеха да стигнат до него през огнената мъгла, но лекото докосване на ръката ѝ като че ли му поддейства добре.

— Видя ли какво направи? — каза Хари всъщност тихо, но затова пък още по-ядосано. — Още от първия миг, в който Джон те доведе тук, знаех, че ще предизвикаш само ядове. Предупреждавах го, но той не искаше да ме чуе. Беше луд по теб и ето ти сега. Едва не го погуби! Вещица!

— До гуша ми дойде от твоите обиди — просъска Кети със стиснати зъби.

Въпреки голямата вина, лежаща върху плещите ѝ, бе разгневена. Дори в първия момент не можа да се зарадва на единственото хубаво нещо, което чу от устата на Хари, а именно, че Джон бил луд по нея! При тази мисъл сърцето ѝ радостно подскочи. Истина ли беше?

— Не можеш да ме впечатлиш, префинена госпожо! — тросна ѝ се Хари. — Видях те добре и зная, че вътрешно не струваш повече от жените на улицата. Жадуваш по това, което може да ти даде той. Личи си всеки път, когато го погледнеш. И имаш наглостта да твърдиш, че не ти харесва. Опазил ме господ от жени!

— Вън оттук! — гласът на Кети бе студен и изпълнен с презрение. — Прави някъде другаде глупавите си изводи! Ако

наистина се притесняваш за Джон, а в случая не е така, щеше да разбереш, че твоите караници само му вредят!

— Ако наистина се притеснявам за него...! — Хари се задъха, не вярвайки на ушите си. — А няма ти се притесняваш? Нека бог ми даде знак, ако се заблуждавам, но, струва ми се, допреди седмица ти го мразеше? Доста бързо се промени, нали?

— Бях ядосана — призна Кети и гневът ѝ странно поутихна. — Разбира се, че не го мразя. Тази нощ той ми спаси живота. Ще се грижа добре за него, Хари, обещавам ти. Но ще ми бъде много полесно, ако не ме следиш непрекъснато. Явно подозираш, че искам да го отрова.

Гневът на Хари и упреците му също понамаляха, когато видя сериозните ѝ очи. Известно време я наблюдава нерешително, но накрая поклати глава.

— Добре, ще ти се доверя. Но ако нещо му се случи...

— Няма да му се случи нищо, което да не мога да предотвратя — каза Кети спокойно и сигурно. — Ще ме оставиш ли сега сама? Доктор Сандоз каза, че Джон се нуждае от колкото се може повече спокойствие, а ние не можем да бъдем сигурни, че гласовете ни не достигат до него.

Хари все още се колебаеше, но тръгна към вратата. Спря се и каза:

— Веднага щом Питързхем се върне на кораба, ще го изпратя долу да ти помага. И, ах, лейди Кетрин...

— Можеш да ме наричаш Кети — изтощено му каза тя. — Джон също ме нарича така.

— Кети — за момент се поколеба, но после направи първата крачка. — Съжалявам, че казах всичко това. Просто се притеснявам за Джон. От дълго време сме приятели.

— Разбирам — каза тя и с усмивка му посочи вратата.

Хари се подчини на недвусмисления жест, а на Кети ѝ се стори, че той направи това с облекчение.

— Ще изпратя Питързхем веднага щом мога.

Кети отново се обърна към Джон. Продължаваше да бъде в безсъзнание и бръщолевеше несвързани неща. Под тъмния тен на кожата лицето му бе преbledняло, а главата му се мятеше насам-натам. Объркана, Кети забеляза, че устните и клепачите му са посинели.

Предположи, че е от голямата загуба на кръв. Когато се върна в „Ред дог“ с Хари и една набързо сформирана група за помощ, Джон лежеше в несвяст сред голяма локва кръв. До него се търкаляха труповете на трима мъже, които бе повалил, преди той самият да падне. Бандитите го бяха взели за мъртъв и продължаваха да пият. Отмъщението на хората от „Маргарита“ бе жестоко. Когато отнасяха тялото на капитана, Кети се препъна в един добре познат ѝ мъртвец. Беше Били, бандитът, който я беше ударил. В главата му зееше дупка от куршум.

— Кети? — извика Джон приглушено.

— Тук съм, Джон — каза му отново, но думите ѝ не достигнаха до него.

Следващите часове продължи да крещи, говори и плаче. Кети не можеше да прави нищо друго, освен да седи до него и да държи ръката му. Веднъж с дрезгав глас поиска вода. Тя сипа в една чаша, поднесе я към устните му, но му даде да отпие само една глътка. Той преглътна и след това сякаш заспа, но спокойствието бе кратко. Температурата отново започна стремително да се покачва. Кети наля вода в един леген и смъкна одеялото. Започна да мокри голото му тяло с парцал. Символът на мъжката сексапилност не я плашеше повече. Изглежда, тази процедура му подейства добре, защото Джон се успокои. Дори в това състояние тялото му бе силно и хубаво. Капитанът се отличаваше с красива външност.

Почти неохотно Кети го зави чак до брадичката. Когато погледна през прозореца и забеляза порозовяващото небе, се изненада. Скоро трябваше да му смени превръзките.

Така бе уморена! Взе едно одеяло от гардероба и го опъна на пода до леглото. Легна и изтощено облегна глава на рамката на леглото. Да можеше поне за минутка да затвори очи и да си почине...

— Мис Кети? — гласът на Питързхем я изтръгна от дълбокия сън. — Мис Кети, вече е почти обед. Донесох ви нещо за ядене.

Кети скочи, сякаш бе легнала току-що, и инстинктивно отправи поглед към Джон, който лежеше неподвижен под планина от завивки.

— Как е той? — извика тя. Как бе могла да заспи, когато Джон имаше нужда от нея...

— Все така — каза тъжно Питързхем. — Дойдох преди няколко часа и седях до него. Не си мислете, че му се е случило нещо, докато спяхте.

Кети стана и разтърка парещите очи.

— Трябва да прегледам раните му. Докторът каза превръзките да се сменят на всеки четири часа.

— Вече ги смених веднъж. Хари дойде и ми нареди какво трябва да се направи. Каза също да ви оставя да поспите и че вие също сте имали трудности.

— Много мило от негова страна — отвърна му Кети и се учуди тайно от неочаквано проявената загриженост към нея от Хари.

— Ако побързате, ще имате време за ядене и ще успеете да се поободрите, преди да свършите други неща — когато Кети завъртя глава в знак на несъгласие, добави: — Няма да помогнете на капитан Хейл, ако не се държите на краката си от умора. Трябва добре да се грижите за себе си.

Кети известно време размишлява над думите му. Ако не яде нищо, по-скоро ще навреди, отколкото ще помогне на Джон. Трябваше да съхрани силите си, за да може да се грижи добре за него.

Питързхем насила я накара да седне на стола и тя извика, защото от спането на пода се беше схванала цялата. Всичко я болеше, но затова си бе виновна само тя, мина ѝ през ума. Ако не бе толкова глупава, сега всички щяха да са в по-добро положение.

Питързхем ѝ поднесе закуска, която не можеше да не събуди апетита ѝ: пресен портокалов сок, препечени филийки с конфитюр и дори шунка и яйца. След сушеното свинско месо и твърдите бисквити, с които се тъпчеха досега на „Маргарита“, яденето изглеждаше ѝ миришеше фантастично. Кети изяде всичко до последния зальк. После доволно се облегна, а старият човек сияеше насреща ѝ.

— Чудесно беше, Питързхем. Чувствам се много по-добре.

— И аз така предположих, мис. Ако искате да се измиете, в легена има топла вода. Превръзките ще трябва да се сменят едва след половин час.

— Благодаря, Питързхем. Ще ви повикам, ако имам нужда от вас.

— Добре, мис — сериозно и с искрено учудване ѝ отговори той.

Кети нежно сложи ръка върху челото на Джон. Все още бе в безсъзнание и блънуваше непрекъснато. Очите му бяха затворени и по нищо не личеше, че забелязва присъствието ѝ. Челото му беше страшно горещо и Кети изтръпна. Нямахме опит, но сега, изглежда, му

бе по-зле от предната нощ. Мислеше си, докато се миеше, че трябва да изпрати някого да повика доктор Сандоз, но после реши да изчака, докато види раните му.

Миналата нощ един от мъжете бе изтичал за доктора, а през това време Кети успя да свали мръсните и скъсани дрехи на Джон от тялото си и да облече една рокля. Едва сега с изненада установи, че розовата ѝ утринна рокля е облечена обратно. Бързо я оправи. След това намери пудрата и чистите превръзки, които доктор Сандоз бе оставил.

Сложи нещата на масичката до леглото и отметна завивките. Тъмното, неподвижно тяло на Джон силно контрастираше с белия чаршаф, на който лежеше. Седна до него на края на леглото и започна да сваля старите превръзки. Имаше шест, различни по големина рани. Тази на дясното му бедро беше най-лошата. Изглеждаше голяма и дълбока, причинена сякаш от счупена бутилка. Дългата порезна рана бе подута и се простираше от коляното почти до окосмените му слабини. Очите на Кети се напълниха със сълзи. Боже мой, сигурно ужасно го е боляло! И всичко това заради нея!

Раните бяха сериозни, но доктор Сандоз я бе уверил, че Джон ще се оправи. Истинска опасност можеше да възникне само от инфекция и висока температура. В това лошо състояние Джон не би понесъл усложненията. Кети настръхна, докато бършеше засъхналата кръв. Единственият познат лек за орган, обхванат от гангрена, бе ампутацията. След голямата загуба на кръв Джон не би изтърпял дори и това. Ако пък го изтърпи, ще остане инвалид за цял живот, а Кети знаеше, че той би предпочел смъртта.

Докато почитваше нараненото бедро, Джон започна бясно да се мята. Кети извика Питързхем да ѝ помогне, защото се страхуваше раните да не се отворят отново. Питързхем стъписано се спря на вратата, когато дойде и видя Кети, загрижено наведена над голото тяло на Джон. Един кичур от златистите ѝ коси се бе извадил от кока ѝ и се преплиташе с черните косми на гърдите му.

— Аз ще довърша, мис Кети. Това не е гледка за млада дама като вас — каза Питързхем, след като се съвзе.

Кети нетърпеливо се обърна към него.

— Не ставайте смешен, Питързхем. Знаете ли, и преди съм виждала мъж без дрехи. И то точно този мъж! — натърти тя. — Ще го

държите ли, докато слагам пудрата? Страхувам се, че го боли и ще се движи много.

Следвайки молбата ѝ, Питързхем бавно тръгна към нея, а лицето му бе зачервено, напрегнато и невярващо. Момичето по-скоро почувства, отколкото видя уплахата му, но не можеше да промени нищо. Възстановяването на Джон бе по-важно от разбиранията на Питързхем за нравственост и приличие.

Джон изстена, когато Кети поръси с пудра раните и скоро зави от болка. Кети би предпочела да избяга при тази гледка, но не биваше. Той се нуждаеше от нея така, както тя предната нощ от него. Вместо да се скрие някъде, взе главата му в ръце и му зашепна нежни думи, докато Питързхем се мъчеше да удържи бясно мятания се капитан. Ако не бе толкова слаб, щяха да са необходими четирима едри мъже като Питързхем, за да го държат.

Най-накрая болката поутихна и Джон се успокои. Питързхем се отдръпна от леглото, а Кети внимателно положи тъмнокосата му глава върху възглавницата. Той веднага стана неспокоен, липсваше му приятното усещане от ласките. Кети започна да го гали по косата и това отново го успокои.

— Още нещо, мис Кети? — Питързхем се държеше сковано и официално.

От опита, придобит в годините, прекарани с Марта, Кети знаеше, че той сигурно се чувства засегнат. Въздъхна и се опита да му обясни:

— Питързхем, моля ви, разберете, че сега не е време да се съобразяваме с общоприетото. Капитан Хейл е много болен и се нуждае от грижи. Вие всички имате своите задължения на кораба и затова аз поемам задълженията си на медицинска сестра. Нима искате да не му помогна само защото е гол?

— Аз бих поел тази грижа, лейди Кетрин. Когато мистър Хари ми каза, че вие ще правите това, не разбирах напълно... какво включва тази задача.

— За бога, Питързхем! — извика отчаяно Кети. Бе твърде ядосана, за да се отнася мило към него. — Трябва да знаете, че той... че аз... Нашата връзка не е като между брат и сестра. Казано накратко, зная всичко за капитана. Голото му тяло не е нещо ново за мен.

Собствената ѝ откровеност все пак я накара да се изчерви. Само допреди три седмици не допускаше, че някога ще говори с толкова

малко чувство за срам. Но тя каза цялата истина и нямаше смисъл да я доукрасява. Питързхем я наблюдаваше хладно.

— Нека бъде така, както казвате, но тази гледка не подхожда на никой от вашия пол и на вашата възраст. Това ли е всичко, лейди Кетрин?

Кети въздъхна и го освободи. Неочакваното пуританство бе проблем, с който нямаше време да се занимава в момента.

Следващите пет дни се грижеше за Джон всеотдайно. Почистваше и обработваше раните му и затова със страх прати да повикат доктор Сандоз, защото започнаха да се подуват. Дълбокият срез на крака на Джон бе набрал. Докторът отстрани гноята и я изхвърли в легена, който Кети държеше. Ръцете и краката на болния бяха завързани за леглото, а виковете му караха кръвта на всеки да замръзне във вените. По бузите на момичето се стичаха сълзи, но тя упорито стоеше на мястото си. Отстрани окървавените превръзки и развърза Джон. Когато доктор Сандоз стана от леглото, Кети притисна покритата с пот глава на капитана до гърдите си. Баналните й, вече дълго повтаряни думи, изглежда, го успокояваха и той отново потъна в неспокоен сън, докато главата му клюмна върху гърдите й.

Освен другите грижи, тя го и хранеше, като му даваше с лъжица рядката каша и държеше устата му затворена, докато преглътне. Даваше му вода и налагаше топли компреси върху възпаленото му бедро. Когато температурата се покачи, ежечасно го мокреше със студена вода, но това невинаги помагаше. Грижеше се сама и за естествените му нужди, защото знаеше, че ако помоли Питързхем, той ще припадне. Пълното й съсредоточаване върху възстановяването на Джон учуди всички. Тя също бе учудена от себе си. Никога не бе помисляла, че след като дори не бе подреждала дрехите си сама, ще може така самоотвержено и безкористно да се грижи за друг човек.

Въпреки нежните й грижи състоянието му постоянно се влошаваше. Когато доктор Сандоз идваше, лицето му ставаше сериозно и той замислено клатеше глава. Това почти изваждаше Кети от равновесие. Ясно бе, че постоянната висока температура бе най-голямата опасност за Джон. Докторът обаче не можеше да направи нищо повече, освен да посъветва Кети да го мие редовно със студена вода и да му дава колкото се може повече течности. Излекуването на капитан Хейл бе в божиите ръце.

На интервали температурата на Джон силно се покачваше и той започваше да се мята така бясно, че Кети не можеше да го удържи и се принуждаваше да вика Питързхем или Хари на помощ. Лека-полека неестественото поведение и скованост на двамата мъже към нея изчезна и от време на време сами слизаха в каютата, за да видят как е тя. Момичето успокои стария човек, като го увери, че ще облече Джон в прилична пижама веднага щом състоянието му позволи. След известно време дори Питързхем разбра, че болестта на капитана е твърде сериозна и че Кети не може да си позволи да губи време с такива маловажни неща като строгото спазване на определени морални норми. Всеотдайността на Кети, проявена за възстановяването на капитан Хейл, ѝ създаде нови приятели сред екипажа. Отнасяха се към нея с уважение винаги когато се качваше на палубата да глътне чист въздух. В държанието им нямаше вече нищо от предишния цинизъм, за което им беше много благодарна.

На шестия ден Кети разбра, че кризата на Джон е достигнала връхната си точка. Доктор Сандоз потвърди това. Ако температурата му не спаднеше, той щеше да умре. Докторът предписа редовни студени компреси и много молитви. Кети ядосано изпръхтя след него. Молитвите наистина бяха нещо хубаво, което и тя самата бе установила. Но една от любимите поговорки на Марта обаче бе, че бог помага най-вече на тези, които сами си помагат. С тази максима в главата момичето нареди да извикат помощник-капитана. Каза му, че целият екипаж на „Маргарита“ трябва да слезе на брега и на всяка цена да донесат лед. Въобще не искаше да слуша Хари, който запротестира, че в целия град не може да се намери такова нещо. Тя бе в състояние да смъкне температурата само с лед. Всевишният трябваше да помогне да се намери лед.

И той го направи. След по-малко от час Хари се върна с огромно парче лед. Върху лицето на Кети се изписа облекчение.

— Слава богу! Положението става все по-лошо! Ела да ми помогнеш!

Девојката нареди на помощник-капитана да начука леда на малки парчета и да ги изсипе в голяма вана, пълна с вода. Когато водата стана леденостудена, Хари потопи в него един чаршаф, с който увиха трескавото тяло на Джон. Той стенеше, но Кети продължаваше с

тази операция непрестанно. Сменяше чаршафа веднага щом се стоплеше.

Сякаш бяха изтекли часове. Най-накрая веждите на капитана се покриха със ситни капчици и те разбраха, че вече се е изпотил.

— Температурата спада! — изкрещя Кети и не можеше да повярва, че малките капчици пот бяха истински. — О, Хари, температурата наистина е свалена!

Тя се отпусна, изпълнена с радост, в ръцете на младия мъж и те инстинктивно я обгърнаха. На Кети ѝ бе необходимо съвсем малко време, за да се съвземе и изчервена, се дръпна назад. Внезапно погледна срамежливо към него и остана учудена от израза на лицето му. Гледаше я с открито възхищение, а очите му ѝ казваха, че я обича.

— Пусни ме, Хари! — каза Кети, напълно объркана от новото усложнение на нещата.

— Лейди Кетрин, Кети... — започна той, но тя знаеше, че трябва да го прекъсне, преди положението да стане неконтролируемо.

— Не бива да забравяш Джон, Хари — каза нежно и се отпусна на леглото, докато се опитваше да освободи ръцете си от неговите.

— Джон — повтори той и след малко се окопити. — Да, капитанът.

— Да, Джон, капитанът — повтори тя с нежен укор. Погледът ѝ го предупреждаваше да не казва ни дума повече. След малко ръцете му я пуснаха.

— Съжалявам. Моля те, прости ми — промърмори Хари и като се завъртя на токовете си, напусна каютата.

Кети поклати глава и отново се наведе над леглото. Джон все още бе в безсъзнание, но, изглежда, се чувстваше по-добре. Ако не беше тази малка сцена с Хари, това би бил най-щастливият ѝ ден, откакто Джон се бе разболял. Защо всичко трябваше да бъде така сложно? Любовта е неведома, размишляваше по-късно тя, застанала до прозореца. Може да се появи неочаквано и на неочаквани места. Бе абсурдно, че Хари, който толкова я презираше в началото, сега се оказва безнадеждно влюбен в нея. Защо възхищението в очите на единия се сблъскваше с пълното ѝ безразличие, докато в очите на другия...? Тя затаи дъх, когато видя в мислите си сивите очи на Джон. Усмихна се тъжно. Той никога не би се интересувал от чувствата на една дама.

Просто би я пожелал и ако не я получеше веднага, страшно би се разгневил.

— Кети! — повика я тихо Джон, както много често през последните дни.

Присъствието ѝ никога не достигаше зримо до съзнанието му, но като че ли му действаше добре, когато седеше до него и го държеше за ръката или галеше горещата му глава.

— Да, Джон, тук съм — отговори тя и се приближи до леглото.

Погледна нежно тъмното му лице и с изненада видя отражението си в отворените му сиви очи.

— Джон! — извика радостно. — Виждаш ли ме?

— Разбира се, че те виждам — гласът му бе слаб, но в него се чувстваше лека насмешка за въпроса ѝ.

— Как се чувстваш? — Кети седна до него на края на леглото и ръката ѝ несъзнателно погали челото му. С облекчение установи, че е хладно.

— Ужасно! — откровено, но грубо ѝ отговори той. — Какъв ден сме днес?

— Сряда, 22-ри юни. Шест дни беше в безсъзнание.

— Какво се е случило? — попита той и сбърчи чело, когато се опита да си спомни. Но още преди да се е опитала да му обясни нещо, я погледна страшно ядосано. — Малка глупачка! Не помисли ли, че можеха да те убият или да ти се случи нещо още по-ужасно? Руси красавици като теб са в много по-голяма опасност. Ако беше станало нещо с теб, никой не би те чул или видял отново. Щяха да ти се изреждат, докато издъхнеш! Боже мой, от всички градове на света точно този ли трябваше да избереш, за да избягаш?! И от всички къщи да се напъхаш тъкмо в „Ред дог“ — свърталище на престъпниците от това крайбрежие! Не можах да повярвам на очите си, когато видях да виси онзи жалък чаршаф и тръгнах по следите ти! Щом чух смеховете на тези копелета, си помислих, че идвам твърде късно!

Джон се нервираше все повече и повече. Кети взе ръката му и се опита да го успокои, преди да се е случило нещо лошо. Но изведнъж, изненадващо силно, дългите му пръсти стиснаха врата ѝ.

— Да не си посмяла да опиташ отново, чуваш ли? — заплаши я той. — Ще те запазя, ако ще и да се наложи да те заключвам! Ще...

— Няма да има нужда, Джон! — каза спокойно Кети и дори не се опита да се освободи от хватката му. — Няма да ти избягам отново. Обещавам ти. Ще остана при теб, докато решиш да ме пуснеш. Сега се успокой. Ти беше много болен. Искаш ли малко каша или вода?

Джон погледна дълбоко в очите ѝ. Това, което видя, сигурно го успокои, защото отпусна ръце и удобно се настани върху възглавниците.

— Каша! Ако сте ме хранили с каша, нищо чудно, че се чувствам слаб като новородено бебе! Искам истинско ядене и бутилка червено вино!

— Не преди да те е видял доктор Сандоз — строго каза Кети, но в крайчеца на устните ѝ играеше лека усмивка. — Сега ще изядеш кашата, и то с апетит.

Джон започна да протестира, но срещна погледа ѝ и се ухили.

— Изглежда, съм оставен изцяло в твои ръце, съкровище? Е, измъчвай ме, както си искаш. Скоро ще дойде моят ред.

Кети дръзко му се изплези. След това стана и тръгна към вратата, за да извика Питързхем. Чувстваше погледа на капитана върху гърба си. Когато малко след това възрастният човек се появи, тя му се усмихна.

— Капитанът се събуди и е много гладен. Ще донесете ли обичайното меню, Питързхем?

— Слава богу! — извика Питързхем и хукна да изпълни молбата ѝ.

— Старият козел се е притеснявал за мен, а? — Джон направи гримаса, когато Кети отново седна на края на леглото.

— Всички се притесняваха.

— Всички? Даже ти? — каза думите сякаш между другото, а погледът му остана скрит под дългите мигли.

— Даже аз — отговори му честно и се усмихна, когато той ѝ хвърли бърз поглед. „Особено аз“ — можеше да добави, но не го направи.

— Тогава разбираш как се чувствах аз, когато ти изведнъж изчезна — промърмори той и устните му трепереха, когато взе ръката ѝ и я поднесе за целувка. Сякаш я удари ток, щом я докосна. Бързо отдръпна ръката си и закачливо се изсмя.

— Достатъчно! Знаеш ли, не трябва да се вълнуваш. Имаше висока температура и...

— Дори само погледът ти ме възбужда — каза със затаен дъх и посегна отново към ръката ѝ.

Сърцето на Кети заби по-силно, но тя не се поддаде на топлината, която я обля. Вместо това скочи и бързо закрачи към вратата.

— Къде се бави Питързхем? — попита на висок глас тя и се прокле вътрешно заради този нелепо зададен въпрос, който разкриваше цялата ѝ нервност.

— Кети — започна Джон, но рязко спря, защото на вратата се появи Питързхем, който носеше внимателно пред себе си купа с каша, от която се вдигаше пара. След него влезе Хари. Кети взе купата от Питързхем и я сложи на масичката до леглото. Двамата мъже също се приближиха. Джон им се усмихна измъчено.

— Трябва да ви разочаровам, господа, все още не съм мъртъв.

— И слава богу! — гласът на Питързхем бе изпълнен с топлина.

— Хубаво е, че сте отново сред нас, капитане — Хари грабна ръката на Джон и я стисна толкова силно, че Кети бе принудена да се намеси.

— Хари — предупреди го тя, — ако не внимаваш, отново ще почне да кърви.

— О, съжалявам — каза той и пусна ръката му като попарен.

Джон присви очи, като забеляза фамилиарното отношение между двамата, но не каза нищо.

— Как се чувствате? — попита Питързхем.

— Все още съм жив — изсумтя Джон.

— Много е слаб — подхвърли Кети. — А сега трябва да изяде тази каша и да почива. Бихте ли го извинили?

— Естествено! — двамата мъже реагираха веднага на забележката ѝ, раздрусаха още веднъж ръката на Джон и си тръгнаха.

— Сега си една малка дама, която раздава заповеди, нали? — попита раненият, когато останаха сами.

Гледаше я, потънал в мисли, а тя внимателно взе купата с кашата. Използва момента, в който бе заета, за да се опита да се изправи, но със стенания падна отново назад.

— О, боже, кракът ми!

— Не трябва да се движиш — каза му сериозно Кети и седна до него с купата в ръце. — Ако раните отново започнат да кървят, това може да струва живота ти.

— И как ще ям тогава, моля? — попита Джон видимо раздражен от собствената си безпомощност.

— Както си ял досега. Ето как.

Покачи се на леглото така, че да седне зад него и постави внимателно главата му в скута си. След това пъхна възглавница под тялото му, за да разпредели равномерно тежестта. Той мърмореше недоволено, но ѝ позволяваше да прави с него каквото си иска.

— Ако обичаш, сега дръж кашата — каза му тя и постави купата в скута му. — Можеш да ядеш.

Гребна с лъжицата и я поднесе към устата му. Джон завъртя глава, докато очите му срещнаха нейните.

— Нали не мислиш сериозно да ме храниш като малко дете? — попита той невярващо.

— Да, точно така. Откакто си на легло, го правя всеки ден. Ако си недоволен от нещо, може и Питързхем да свърши това. Но не си достатъчно закрепнал, за да се храниш сам. Ще го забележиш скоро.

Джон я гледаше втренчено и изведнъж ѝ се усмихна:

— Следващия път, когато пленя жена, ще гледам да е хубава, любезна и срамежлива.

— Много смешно! — не пропусна да го клъвне Кети, защото споменаването на друга жена пленница въобще не ѝ допадна. — Отвори уста!

Джон ѝ хвърли още един бегъл поглед.

— Да, уважаема госпожо — каза ѝ нежно и отвори уста.

След като кашата бе изядена, Кети остави купата настрана и понечи бързо да се оттегли. Джон отново я хвана за тила и я държеше здраво, докато милваше нежно с уста свивката на лакътя ѝ.

— Не ме оставяй — прошепна ѝ нежно.

— Трябва — гласът ѝ бе слаб и тя се опитваше да се пребори с чудните чувства, които топлите му устни събуждаха у нея. — Имаш нужда от спокойствие.

— Остани тук — прошепна ѝ той и плъзна устни надолу по меката вътрешна страна на ръката ѝ. — Изглежда, и ти имаш нужда от почивка. Нека двамата си починем!

— Джон — закачливо го предупреди тя. — Твърде слаб си, за да...

— Зная — погледна я с търсеци близостта ѝ очи. — Искам да си до мен. Така ще спя по-добре. Уверявам те, че нищо не съм си наумил. Разрешавам ти да ми удариш плесница и да станеш, ако посегна.

— Е... — Кети се колебаеше.

— Моля те — каза ѝ меко той.

— Е, добре — с въздишка отстъпи Кети. — Но само докато спазваш обещанието си. Ако започнеш да... да... тогава ще те оставя.

— Няма да го направя — обеща ѝ той, докато я наблюдаваше как става и отива до вратата, за да я заключи.

Не каза нищо, когато бавно се върна при него и се спря до леглото. Бузите ѝ бяха покрити с лека руменина. И тъй като знаеше причината за внезапното ѝ объркване, той се ухили.

Кети му обърна гръб и бавно съблече връхната си дреха, както и всичко друго до долното си бельо. Чувстваше се неловко. Е, сега, когато Джон бе дошъл в съзнание, отново се върна и част от предишната ѝ резервираност към него. „Не бъди глупачка“ — укори се тя и почувства как още повече се изчерви, щом се обърна към него. Той съзерцаваше с изгарящ я поглед леко покритите ѝ гърди, а когато се взря в лицето ѝ, устните му се разтеглиха в усмивка.

— Ти се изчервяваш, котенцето ми? — приятелски се пошегува той. — Не трябва. Виждал съм те често така, не си ли спомняш?

Кети си наложи да го погледне в очите, твърдо решена да се справи със срама си.

— Зная — каза тя най-накрая. — Но тогава бе... друго — ядоса се, че се запъна, а всезнаещата усмивка на Джон още повече я объркваше.

— Може би защото винаги аз те събличах, а сега — ти сама? — отгатна остроумно той. — Няма значение, сладурче. Гледай на това като на твое задължение да доставиш радост на един болен човек.

— О, я млъквай! — ядосано го прекъсна Кети.

— Ще мълча — обеща ѝ Джон, защото видя, че тя бе готова да си тръгне. — Моля те, ела в леглото!

Кети го погледна и се усмихна триумфиращо. Разбра, че трябва да се държи така, сякаш иска да си тръгне.

— Наистина си невъзможен. Мисля, че ще е по-добре отсега нататък Питързхем да се грижи за теб.

— Ах, Питързхем няма твоите способности. Легни си!

Кети го изгледа строго, но скоро се предаде. Този тип наистина се бе промъкнал в сърцето ѝ, мислеше си с раздражение, докато се напъхваше в леглото откъм неранената му страна. Ще трябва да внимава да не го заобича твърде много, защото това ще ѝ донесе само страдания. Въпреки тези мисли обаче, тя му позволи да я притисне до себе си и самата тя, изпълнена с обич, сложи глава на рамото му.

— Заспивай! — промърмори той и ръката му здраво я стисна.

За нейно учудване тя наистина заспа.

СЕДМА ГЛАВА

— Защо избяга?

Този въпрос бе така пряк и приятелски, че Кети се изненада. Дълго време гледа втренчено картите в ръката си, преди да отговори.

— Мисля, че е ясно защо.

Когато най-после вдигна глава, видя, че Джон я гледа настойчиво. По погледа му разбра, че отговорът ѝ го е подразнил. Той поклати глава.

— За мен не е.

Картите, които държеше в ръка, сега лежаха, без да им обръща внимание, върху завивката. Кети въздъхна. Не можеше да го отклони от тази тема.

— Трябваше да знаеш, че ще избягам, щом имам възможност. Дявол да го вземе, държиш се така, сякаш съм направила ужасна грешка. Знаеш ли, ти не си ми нито баща, нито брат, нито мъж, нито дори годеник. Ти си пиратът, който ме отвлече и принуди да... Е, не съм била и не съм длъжна да остана при теб.

— Искаш да кажеш, че си избягала, защото гордостта те е накарала да го сториш?

Джон я гледаше замислен. Кети отново въздъхна. Чувстваше, че не бе в състояние да води този разговор сега, но реши да направи всичко възможно, за да му изясни позицията си, без да разкрива раздвоеността на собствените си чувства.

— Джон, струва ми се, че подценяваш чудовищността на това, което ми причини. Аз съм възпитана като лейди. А една лейди не прави... ах...

— Любов? — вмъкна той с лека усмивка.

Кети гордо повдигна глава.

— Една лейди не позволява никакви волности на мъж преди сватбата. Ти брутално ме изнасили — и то неведнъж. Естествено бе да използвам първата удача ми се възможност, за да избягам!

— Значи искаш да кажеш, че си избягала, защото не си могла да търпиш това, че спя с теб?

— Защото ме изнасили! — остро го поправи Кети.

— Наречи го, както искаш — за Джон тази формулировка бе маловажна. — Затова ли избяга?

— Да — отговори тя и почувства облекчение, че най-после тази тема остана зад гърба ѝ.

— Лъжеш ме, миличкото ми. Това, което правя с твоето тяло, ти харесва. Не можеш да го скриеш от мен. Зная го съвсем точно.

Всепроникващият му поглед я накара да се зачерви до уши. „Как можах да се оставя да ме вмъкне в този разговор?“ — питаше се тя отчаяно. И още по-важно бе как да се измъкне от него, без да му разкрива повече, отколкото искаше?

— Ако мислиш така, значи си много самоуверен, капитане — промълви тя, без да го погледне в очите. Не успяваше да контролира ужасната червенина на лицето си.

— Значи сега отново съм капитанът, така ли? А последните две седмици така хубаво ме наричаше Джон. След като тази специална тема не ти харесва, можем да си говорим за друго — в гласа му се долавяше хитра нотка. — Кажеш, не беше ли по-разумно, след като се раздели с девствеността си, да изчакаш, докато те пусна да си идеш. Защо трябваше да бягаш и да се излагаш на такава опасност? Мили боже, нали няма да кажеш, че се разочарова, като ме видя да влизам в онзи пъкъл? Ангели пееха в очите ти ода на радостта.

— Зарадвах се, разбира се. Признавам — Кети прехапа устни. — Но обстоятелствата бяха необичайни.

— Съгласен съм — известно време Джон не каза нищо повече, но бръчките по челото му станаха по-дълбоки. Явно прехвърляше отново и отново нещо в мислите си.

— Тичала си, за да доведеш помощ — думите му звучаха като обвинение. Кети гледаше картите си, сякаш бе омагьосана от тях. Ето от това се страхуваше още от мига, в който той подхвана този разговор.

— А нима предпочиташ да не бях го направила? — отвърна му в своя защита.

— Не, аз обичам живота си — Джон замълча и погледна малкото угрижено лице, което не бе обърнато към него. — Кети, погледни ме!

Тя вдигна неохотно поглед и срещна неговия. Погледът му бе открит, докато нейният блуждаеше някъде.

— Защо докара помощ? Ако сексът с мен не ти харесва, имаше идеалната възможност винаги да се отървеш от него, както и от мен. Казах ти дори къде е полицейският участък! Защо не прие предложението ми?

Кети внезапно погледна право в сивите му очи. Ако очакваше да му се обясни във вечна любов, ще трябва дълго да чака, закле се тя.

— Аз не съм като теб, капитане. Не можеш да стоя просто ей така и да гледам как умираш!

— Това ли било? — очите му блеснаха подигравателно. — Или лека-полека започваш да ме харесваш?

— Не бъди толкова самоуверен! — ядосано каза Кети. — Ти си два пъти по-възрастен от мен и въобще не си моят тип! Наистина ще предпочета един джентълмен пред един пират разбойник! — думите му я бяха улучили по болното място, но Кети бе твърдо решена да не го показва. — И въобще — продължи тя — защо тръгна подире ми? Нали според всичко, казано от теб, в Кадис имало тълпи жени, които щели с удоволствие да споделят леглото си с теб? Защо не ме остави просто да си ида? Би ли могло да се каже, че ти, ах, започваш лека-полека да ме харесваш?

С облекчение се залови за думите му, за да го ядоса, както той направи преди малко. Очите на Джон горяха.

— Имам съвсем прост отговор на този въпрос, дива котко с остри нокти. И го запомни добре: задържам винаги това, което ми принадлежи.

— И значи аз ти принадлежа? — попита тя, а от сините ѝ очи заизскачаха искри.

— В момента — да.

Сега Джон бе този, който желаше да смени темата на разговора. Взе отново картите си и се опита да посвети Кети в тайните на играта „21“. Тя се съгласи, но продължи да размишлява. Възможно ли е нейният силен пиратски капитан да е започнал да губи ума си по нея? Мисълта за това я стопляше и вълнуваше така, както не бе предполагала. Ако Джон я обичаше, то той бе точно там, където тя желаше, а именно — в краката ѝ! От време на време ще му позволява целувка, но не повече. Капитан Хейл има още много да учи как да се

държи с една лейди! Тя се засмя при мисълта, че нейният весел пират ще бъде принуден да се задоволява с целомъдрените обичайни целувки, които бяха позволени в светското общество. Това въобще нямаше да му хареса! Е, може би тя ще отстъпи, ако я моли достатъчно дълго...

— Приличаш на котка, изяла току-що цяло гърне сметана — подхвърли Джон между другото и така я изтръгна от унеса ѝ. — Кажи за какво мислиш.

— За играта естествено — отвърна му предизвикателно и сбърчи нос. Чудесното видение отново бе подобрило настроението ѝ. — За какво друго?

— Да, за какво друго? — попита той тайнствено и се обърна към картите си.

Така на този разговор бе сложен край.

Откакто дойде в съзнание, Джон стана труден пациент. Понякога бе ужасно саркастичен, а после беснееше, защото не можеше да стане от леглото да свърши сам най-прости неща. Не позволи на Кети да го нахрани още веднъж, но нарязването на месото на малки парчета, преди да го сложи в уста, бе неизбежно. Това много го ядосваше и той изливаше яда си върху момичето. Докато му помагаше, острите му забележки се сипеха върху ѝ като град. Кети успяваше да потисне реакциите си. Иначе щеше да го прати по дяволите, но знаеше, че принудителната безпомощност го измъчваше ужасно. Макар че понякога ѝ костваше много усилия, тя се държеше мило с него. Предложи му също, ако желае, или тя сама, или Питързхем да му помогнат при бръсненето и къпането и той ѝ позволи да го изкъпе, макар досега да предпочиташе помощта на Питързхем. Веднъж не допусна тя да смени превръзките от раните му и Кети направо му каза, че се държи като сърдито дете. По бузите му изби червенина от яд. Явно искаше да ѝ отговори, защото отвори уста. Но след това размисли и ѝ позволи да си свърши работата и да му даде лекарствата. По-късно отново целуна лакътя ѝ. Кети го погледна, въздъхна и му прости.

Под контрола на доктор Сандоз той все пак се лекуваше, но щом „Маргарита“ отплава, пак стана предишният тиранин. Имайки предвид чувството за срам на Питързхем, Кети го уговори да облече една от пижамите, които той така презираше. Джон се съгласи с мрачно лице, но след това се оплака, че не се чувства добре в това досадно нещо. На

Кети вече ѝ бе почти все едно дали е гол или не. Единственото средство, с което все още успяваше да го укроти, бе заплахата, че ще го остави на грижите на Питързхем. Джон не искаше и да чуе за това. Желаше тя да бъде непрекъснато до него, да му чете, да играе с него на карти или шах, да говори или просто да е там. От време на време момичето се качваше на палубата за не повече от 15 минути, когато задремваше за малко.

— Изглеждаш бледа, Кети — каза ѝ един късен следобед Хари, когато отиде до него на кърмата.

„Маргарита“ бе на път повече от седмица. Корабът се движеше много бързо по леките вълни, а силният вятър издуваше платната му. Преди да отговори, Кети вдъхна дълбоко соления морски въздух.

— Трябва да призная, че се чувствам малко зле усмихна се тя и му намигна. — Джон е като дете, изисква непрекъснато внимание.

— Но и ти самата си дете — остро ѝ отговори Хари, а в очите му се четеше гняв. — Ако още в началото знаех, че си толкова млада, нежна и невинна, не бих позволил Джон просто ей така да те вземе. Бе подло от негова страна да посяга на честта ти.

Неочакваната откровеност на Хари учуди Кети. На него естествено му беше известна непристойната връзка между нея и капитана, както и на всеки друг на кораба. Постоянното ѝ присъствие в каютата на Джон не оставяше никакво съмнение в това. Капитанът обичаше жените и преди да го ранят, нищо на света не би го спряло да си вземе своето без нейното съгласие. Въпреки всичко това бе тема, по която не бе лесно да се говори. Кети малко се поизчерви, но отговорът ѝ бе искрен.

— Не би могъл да му попречиш да стори това, което той направи. Но както виждаш, преживях го. Един ден, когато отново съм си у дома, това може би ще ми изглежда като едно невероятно приключение.

Докато говореше, тя се усмихваше странно и си мислеше, че сигурно няма да се върне толкова скоро у дома. Поведението на Джон не показваше, че ще иска да се отърве от нея в близко бъдеще.

— Другите пленници ги освободиха в Кадис — внезапно каза Хари.

— Зная — Кети се усмихна. — В деня, когато избягах, чух Джон да ти казва да се погрижиш за това.

— Значи затова си го направила! Често съм се питал дали си знаела. Но и тогава бе твърде късно... Просто бе твърде късно — Хари спря и внезапно се изчерви.

— Да, така беше — съгласи се Кети, загледана в далечния хоризонт.

— Бих го убил за това, което ти причини — пророни той. Като наблюдаваше спокойствието ѝ, Хари напълно изгуби контрол. — Той е един от най-старите ми приятели, но наистина бих го убил!

Някои от екипажа погледнаха към тях, изненадани от неочаквано силния глас на Хари. Когато видяха, че Кети е на кърмата до младия втори офицер, те се ухилиха с разбиране. Сигурно ще има нова буря, когато капитанът усети какво става между двамата. Той не бе от мъжете, които делят жената си с друг!

Кети забеляза погледите им, които издаваха, че знаят всичко, и изведнъж се ядоса на Хари. Увлечението му по нея полака-лека започваше да взема надмошцие! Тя се молеше Джон да посрещне предаността на Хари със снизхождение. Точно както екипажът, така и тя не си правеше илюзии за реакцията на Джон, щом установи, че Хари се е влюбил в нея. Джон бе силен и обичаше собствеността му да си е негова и когато възстанови силите си, лесно би могъл да се справи с Хари. И по всяка вероятност би го направил, ако Хари дори само я докосне!

— Хари, това наистина не те засяга — искаше да го накара да мълчи, преди Джон да е надушил нещо.

Хари се втренчи в нея с невярващ поглед.

— Обичаш го, нали? — сопна ѝ се грубо. — Боже мой, просто не мога да повярвам! Мислех, че си твърде чиста, твърде изискана... Но той непременно трябваше да те вкара веднага в леглото си. А ти си се влюбила в тази свиня! Каж ми само едно, лейди Кетрин — особено натърти на титлата ѝ — щеше ли да се влюбиш в мен, ако бях спал пръв с теб?

Преди да се замисли, Кети го удари силно в лицето. Когато чу обаче шепота сред екипажа, прехапа устни. Сега вече бе въпрос на време Джон да узнае, че нещо се е случило между нея и Хари! В едно такова затворено общество като това на „Маргарита“ всяка новина се разпространяваше със светкавична бързина.

— Извинявай — прошепна Хари със съжаление и се оттегли бързо.

Кети трябваше да се успокои, преди Джон да се събуди.

— Къде беше? — попита остро той още с влизането ѝ.

Кети се бореше с желанието да сложи студените си ръце върху топлите бузи. Ако Джон заподозре нещо, нямаше да ѝ даде мира, преди да му разкаже всичко.

— На палубата — отвърна му също така остро, без да му обърне внимание.

Запъти се към шкафа, където бяха гребенът и четките ѝ. Без да го удостои с поглед, започна да смъква фибите от косата си. След това я реса така дълго, че тя се превърна в облак с цвят на мед около лицето ѝ. Просто имаше нужда да прави нещо, независимо какво. Джон я наблюдаваше. Бе приковал поглед в дългите бляскащи къдри, но тъй като тя не му обръщаше внимание, сбърчи вежди.

— Жаден съм — каза най-накрая с глас, пълен с упреци. Бе открил, че е най-лесно да привлече вниманието ѝ, като я помоли за някоя малка услуга.

— В купата до леглото има прясна вода. Вземи си сам — каза му жлъчно.

Джон последва предложението ѝ, но я погледна объркано. Докато я наблюдаваше, по вените му се разля топлина. Виждаше в огледалото лицето ѝ, меко и нежно като на праскова. Погледът му се спусна надолу, погали издутите гърди, а после помилва тънката ѝ талия и закръглените хълбоци. Външността ѝ бе така привлекателна, че само тя бе достатъчна, за да го възбуди. Джон се наслаждаваше на опиянението от желанието, което караше кръвта му да кипне. Реши, че след като има сили да я желае, то те ще са достатъчни и да я люби. И в очакване на приятното събитие по лицето му се плъзна широка усмивка.

— Ела тук! — каза Джон и се облегна на възглавницата. Чувстваше се отлично.

— Не съм ти робиня — отвърна тя и го стрелна с поглед през рамо.

Джон започна да се ядосва, тъй като не откриваше причина за грубото ѝ държание.

— Не, не си — ядосано се съгласи той. Малката вещица започваше да става надменна. Трябваше отново да ѝ се напомни коя е. — Ти си моя метреса и аз имам намерение да извлека ползата от този факт. Така че ела!

— Какво каза? — изкрещя тя и се обърна. От очите ѝ заизскачаха мълнии и тя вдигна ръце. Инстинктивно Джон вдигна здравата си ръка, за да предпази главата си от евентуален удар. Реакцията му го развесели и едновременно с това го ядоса. Нима малкото дяволче си мислеше, че може да раздава заповеди само защото е прикован към леглото?

— Казах, че си ми метреса и че те желая — повтори хладно той, но продължи да внимава за евентуални нападения.

— Не съм твоя метреса! — процеди Кети през зъби и изведнъж всички събития през последните седмици се превърнаха в буца, която заседна в гърлото ѝ и започна да я души. Меките ѝ устни се разтрепериха, а в очите ѝ блеснаха сълзи. Разплака се. Джон я гледаше и бе съвсем учуден, че думите му предизвикаха толкова проблеми. — Аз... Не съм... твоя... метреса! — повтори на пресекулки, обърна му гръб и захлупи с ръце лицето си. Ужасно хлипане разтърси цялото ѝ тяло.

— Кети! Кети, скъпа! — сълзите ѝ го покъртиха. Господ му бе свидетел, че не искаше да ѝ причини такава болка. — Кети, послушай ме! Искях само да се пошегувам. Вземам думите си обратно. Съжалявам!

Тя продължи да плаче, сякаш сърцето ѝ се късаше. Джон изруга кратко и доста неприлично. Опита се да стане от леглото. Като се подпираше на края му, успя да се изправи. Но когато направи само една крачка към нея, краката му отказаха да се подчинят, подкосиха се и той се строполи на земята. Удари главата си на ръба на масата. Въздухът в каютата затрепери от псувните му.

— Проклет глупак, идиот! — извика Кети, спусна се към него и коленичи. — Продължавай! Самоубий се! Да не мислиш, че ми пука?

Сълзите ѝ продължаваха да текат. Джон зави от болка и посегна към тила ѝ.

— Пусни ме, неблагодарно животно! — изкрещя тя и се опита да се освободи.

От дълго лежане и голямата загуба на кръв Джон бе все още слаб, но както и преди — по-силен от нея. Държеше я с мрачна решителност, макар да не можеше да вдигне другата си ръка, за да защити главата си от ударите ѝ. И на раменете му имаше рани от нож. Най-накрая тя престана да се бори и се отпусна до него. Опитваше се по всякакъв начин да спре хлипането, което я разтърсваше.

— Кети! — кракът на Джон го болеше от грубия контакт с пода, а и главата му тупаше в удареното място, но той почти не го усещаше. Цялото му внимание бе насочено към коленичилото до него момиче. — Кети, скъпа, съжалявам. Моля те, прости ми! — гласът му звучеше меко, ръцете му галеха шията ѝ, макар и да не я пускаха.

— Ти си достоен за презрение! — каза му през сълзи. — Искан ми се да те бяха убили! Искан ми се аз самата да те бях убила!

— Съжалявам — прошепна той още веднъж с разкаяние и поднесе съпротивляващата ѝ се ръка към устните си, за да целуне дългите ѝ пръсти. — Не исках да кажа това — улови с уста върховете на пръстите ѝ и нежно ги засмука.

— Престани! — съвсем изненадващо кресна тя и дръпна ръката си.

Това така го смая, че забрави да я задържи и тя хукна към вратата веднага щом се освободи.

— Кети, върни се! — извика гневно след нея, но единственият отговор бе силното хлопване на вратата. — Кети! — изрева той и в същия момент разбра, че е безсмислено.

„Проклет глупак“ — ругаеше се той, докато се опитваше да се изправи, но почувства болка, преминаваща през целия му крак, и отново се отпусна.

— Питързхем! — ревят му разтърси целия кораб, но трябваше да извика няколко пъти, докато той се появи.

— Да, капитан Джон! — Питързхем побърза да му помогне. — Господи, какво се е случило? Вие кървите!

— Това сега няма значение — отговори остро Джон. — Помогни ми да стигна до проклетото легло, а след това намери Кети. Доведи я дори ако трябва да я влачиш за косите! Побързай! Не знам какво е намислила. Малката е откачила!

Питързхем напрегна всички сили, но капитанът бе твърде тежък за него. Джон изруга, понеже бе така безпомощен.

— Добре, сега върви! — изръмжа той след многократни неуспешни опити. — Намери Кети! Изпрати тук Хари и някой друг!

— Но, капитан Джон, вие кървите...

— По дяволите, човече, доведи момичето! Казвам ти, тя е бясна и може би ще направи някоя глупост!

— Да, сър, капитан Джон! — очите на слугата му го гледаха недоверчиво, сякаш питаха какво ли е направил.

Джон не го упрекна. За пръв път през живота си сам не си вярваше.

Няколко минути след излизането на Питързхем в каютата влязоха Хари и Финч канонирът. Двамата успяха да сложат Джон обратно в леглото. Бялата пижама бе напоена с кръв от раната на крака му, но нито Джон, нито Хари ги бе грижа за това. Когато вече нямаше нужда от Финч, Хари го отпрати и се обърна ядосано към Джон:

— Какво си направил с нея? — попита той преbledнял.

Джон, напълно учуден, вдигна поглед към него. Миг по-късно присви очи.

— Не разбирам теб какво те засяга — каза спокойно.

— Засяга ме, и то много! — изтръгна се от разгневения Хари. — Отдавна сме приятели, Джон, но ако направиш нещо на момичето, бог ми е свидетел, ще те убия!

— Не намираш ли, че си твърде загрижен за нещо, което принадлежи на мен? — попита го Джон хапливо. — Благодарен съм ти, но искам да ти напомня — тя е моя. Мога да правя с нея каквото си искам!

— Само през трупа ми! — гневно му отговори Хари.

— След като настояваш... — очите на Джон бяха студени като на кобра. — Ако нямаш нищо против, погрижи се да излезеш оттук. Това все още е мой кораб!

— Да, сър! — горчиво каза Хари и се завъртя на токовете си.

Вече бе изминал половин час, когато Питързхем почука на вратата. Междувременно Джон бе здраво ядосан на себе си заради високомерието и глупостта си. Освен това в главата му се въртеше ужасно подозрение. Какво ли се е случило между Хари и малката, докато той бе на легло и не можеше да им се изпречи на пътя? Бяха ли...?

Почукването на Питързхем прекъсна тези мисли.

— Влез! — извика нетърпеливо Джон.

На вратата се показа главата на Питързхем и капитанът го погледна учудено. Явно бе сам.

— Казах ти да я доведеш тук! — разгневено изрева Джон, но веднага погледът му потъмня от внезапен страх. — Намери ли я? Добре ли е тя?

— Да, капитане, намерих я и е добре, като се изключи това, че все още е много разстроена. Плакала е — очите му бяха пълни с укор. Джон въздъхна.

— Зная — за момент си помисли дали да не разкаже на Питързхем за случилото се, но след това отхвърли тази мисъл. Вместо това попита: — Е, защо не я доведе?

— Отказа да дойде. Извинете, капитане, но тя каза да вървите по дяволите — очите му блеснаха триумфиращо, когато повтори посланието на Кети. Бе ясно на чия страна е.

Джон дълго наблюдава Питързхем. Значи двама от най-старите му спътници се опълчиха срещу него. В един-единствен ден!

— Трябва да знаеш, че не съм докоснал малката — промълви Джон, защото разбра, че ако иска да говори с Кети, трябва да спечели подкрепата на Питързхем. — Казах нещо, което нарани чувствата ѝ. Искам да ѝ се извиня, а сега тя не желае да ме изслуша. Моля те, опитай се да я доведеш! Давам ти честната си дума, че нищо няма да ѝ направя.

Последните думи бяха вял опит да развесели Питързхем. Не искаше да признае открито, че старият човек му е така необходим. Явно нещата бяха отишли твърде далеч, след като един капитан на кораб моли екипажа си да следва заповедите му. Лицето на Питързхем се отпусна и когато проговори, гласът му бе по-топъл:

— Много добре, капитан Джон. Аз ще ѝ кажа, че раната на крака ви отново се е отворила и не мога да спра кръвта. Това ще я върне тук — обърна се и тръгна, но хвърли още един поглед. — И... хм... извинете, капитане, но трябваше да се уверя, че няма да ѝ направите нищо.

Джон сбърчи вежди, но Питързхем вече бе излязъл. Какво имаше предвид с тази забележка? Той отдавна знаеше, че не би се поколебал да удари жена, ако сметне за необходимо. Какво го е накарало да си мисли, че няма да посегне на Кети? Явно Питързхем предполага, че по

отношение на тази жена Джон е по-мек. Проклятие! Трябваше да я пусне да си иде. Сега, изглежда, ще преобърне целия му живот с краката нагоре!

— Ще ти причиня болка, ако ме докоснеш дори с пръст — закани му се упорито глас, идващ от вратата. — Ще се погрижа за крака ти и веднага си тръгвам. Ще остана някъде другаде, докато „Маргарита“ стигне, което и да е пристанище и ти не ще ми попречиш да го сторя. Когато хвърлим котва, ще се върна у дома, при баща ми. Ако все още е необходимо, Питързхем ще се грижи за теб.

Джон се изненада от смелите думи, идващи от човек, който все още бе пленник. Нима малката вещица е забравила с кого говори? Ще ѝ даде... Погледна я и изведнъж почувства как гневът му се стопява. Малкото, изцапано от сълзите лице изглеждаше така угрижено!

— Кракът ми кърви твърде лошо — изстена той, като тайно се надяваше тя да дойде достатъчно близо, за да я хване.

— Заслужаваш си го! — бе нейният отговор. Леко подсмърчаше, когато се приближи до леглото. Бе нащрек. Вече близо, тя откри червените петна кръв върху бялата пижама и напрежението ѝ понамаля. — Боли ли? — попита с глас, в който се долавяше лека симпатия. Донесе превръзки и вода, преди да седне в края на леглото.

Джон прецени внимателно разстоянието и въздъхна. Малката, хитра котка бе извън обсега му.

— Дяволски боли! — излъга той, като дебнеше възможността да я хване.

— Добре! — изруга тя и отново си спомни за своя гняв.

Когато повдигна пижамата над раната му, Джон я гледаше с отчаяние. Все още не бе сигурен дали ще я стигне. Имаше само един шанс и той знаеше това. Ако го изпусне, тя ще му избяга като уплашена птичка!

Кети започна да сваля превръзката от крака му. Когато видя леко заздравялата рана, пое дълбоко въздух. Действително се бе отворила. Джон дори успя да изстене. Слава богу, гледката бе по-ужасна, отколкото самата болка!

Запази ледено мълчание, докато почистваше кръвта от крака му. Джон чувстваше хладните ѝ и спокойни ръце върху раната. Имаше късмет, че пижамата лежеше над хълбока му. Ако можеше да види

какво въздействие оказват движенията ѝ, Кети нямаше да е така спокойна!

Когато потърси малко от онази ужасна пудра върху отворената рана, Джон истински изстена. Гореше като огън! Още веднъж изстена силно и почувства, че Кети положи малката си, мека длан върху крака му, за да го успокои. Това бе твърде много! Имаше чувството, че всеки момент ще се пръсне!

Най-сетне раната бе превързана така, че Кети остана доволна. Тя остави настрана легена и пудрата и започна да събира прогизналите от кръв бандажи. Така най-после влезе в неговия обсег и Джон, бърз като пантера, я сграбчи. Здравно хвана тила ѝ с ръка и я притегли към себе си така, че тялото ѝ наполовина легна върху му. При това внезапно движение го прониза остра болка, но не ѝ обърна никакво внимание. Това, което трябваше да каже, бе по-важно от всякаква болка. Обърна се малко, така, че да я вижда, а Кети го гледаше с разгневени, зачервени от плача очи.

— Това бе трик, нали? — попита спокойно. — Питързхем въобще не се е опитвал да спре кръвта.

— Искам да се извиня — промърмори Джон и в същото време усети как се напрягнаха мускулите му от близостта ѝ.

— Нима вярваш, че с едно извинение ще изтриеш казаното? — попита тя и очите ѝ веднага се напълниха със сълзи. — Или това е истината? Имаш право. Аз съм метреса, нищо, че това се случи против волята ми. Имаш ли представа колко омърсена се чувствам?

— О, Кети, не исках да кажа това — произнесе с глас, пълен с разкаяние. — Ти си моята любима, моята жена. Метреса бе несполучливо подбрана дума.

— Но е вярно — прошепна с треперещ глас.

Джон почувства как сърцето му се сви, като видя срама по лицето ѝ. Срам, който той бе предизвикал не само с думите си, но и с държанието си. Изглеждаше толкова малка и безпомощна с тези очи, пълни със сълзи и с дългите си, буйни коси с цвят на червено злато. Меките ѝ румени устни трепереха неудържимо. Изведнъж Джон разбра, че трябва да спре това треперене, ако не иска да полудее.

Очите на Кети се разшириха от изненада, когато я придърпа върху себе си, но преди и да помисли за отбрана, горещите му устни се впиха в нейните. Целуваше я страшно нежно и макар че искаше да

крещи, да се бие, да го ухапе с всичка сила по езика, не го направи. Дълбоко в сърцето си знаеше, че се нуждае от целувката му както цветето — от вода. Тя бе като балсам за раните и потъпканата ѝ гордост. Устните ѝ трепереха като крила на пеперуда, но скоро престана да се отбранява и ги разтвори. Ръцете ѝ започнаха да гаят главата му. Пръстите ѝ нежно заровиха из гъстите черни коси. Той изстена доволно, когато Кети започна да отговаря на целувките му.

Когато най-накрая вдигна глава, то бе, за да докосне с устни топлата ѝ шия. Вместо да се отбранява, Кети милваше тила му.

— Луд съм по теб — прошепна Джон и я повдигна, за да я погледне в лицето.

Това, което видя, накара всичките му мускули да потръпнат от желание. Сините ѝ очи, преливащи от любов, го гледаха изпод мокрите от сълзи ресници. Устата ѝ бе тъмночервена като роза, а когато му се усмихна боязливо, дъхът му направо секна.

— Не исках да кажа това, любима. Моля те, прости ми!

Гласът му бе така нежен, както никога преди и голямата буца, заседнала в гърдите ѝ, започна бавно да изчезва. „Аз обичам този мъж“ — помисли си тя с почуда и тази мисъл бе чудесна. Вдигна ръка и започна да милва небръснатата му брадичка. Наслаждаваше се на чувството, което изпитваше от допира на меката ѝ длан с грапавата му кожа.

— Прощаваш ли ми? — попита отново той. Гласът му бе така плътен, а очите — така тъжни!

— Толкова много ли значи за теб моята прошка? — въпросът ѝ бе изпълнен с нежност и надежда.

Джон я погледна с блеснали очи, а на лицето му заигра самоиронична усмивка.

— Е, нали ме виждаш, моя красавице — прошепна в ухото ѝ той. — Желая те толкова много, че ме боли. И в тази минута реших никога повече да не те любя без твоето пълно съгласие. Имам нужда от теб, ако не желая да прекарам остатъка от живота си като беден монах.

Тези смели думи накараха Кети да се засмее. Бе типично за него да прави безсрамни предложения тъкмо когато се опитва да си издейства прошка за предишни свои безсрамия. В очите му играеше усмивка, когато наведе глава над нея. Насочи се към твърдите зърна на гърдите ѝ. Устните му я изгаряха, огънят им проникваше през плата на

роклята ѝ, а Кети не се и опитваше да го отблъсне. Неволно изстена, щом приятната топлина се разля по вените ѝ.

— Твоето тяло ми прощава — прошепна Джон.

Ръцете на Кети лежаха върху раменете му, но нямаха сила да се съпротивляват.

— Е, добре, прощавам ти — промълви най-после тя, като се надяваше капитулацията ѝ да го спре да изпълни намеренията си, преди тя да се самозабрави.

— Това е хубаво, момичето ми.

Тези думи бяха казани точно когато устните му отново потърсиха нейните. Кети отговори на целувката му в началото неохотно, но после с нарастваща страст. Обви ръце около врата му, притисна се в него, като забрави всички обиди, които ѝ бе нанесъл. Имаше такава нужда от него!

— Ах, Кети — изстена той и плъзна ръце под роклята ѝ.

Притиснатата плътно до тялото му, Кети почувства твърдия му член и изведнъж разбра колко много го желае. Бе изминало толкова време... А сега тя го обичаше. Може би винаги го е обичала. Започна срамежливо да милва хълбоците му, но докосвайки превръзката, внезапно дръпна ръка.

— Джон, почакай! — опита се да се отдръпне. — Скъпи, не бива! Може отново да започне да кърви!

— Мислиш ли, че ме интересува? — Джон продължи да сипе горещи целувки по шията и гърдите ѝ. — Как ме нарече?

Кети усети, че се изчервява, но не можеше да попречи и на това.

— Аз ли? Ами „скъпи“! — отговори му просто.

Той я отдалечи малко от себе си, за да я погледне. Сивите му, изпълнени със страст очи се спряха на зачервеното ѝ лице.

— Точно това ми се стори, че чух! — доволно каза той.

Ръката му спря приятното си занимание и се насочи към копчетата на роклята ѝ.

— Джон, наистина, недей! — Кети дишаше учестено, но говореше сериозно. — Не си достатъчно добре.

Той разкопча последното копче и започна да съблича роклята през раменете ѝ. Кети успя да я хване, преди да я вдигне над пищната гърд. Той я погледна с очите на малко момче, което моли за някое лакомство, и каза:

— Ще стане, ако ми помогнеш. Така те желая! Моля те!

Кети изпъшка и му помогна да свали роклята. Заради горещината носеше само долна риза. Джон не ѝ даде време да съблече и нея. Ръката му бързо посегна към панделката на гащичките ѝ. Когато се освободи и от тази дреха, се зае с фустата ѝ. Кети почувства горещия му, твърд член върху голия си корем и дъхът ѝ секна. Инстинктивно се търкаше о него до мига, в който и двамата едва дишаха.

— Кети, люби ме! — изстена той. — Люби ме!

Момичето се втрени в него. Бе готова да направи всичко, което той желаше, макар и да не знаеше точно какво. Когато отвори очи, в тях гореше само страст. Той забеляза очевидното ѝ объркване и погледът му потъмня още повече.

— Качи се върху мен! — обясни ѝ нежно той.

Показа ѝ как и тя го направи. Проникна дълбоко в нея и това спря дъха и на двамата. Движенията им бяха плахи и неуверени, но достатъчно добри, за да достигнат интензивност, каквато никой от тях не бе предполагал.

ОСМА ГЛАВА

Кети бе дълбоко учудена от случилото се с нея. Възможно ли бе да се е влюбила в човека, който я отвлече и принуди да извърши най-интимни неща? Човекът, който бе крадец и убиец и на когото въобще не му пукаше от това! Човек без пари и сигурност, чийто капитал се състоеше, доколкото знаеше, само от един кораб! Той дори не се отнасяше особено добре с нея, помисли си раздражено и погледът ѝ стана мрачен. От избухването ѝ преди два дни насам той се държеше мило, дори нежно с нея. Но Кети го познаваше твърде добре, за да знае, че това му благоразположение нямаше да трае вечно. Рано или късно тя щеше да предизвика по някакъв начин гнева му и тогава той отново ще си го излее върху нея с цялата, присъща за нрава му, диващина. Е, сега поне не се страхуваше от него. Знаеше, че не би я наранил физически, а от думите му вече умееше да се брани.

Кети трябваше да си признае, че е много привлекателен. Мъчеше се да прикрие този факт и това малко я натъжаваше. Той бе така силен и в същото време нежен, че понякога наистина се чувстваше като дете, както я наричаше леко иронично. Стопляше я дори само мисълта за дяволския блясък в очите му, за подигравателната му усмивка и за трапчинките на бузите му, когато се смееше. А споменът за начина, по който я любеше, бе достатъчен да спре дъха ѝ. Направи физиономия и нервно махна кичурите коса от очите си. Каквото и да се случеше, тя ще обича този хитрец!

Но възникваше въпросът, какво да прави сега! Наум ѝ идваше само едно задоволително решение: и той трябва да се влюби в нея. Понякога вярваше, че Джон не е далеч от това. Винаги, когато се намираще близо до него, очите му я следяха жадно, а ако можеше да я достигне, неизбежно последваше весела закачка. Знаеше, че той ненаситно желаше тялото ѝ, макар всеки път да се учудваше на това. В леглото можеше да го издигне до неочаквани висини. Но дори и в най-страстните си мигове никога не бе изразявал любов или други чувства, а само физическото си желание. Това говореше единствено за

почитта му към нейната вулва, мислеше си разгневено. Решително отметна глава назад и реши да промени темата веднага. Ще се бори на всяка цена за неговата любов!

Джон позакрепна и дойде моментът, в който можа да стане от леглото без чужда помощ и подскачайки, стигна до стола до прозореца. Бе много нетърпелив и поиска да излезе на палубата, но Кети го предупреди, че рискува твърде много. Все още не! Знаеше, че изпълнява желанията ѝ само защото не искаше да се показва пред хората си толкова безпомощен. Веднъж ѝ бе казал, че пиратският екипаж много прилича на глутница вълци — единствено силата бе в състояние да ги респектира пред всичко друго. Ако водачът покаже слабост, това неизбежно води до неприятности. Екипажът му бе от години с него и той бе убеден в лоялността му, но животът бе научил Джон, че никой не заслужава пълно доверие. Заповяда на един от хората си да му направи патерица, а през това време не се показваше пред никого. Щеше да се върне на кърмата тогава, когато вече няма да е необходимо да го носят като бебе. Кети въздъхна.

Междувременно увлечението на Хари към младото момиче стана известно на всички. Дори Питързхем веднъж с многозначителен, предупреждаващ поглед ѝ обърна внимание на факта, че капитанът е ревнив човек. Когато Джон поеме отново командването на кораба, щеше да усети новата ситуация. Бе опитала всичко възможно, за да обезкуражи Хари, но нищо не помогна. Дано Джон приемеше увлечението на младия мъж като естествен интерес към единствената жена на много мили оттук. Още по-добре щеше да бъде, ако присъствието на капитан Хейл на кърмата изплаши помощника му достатъчно, че да попречи тази история да види бял свят.

Бе хубав ден, топъл и слънчев, с лек бриз. „Маргарита“ се движеше на юг и Кети предположи, че Хари е обсъдил всички решения с Джон. Лека-полека хранителните запаси и водата привършваха. Но всеки път, когато запиташе капитана къде отиват, той шеговито отказваше да отговори. „Ще видиш“ — казваше той. Кети поклати глава. От ден на ден заприличваше на малко, хитро момче.

Момичето се усмихна и влезе в каютата. Бузите ѝ бяха загорели от слънцето, а косите — разрошени от вятъра. Веселата ѝ усмивка веднага се смени със сериозен гняв, когато видя, че Джон се е напъхал в чифт тесни черни панталони, впити в дебело превързания му крак.

Седеше на масата и изследваше някакви карти. Кети прекоси каютата и застана зад него. Той изръмжа някакъв кратък поздрав и дори не се обърна. Тя се намръщи. Въпреки че беше страстен любовник, все пак си имаше и своите големи слабости.

— Не трябва да ставаш — каза му със сериозен тон.

Той протегна ръка и я хвана за хълбока. Придърпа я пред себе си така, че да я вижда. Усмиваше се, а сивите му очи мигаха дяволито. Кети усети, че сърцето ѝ веднага се размекна.

— Изглеждаш като ангел — каза той вместо отговор. Очите му я гледаха топло. — Макар и много строг ангел. Мисля, че те разглезих. Забрави ли напълно, че трябва да ми крещиш всеки ден? Аз съм един брутален и кръвожаден пират. Спомни ли си?

— А аз не съм ангел, аз съм твоята милосърдна сестра — отговори му радостно Кети. — Ако не правиш това, което ти казвам, следващия път, като сменям превръзките, ще бъда ужасно груба.

Джон се засмя и я накара да седне на здравето му коляно. Държеше я с едната си ръка, а с другата започна да я гали. Момичето я отблъсна, като изохка ядосано, но веднага след това усети устните му по шията си.

— Какво правиш? — попита Кети, когато отново я пусна.

— Възхищавам се на красотата ти — находчиво ѝ отговори той.

— Имах предвид картите — Кети здраво го ощипа по ръката.

Джон въздъхна и се обърна отново към разпръснатите на масата документи.

— Пресмятах времето, необходимо, за да стигнем мястото, към което плаваме. Хари ми каза, че сме попаднали на няколко силни течения от запад, които са ни отклонили малко от курса.

— И закъде плуваме? — попита сякаш между другото Кети, като се надяваше, че ще ѝ отговори, без да се замисли. Вместо това той само се засмя.

— Любопитна госпожице!

— Моля те, кажи къде отиваме?

— Трябва да ме уговориш — прошепна в ухото ѝ.

— Въобще не мисля — твърдо отговори Кети, но не можа да устои на изкушението и прекара закачливо пръст по мускулестата му ръка.

Джон ѝ отвърна с леко ухапване по ухото.

— След като непременно искаш да знаеш, котенцето ми, плаваме към Лас Палмас — отговори ѝ той и се облегна назад.

Сега тя лежеше удобно в ръцете му.

— Към Лас Палмас? — попита със замечтани очи. Вече не бе така заинтересувана от отговора му. Топлият мирис от неговото тяло действаше като наркотик на сетивата ѝ. — Никога не съм чувала за него. Това град ли е?

Джон се усмихна и поклати глава. Протегна се и притегли към себе си една от картите.

— Не, малката ми. Лас Палмас не е град, а остров. Служи ни за база по време на дългите пътувания.

— По време на вашите грабителски плавания, искаш да кажеш — коригира го Кети и гласът ѝ прозвуча малко остро.

— Добре, след като повече ти харесва, по време на грабителските ни плавания — съгласи се безгрижно той.

Кети избягна погледа му и се обърна към картите.

— Мислил ли си някога да сложиш край? — попита го съвсем открито.

— На какво? На моя грешен живот на разбойник? — подигра ѝ се той. — Не. И защо? Аз обичам занаята си.

— Как е възможно да обичаш убийствата и грабежите? — момичето леко се отдръпна от него.

— Има си предимства — отговори, като не преставаше да я люшка напред-назад върху коляното си така, както възрастен човек люлее неспокойно дете. Кети втренчено го гледаше, а той ѝ се ухили. — Печеля добри пари, няма кой да ми заповядва, управлявам собствен кораб и... ах, да, имам много симпатична другарка в леглото.

Плъзна подчертано сладострастно поглед по тялото ѝ.

— Говоря сериозно — настоя ядосано девойката. — Не можеш да останеш вечно пират. Незаконно е. Един ден ще направиш грешка и ще те хванат, а после и ще те обесят.

— А това притеснява ли те, котенцето ми? — вдигна питащо черните си вежди той. — Не е минало много време оттогава, когато, мога да се закълна, животът ми би свършил, ако имаше пистолет или нож под ръка.

— О, ти си невъзможен! — извика Кети и замаха с ръце и крака, опитвайки се да слезе от коляното му. С тези думи той се надсмиваше

над чувствата ѝ. За щастие нямаше никаква представа, какво изпитва в действителност тя. — Въобще не искам да виждам човек на бесилката — добави достойно, докато все още се опитваше да се освободи от ръцете му.

— Не бързай толкова, сладката ми — прошепна, като продължаваше да я държи здраво. Кети можеше да го удари по раната и да избяга, но не го направи. Любовта ѝ към него бе твърде голяма, за да му причини болка. — Защо става така, че винаги искаш да избягаш, когато разговорът стане най-интересен?

Престана да се дърпа, защото осъзна, че съпротивата я открива повече, отколкото тя желаше. Облегна се на него и се остави в прегръдките на сладостната възбуда, която пораждаха у нея космите на гърдите му, гъделичкащи я през тънката рокля.

— Много ли ще значи за теб да ме окачат на въжето? — упорстваше той.

Кети сведе поглед, за да не издадат очите ѝ борбата, която водеше дълбоко в себе си. Знаеше, че Джон четеше в тях като в книга. За момент се изкуши да му признае любовта си, но разумът я спря. Това би било силно оръжие в ръцете на човек, който, освен всичко друго, бе много суров и хитър. С това признание би се предоставила изцяло на неговата милост, а той щеше да си остане все така неуязвим. Реши да разпръсне всяко подозрение, като се доближи колкото се може повече до истината, но без да я разкрие цялата. Джон не бе глупав.

— Естествено не искам да те видя на бесилката — отговори спокойно, като го гледаше безгрижно и мило, докато той я изучаваше с поглед. — Противно на убежденията си, започнах наистина да те обичам.

При тези думи трепкащата светлина в очите му угасна. Те станаха още по-студени и непроницаеми. Леко я ухапа по нежното рамо.

— Така значи, започнала си да ме обичаш? — промърмори с мек като кадифе глас, а устните му бяха точно върху артерията зад ухото ѝ. — Сърцето ти обаче бие доста бързо.

— Отвратителен си! — извика Кети и се опита да усмири пулса си. — Радвай се, че те обичам. След всичко, което ми причини, би трябвало да те мразя.

— Отнасям се към теб като към кралица и ти го знаеш — гласът му прозвуча твърдо. — Да съм ти причинил някога болка? Замисляла ли си се някога какво би те сполетяло, ако беше попаднала в ръцете на друг мъж? Трябва да си благодарна.

— Благодарна? — извика Кети невярващо, а очите ѝ замятаха искри. — Ти ме отвлече и държа като пленница! Изнасили ме и ме обезчести! И сериозно мислиш, че трябва да съм ти благодарна?

Гласът ѝ се разтрепери на последното изречение. Джон сведе поглед към нея и се усмихна с разкаяние. През последните дни неговото коте мъркаше гальовно и той бе започнал да го обича. Твърде много, както забеляза сега.

— О, Кети — прошепна ѝ с почти весело примирение. Въобще не бе в настроение да се карат. В действителност в главата му се въртеше съвсем друг план. — Вземам думите си назад. Без съмнение аз бях груб с теб и съжалявам за това.

— Така е добре — произнесе сериозно момичето и отново направи опит да слезе от коленете му.

Той я държеше здраво, без да се напруга особено. По стягането на мускулите под нея разбра, че движенията ѝ го бяха възбудили.

— Вече прекарвам половината от времето си в извинения за всевъзможни неща — оплака се в ухото ѝ. — На това трябва да се сложи край. В противен случай се страхувам, че ще се възгордееш и тогава ще трябва да прекарам остатъка от живота си, като постоянно ти се извинявам.

— Но аз няма да бъда при теб през остатъка от живота ти, нали, Джон? — кокетно попита Кети, като се постара гласът ѝ да прозвучи откровено като неговия. — Рано или късно ти ще ме накараш да си ида.

Джон скри лице в блестящата ѝ коса и вдъхна от аромата ѝ. Не отговори нищо.

— Кога ще ме накараш да си тръгна, Джон? — повтори нежно тя.

— Когато му дойде времето — отговорът бе твърде рязък. — В Кадис не бързаше толкова да ме напуснеш, ако ми позволиш да ти напомня. А имаше възможност да го сториш.

— Другите пленници бяха освободени в Кадис, но ти имаше намерение да ме задържиш при себе си. Това бе, преди да те ранят. Защо не ме пусна заедно с тях?

— Защото страшно обичам усещането от допира до твоята нежна кожа, сладката ми. Няма да те пусна да си идеш, преди да ми е омръзнало — очите му я гледаха похотливо. — Кракът не ме боли, малката, но други части на тялото ми създават проблеми — продължи усмихнато той.

— Излекуването ти е в твоите ръце — протичко му отговори момичето. — Искам да стана.

— Предлагам друго разрешение — изръмжа той, а ръцете му се плъзнаха подканващо по тялото ѝ.

Кети не се противопостави на милващите я пръсти, но поклати глава. Не бе в настроение да дискутира повече. Нежно обви с меката си ръка тила му и го целуна по задебелялата буза. Нека се замисли и над това.

Изражението в очите му я стопли. Тази целувка бе първият спонтанен и същевременно изпълнен с чувство жест, който някога му бе правила, и сърцето му заби лудо. Почувства се като влюбен ученик. Незнайно как малката бяла жена, седнала на коляното му, успяваше да събуди в него чувства, които никога по-рано не бе изпитвал. Това въобще не му харесваше, но явно не можеше да промени нещата.

— Джон, нещо не е наред ли?

Обгърна я с поглед и си помисли, че тя не е като другите.

— Извинете, капитане! — гласът на Хари, който беше спрял на прага на вратата, бе леден. — Бих желал да прегледам с вас картите — хвърли изгарящ поглед към Кети, която все още седеше удобно, с доволно лице, на коленете на Джон. — Ако имате време за това!

В първия момент Кети се ядоса на помощник-капитана, защото бе причина да напусне удобното си място и да се лиши от прегръдката на Джон, но веднага след това го игнорира напълно. Наистина трябваше да бъде предпазлив. Нейният пиратски капитан имаше див темперамент и ясно изразено чувство за собственост, особено що се отнася до нея. В очите на Джон вече се четеше подозрение.

Известно време двамата говореха, чертаеха линии по картите и измерваха различни разстояния. Разговорът им не бе интересен и скоро Кети престана да го слуша. Отиде до етажерката и седна с книга в ръка на пейката до прозореца. Но сюжетът бе прекалено съзлив и след малко тя я остави. Зае се да убива времето с наблюдаване от прозореца на променящото се море. Не съзнаваше, че залязващото слънце

превръща косата ѝ в блестящ червен пламък и че профилът ѝ изглежда приказно хубав. От време на време двамата мъже ѝ отправяха погледи, за да се насладят на прекрасната гледка. Джон гледаше към нея открито, а Хари само тогава, когато си мислеше, че капитанът не го забелязва. Разговорът им най-накрая спря. Мълчанието им привлече вниманието на Кети. Обърна се и видя жадните погледи на двамата. Стана и леко се протегна.

— Искате да изляза ли? — може би имаха да си кажат нещо, което не е за нейните уши.

— Съвсем не — увериха я едновременно те. Джон стрелна Хари с поглед, остър като бръснач.

Кети забеляза това и бързо отиде до капитана, сложи леко ръка върху рамото му и се усмихна.

— Време е за почивка — гласът ѝ бе нежен, от една страна, защото в момента не можеше да му говори другояче, а от друга, защото искаше да предпази Хари.

Надеждите ѝ се оправдаха. Успя да отвлече вниманието на Джон. Той сложи ръка върху нейната и Кети почувства лека възбуда по пръстите си. Хари я наблюдаваше унесено, но внезапно стана, за да си ходи.

— Можем да довършим друг път, капитане — каза сковано той и когато закрачи с тежки стъпки навън, Джон го изпрати със замислен поглед.

За голяма изненада на Кети, след като останаха сами, той не каза абсолютно нищо. Тишината бе потискаща. Джон се придвижи с подскоци до леглото, за да се съблече. На челото му имаше бръчки, мускулите на лицето му се напрегнаха от болка, когато събуваше панталона. След като легна в леглото, Кети вече не можеше да понася мрачната тишина. Седна до него. Гледаше я изпитателно, докато го завиваше. Беше абсурдно и глупаво, но мрачният му поглед я караше да се чувства някак си виновна.

— Кети — хвана с ръка тила ѝ, сякаш се страхуваше да не се извърне от него. — Хари досаждал ли ти е, докато бях на легло?

Знаеше, че той сигурно е почувствал учестения ѝ пулс, но беше безсилна срещу това. И този проклет Хари! Как можа да я постави в такова положение! От една страна, не искаше да лъже, а от друга — не

желаеше да става причина за неприятности между Джон и един от най-старите му приятели.

— Не — отговори хладно, но без да го погледне в очите. — Защо питаш?

— Гледаше те така, както чайка гледа риба. Това не ми харесва. Ако е направил някоя глупост, само ми кажи. Съвсем бързо ще му я избия от главата.

С върховно усилие Кети успя да се усмихне, като се надяваше по този начин да подобри настроението му.

— Ако ме питаш, капитане, ти ревнуваш — подкачи го тя.

— И ако ревнувам, имам ли причина за това? — гласът му бе груб, а очите му изгаряха нейните. Кети не можа да потисне лекото чувство на триумф. Ако ревнува, а по всяка вероятност това бе така, то тогава той не е далеч от това да я обикне. Джон забеляза краткото проблясване в очите ѝ и я погледна ядосано. Ръката му я стисна по-силно и малко я заболя. — Попитах има ли причина да ревнувам?

Кети премигваше срещу него, усмихната.

— Ще трябва да те поизпотя малко! Мисля, че ще ти подейства добре.

Лицето на Джон веднага потъмня. Стисна я така силно, че тя изскимтя.

— Не си играй с мене, коте — предупреди я със застрашителен глас. — Последствията няма да ти харесат. Питам още веднъж — има ли причина да ревнувам?

Ако не бе безпокойството в очите му, което я правеше щастлива, Кети много би се ядосала на заканата му. Тя се нацупи, погледна към пода така, сякаш се страхува от реакцията му на това, което ще каже. След това светкавично се обърна и му прошепна в ухото:

— Не, но мисля, че ти така или иначе ревнуваш.

Видя как червенина заля бузите му, след като асимилира значението на думите ѝ. Погледна я и погледът му бе недоверчив и същевременно развълнуван. Момичето стоеше в очакване, но той все още не бе готов да прояви някакво нежно чувство към нея.

— Това, което е мое, го запазвам за себе си — бе всичко, което каза.

Кети не му се разсърди. Може би е необходимо още малко време, но един ден той ще я обикне и ще го признае. Бе съвсем сигурна, а

дотогава щеше да чака.

Следващият ден бе горещ и безветрен. По всяка вероятност предвещавахе буря. Кети трябваше да използва цялото си богатство от идеи, за да поддържа настроението на Джон. Той с нетърпение очакваше мига, когато отново ще може да се грижи за кораба си. Съмняваше се, че Хари е подготвил всичко необходимо за приближаващата буря. Кети тактично се опитваше да го отклони от идеята да се качи на палубата. След като това не помогна, тя направо му каза, че не е достатъчно силен, дори да стои на кърмата. Раните му нарастваха, но твърде бързо се уморяваше. Имаше слаб апетит. Гледаше я като малко тъжно момче. Кети му се усмихна и седна до него на леглото.

— Как се чувстваш? — попита го с изпитателен поглед.

След раняването бе поотслабнал, но внушителната му фигура все още изглеждаше чудесно.

— Като някое хленчецо дете — отговори ѝ мрачно, а очите му бяха приковани в издуващите се извивки на гърдите ѝ.

Кети остана спокойна. Бе решила, че нищо няма да постигне, ако му се отдава винаги когато той поиска. Може би вече трябва да смени тактиката. Ако известно време му се изплъзва, това би провокирало неговите чувства. Джон не обърна никакво внимание на безразличието ѝ и продължи да движи пръста си по една карта. Кети отмести ръката му и внезапно се намери отново лежаща върху коляното му. Целуна я страстно. Тя му отвърна с прегръдка и леко го ухапа по езика. Джон се отдръпна и с ръка опипа дали всичко си е наред.

— Цяло мъчение е, че нямаш такъв апетит към яденето, както към мен — тихо му каза тя. — Така значително по-бързо би си възвърнал силите.

— Достатъчно силен съм, за да се справя с една жена — изръмжа той и протегна ръце към нея.

Кети направи всичко възможно да го спре, но и нейното желание ѝ пречеше. Отвърщаше на целувките му с топлота. Но когато ръката му започна да откопчава копчетата на роклята на гърба ѝ, тя решително я хвана.

— Не!

Той отвори очи и я погледна.

— Защо не?

— Защото не искам — упорито му каза тя. — Предпочитам да си говорим.

— Ах, да си говорим! — изплака Джон и легна по гръб с разкривено от болка лице.

— Да, да си говорим.

Кети бе решила да не му се отдава, тъй като се ръководеше от новия си план. Въздържанието ще увеличи любовта.

— Е, хайде — изпъшка Джон и подложи ръце под главата си.

Кети легна до него.

— Бил ли си влюбен? — попита тя най-накрая.

— О, боже! — затвори очи. „Тя иска да говори за това, а аз трябва да го направя!“ — Често! — ухили се хитро и се впусна в този разговор. — И всеки път това траеше точно половин час!

— Много смешно! — кисело реагира Кети. — Исках да кажа истински влюбен!

— Когато бях на шестнадесет години, обичах горещо и страстно мащехата си — отговори ѝ весело.

— Наистина ли? — недоверчиво попита Кети.

— Да, наистина. Тя бе на двадесет години, когато баща ми се ожени за нея. Една хубава, чернокоса жена с блестящи, тъмни очи и всички други женски прелести. По това време си мислех, че в целия свят няма по-мило създание от нея.

— Какво се случи? — сковано попита Кети и не можа да попречи на слабото пробождане. Беше страшно смешно да ревнуваш от жена, която никога не си виждал, и то за нещо, което се е случило преди двадесет години.

— Бях толкова влюбен, че я следвах навсякъде. Бях момче и я обожавях, а тя дори не забелязваше съществуването ми. Не мога да си спомня някога да ме е поглеждала или дори да ми се е усмихвала. За мен тя стоеше на висок пиедестал, и през ум не ми е минавало да я докосна. Това щеше да е светотатство! Един августовски следобед я съпроводих до фризьора ѝ. Тя ходеше два пъти седмично и обикновено седях и чаках отвън да излезе. Този път обаче нямах никаква причина за това, но заобиколих и я видях да излиза отново през задния вход. Проследих я, естествено. Тя отиде до една малка, отдалечена от улицата къща. Не знаех какво да си мисля, когато влезе там. Наивно предположих, че посещава друг фризьор или някой майстор на шапки.

След известно време любопитството ми надделя и се приближих до къщата, за да надникна през прозореца. Скъпата ми мащеха лежеше гола като новородена на пода на библиотеката с един мъж, когото никога преди не бях виждал.

— Разказа ли на баща си за това? — попита Кети по-скоро заинтересована, отколкото шокирана.

— Не, естествено, а и не би ми повярвал, защото я обичаше и бе убеден, че е най-добрата жена на света.

— А какво направи?

— Събрах си нещата и същата нощ избягах. Ако бях останал, сигурно щях да я убия.

Гласът му бе много спокоен и нежен, но въпреки това Кети можа да усети горчивите нотки, предизвикани от разбитите му илюзии. Сложи ръка на гърдите му, за да го утеши, но той ѝ се усмихна.

— Спести си съжалението, сладурче. Днес осъзнавам, че тази повлекана ми е направила услуга, макар че тогава го чувствах по съвсем друг начин. Никога повече не бях така млад и наивен.

— А после скоро ли се влюби в друга? — гласът ѝ прозвуча много мило и дори страстно. Джон я погледна.

— Не по същия начин. Всичките ми любими са от тоя род, за който ти си още много малка да знаеш — закачи я той, а Кети му намигна. Беше радостна, че мрачното настроение бе изчезнало от лицето му.

— И аз бих те питал дали си обичала някога, но ти си все още дете. Нямала си време за това.

— О, напротив! — запротестира Кети обидено. Когато видя обаче прикования в нея остър поглед, побърза да добави: — Е, аз имах много обожатели.

— Мога да си представя — сухо ѝ отговори той, като не снемаше поглед от пленителната ѝ хубост. — Носеха ти цветя и ти целуваха ръката?

— Естествено — отговори Кети с достойнство.

— Но това бе всичко, което правеха — допълни я Джон.

— Откъде знаеш? — закачливо го погледна, като се надяваше отново да провокира ревността му, но той само се засмя.

— Беше съвсем ясно, когато те целунах за пръв път. Никога преди това не те беше докосвал мъж.

— Мисли, каквото си искаш — обидено каза Кети.

— Но това е факт — Джон закачливо я хвана за носа. — Спал съм с достатъчно жени, за да зная коя има опит и коя не, а ти нямаше никакъв.

Ушите на Кети почервеняха от възмущение. Погледна го с укор.

— Звучи така, сякаш съм само една брънка от безкрайно дълга верига — макар че се опитваше да говори естествено, гласът ѝ звучеше измъчено.

Джон се втренчи в нея. Изглежда, я бе наранил, а не искаше да го стори.

— Ревнуваш ли? — закачи я, за да я разсее.

— Въобще не — хладно му отговори тя. — Сигурно никога няма да те ревнувам.

— Добре, защото мразя ревниви жени — усмихна се той и се претърколи до нея. — Стига приказки — промърмори и я притисна върху мекия матрак. — Гладен съм, но не за пълна порция ядене.

Когато два часа по-късно Кети излезе от каютата, Джон все още спеше дълбоко. Ето какво излезе от плана ѝ да спечели сърцето му, като му отказва тялото си, мислеше си тя. Той дори не трябваше да я принуждава. Мъжките му ласки веднага възбудиха тялото ѝ. Да, помисли си тя, като повдигна рамене, да загубиш, поне бе удоволствие.

Слънцето залязваше, а небето бе осеяно с розови облаци и други с цвят на лавандула. Залезът бе така красив, че Кети се приближи до перилата, за да го наблюдава по-дълго. На палубата нямаше друг, освен дежурния офицер и тишината се нарушаваше само от скърцането на мачтите и люлеещите се насам-натам платна. Стоеше облегната на перилата и се наслаждаваше на спокойствието от настъпващата тъмнина. Не мислеше за нищо, дори и за Джон.

— Виждам, че умее да се държи с теб — каза плътен мъжки глас зад нея.

Кети дълбоко въздъхна, защото, още преди да се обърне, знаеше кой е. Хари, естествено! Истински желаше лека-полека да премине увлечението му по нея. Той само си въобразяваше, че я обича, а това започваше вече да става досадно.

— Добър вечер, Хари — каза му хладно и подмина с безразличие присмеха в забележката.

— Добър вечер, Хари — ядосано имитира добре възпитания й тон. — Предполагам, че не това е тонът, с който поздравяваш Джон.

— Та ти не си Джон — рязко му напомни Кети. Хвана полите си и искаше да си тръгне, но той сграбчи ръката ѝ. Въобще не се впечатли от немия укор, който тя му отправи. — Пусни ме, Хари — заповяда му мрачно. Надяваше се, че няма да е необходимо да вика за помощ. След въпросите на Джон през деня нямаше да му трябва много, за да се събудят отново подозренията му. Ако този глупак я принуди да предприеме нещо, за да се освободи от него, то Джон със сигурност ще разбере.

— Не още — гласът му бе дълбок, а погледът — изпълнен с почти срамежливо желание. — Искам да ти се извиня, че се държах лошо с теб преди малко. Аз... аз не мога да си помогна. Ти си така красива и аз толкова много те обичам. Дори само представата за това, как лежиш в ръцете му, ме кара да полудея.

— Приемам извинението ти, Хари — каза Кети, като предпочете да не обръща внимание на последната част от изявлението му. — А сега наистина трябва да вървя. Става тъмно.

— О, боже, ти дори не ме слушаш, нали? — диво извика той. — Е, може би сега ще ме чуеш!

Преди Кети да разбере какво става, той я прегърна и я притисна до себе си. Тя се опита да се измъкне, но той бе доста силен. Не толкова едър и мускулест като Джон, но решен на всяка цена да я целуне. Престана да се съпротивлява, като се надяваше чрез неподвижността си да го убеди, че е безнадеждно. „Почакай само — мислеше си Кети гневно и стискаше зъби, докато търсецният му език ѝ досаждаше. — Само да ме пуснеш, ще те насиня, глупак такъв!“

Гледаше с широко отворени, изпълнени с погнуса очи, докато ръцете и устните на Хари я докосваха. Когато обаче погледна над рамото му, очите ѝ се разшириха още повече. На не повече от два метра стоеше Джон, подпрян на новата си патерица. Изпълнена с ужас, Кети наблюдаваше как лицето му почервения, а очите му побесняха, като срещнаха погледа на Кети. Бе изпълнен с убийствен гняв.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На Джон му се стори, че ще се пръсне от ярост. „Тази проклета малка курва!“ — си мислеше, беснеейки. Бе започнал да вярва, че тя е различна, сладка и невинна. Дори си мислеше, че междуременно вече означава нещо за нея. „Глупак!“ — проклинаше се сам. Знаеше, че всички жени са еднакви. Като пияна от любов кратуна бе позволил на това хубаво лице да го води за носа. Вбесяваше се, като си помислеше какви спираци дъха нежности му бе нашепвала тази малка вещица, докато е имала намерение след това тайно да се срещне с друг мъж. „Не така“ — мрачно се закле той. Ще я смачка със собствените си ръце. А що се отнася до Хари... Джон се засмя дивашки. Истинско удоволствие ще бъде за него! Кети уплашено разтърсваше раменете на Хари и най-после успя да постигне някакъв ефект. Той я пусна, погледна преbledнялото ѝ лице и искаше да заговори, но погледът ѝ го накара да се обърне. О, боже! Джон! По-разгневен Хари не го бе виждал преди. Тъмното му лице бе почервенияло, а мускулът под брадичката му подскачаше неконтролируемо. В сивите му очи Хари видя самата смърт. Почувства, че и той преbledнява. Тайно благодареше на бога, че капитанът все още не е възвърнал силите си.

Известно време и тримата стояха като замръзнали фигури от призрачна картина. Първа се опомни Кети. Изтича до Джон и хвана ръката му.

— Наистина не е така, както изглежда — каза му настоятелно. Леденото спокойствие, изписано на лицето му, и ужасяващият поглед ѝ внушаваха повече страх, отколкото всеки изблик на гняв. — Джон, трябва да ми повярваш! Мога да ти обясня, скъпи...

Когато Джон погледна Кети, очите му горяха като въглени от пъкъла. Интимната дума, която току-що изрече с фалшиво нежен глас, го засегна до дъното на душата. Болката бе толкова голяма, че можеше да се побърка.

— Ти, лъжлива, малка курва! — каза ѝ тихо. Ръката, която Кети държеше, я блъсна брутално и тя се олюля, преди да падне върху

твърдите дъски на палубата. Извика силно. Хари понечи веднага да ѝ се притече на помощ, но Джон му пресече пътя.

— Не я докосвай, проклето копеле! — процеди през зъби.

Гласът му бе леденостуден, а ръцете вече бяха насочени към гръкляна на Хари. Той отстъпи назад. При други условия не би имал шанс да победи Джон, но при това състояние на капитана... Кой знае? Омразата може да даде и на най-крехките същества невероятни сили. Във всеки случай Джон изглеждаше така, сякаш би го разкъсал на парчета. Но Кети имаше нужда от него! Какво ли ще ѝ причини, след като свърши с него? Не смееше дори да си помисли.

Джон направи следващата крачка. Приближаваше се към Хари бавно и застрашително. Студът в погледа му накара младежът да се отдръпне. Ако някога смъртта е говорила с очите на човек, то точно така изглеждаше Джон сега.

Капитанът измъкна дългия си нож от пояса. Прокара пръстите си почти нежно по фино шлифованото острие. Хари вече бе стигнал перилата и не можеше повече да отстъпва. Отчаяно се огледа за някакво оръжие. Нямаше нищо! Почувства как страхът скована гърлото му.

Кети ужасена наблюдаваше всичко. Изкрещя от страх и скочи на крака. Затича се към Джон и успя да хване ръката, която държеше ножа. Вкопчи се в нея така здраво, че той не можа да я отблъсне.

— Джон, не бива! — извика не на себе си тя. — Хари нищо не е направил! Не можеш да го убиеш! Аз бях! Казвам ти, аз бях!

Тази лъжа бе всичко, което ѝ хрумна, за да спаси живота на младежа. Не може да се убива човек заради една целувка! На капитана просто му трябваше време, за да надмогне дивия си гняв. По-късно щеше да се съгласи с нея, знаеше си. Но междуременно бе необходимо да му се попречи да направи нещо, за което да съжалева после през целия си живот.

С думите си тя действително успя да привлече вниманието на Джон върху себе си. Той я погледна съвсем изненадан и веднага след това — разгневен. Тези меки, треперещи устни само допреди по-малко от час го подлудяваха. И сега го подлудяваха, но по съвсем различен начин! Очите му святкаха. Хвана косите ѝ и когато дръпна рязко главата ѝ назад, на Кети ѝ секна дъхът. За момент си помисли, че вратът ѝ ще се счупи. Джон я държеше брутално, здраво и ръката му

съвсем преднамерено ѝ причиняваше болка. Задърпа златистите ѝ къдрици, докато я принуди да облегне глава на рамото му и да го погледне в лицето. Кети не се и опитваше да се съпротивлява. Въпреки гнева му тя не вярваше, че наистина ще я нарани. Но ако сега му се възпротивеше, със сигурност щеше да го предизвика. Стиснатите устни притиснаха нейните, разтвориха ги така, че да я заболи. Тази целувка целеше да я омърси и унижи. Искаше да ѝ напомни, че цялата принадлежи само на него и на никой друг. Кети трепереше в ръцете му, но вместо да се брани, му отвърна с цялата си страст. Когато я пусна, малко от гнева в погледа му беше преминал.

— Тя е моя! — излая на Хари, който неподвижно наблюдаваше сцената.

Това стана толкова внезапно, че Кети, уплашена, понечи да се измъкне от ръцете му. Но той я обърна с гръб към него така, че да се облегне на гърдите му и я принуди да гледа Хари. Ръката с ножа лежеше на кръста ѝ, а острието блестеше. Хари пребледня, когато чу заканата му:

— Тя е моя! — бясно повтори капитанът. — Ако още веднъж посмееш да я докоснеш, ще я убия на място. Разбра ли?

Хари се бе втренчил в Джон. Мълчаливо му кимна. Чувстваше се като подсъдим, който току-що е бил помилван. Очите на Джон все още бяха пълни с гняв, когато се обърна отново към треперещото момиче, чието нежно тяло стискаше брутално. Грубо я отблъсна от себе си и тя за втори път падна върху палубата.

— Прибирай се в каютата, гадино!

Кети не направи дори опит да му се подчини. Той вдигна ръка, сякаш за да я удари. Очите на девойката замяха мълнии, но преди да отвори уста, Хари взе думата.

— Тя излъга — каза той, защото нещо го принуждаваше да каже истината. — Тя не е направила нищо. Аз я целунах и не исках да я пусна въпреки съпротивата ѝ. Тя е невинна и ти щеше да го знаеш, ако не бе такъв проклет глупак! Тя е твърде добра за теб! Държиш се с нея като с някаква курва, а тя все още те нарича „скъпи“.

Джон бе приковал погледа си в Хари, а момичето ги наблюдаваше с треперещи устни. Последното насилие я бе изплашило и заедно с това — ядосало. Никога не бе допускала, че може да бъде толкова брутален с нея, но сега, след като...

Притисна устата си с ръка и се обърна. Направи последно усилие да се прибере с достойнство в каютата. С гърба си обаче усещаше погледа му, който сякаш я пронизваше.

Докато Джон гледаше към Кети, Хари използва момента да избяга. Когато капитанът се обърна, видя, че е останал сам. Стоеше и наблюдаваше ставащото все по-мрачно море. След известно време закуцука след девойката.

— Вярно ли е? — попита тежко, като се облегна на затворената врата на каютата.

Кети стоеше в отсрещния ъгъл с широко отворени очи, които изглеждаха огромни върху бялото ѝ лице. Бе обвила ръце около тялото си, за да не трепери. Ако можеше, щеше да го унищожи с поглед.

— Вярно ли е? — попита отново с глас, в който се чувстваше обида. — Принуди ли те?

— Мисли каквото си искаш — студено му отвърна Кети. — За мен няма значение.

Сивите очи на Джон, които сега приличаха по-скоро на парчета стъкло, сякаш пронизваха треперещото ѝ тяло. Кети беше не по-малко разгневена. След като той, след цялата робска всеотдайност, която проявяваше към него, я счита за курва, не заслужава никакво обяснение!

— Попитах те нещо — гласът му бе така сърдит, сякаш всеки момент щеше да избухне. — Заповядвам ти да отговориш!

— Не се страхувам от теб — презрително изфуча тя.

— А трябва — изрева капитанът и тръгна към нея.

Кети смело остана на мястото си и когато я приближи, брадичката ѝ не трепереше, а очите ѝ блестяха. Не можа обаче да овладее инстинктивното трепване, когато протегна големите си ръце към нея, но не издаде нито звук. Хвана я за врата и я стисна така здраво, че доста осезателно почувства силата му. С палците си повдигна брадичката ѝ нагоре така, че лицето ѝ да застане пред неговото.

— За по-малко от секунда бих могъл да ти счупя врата — каза той, а ръцете му я стиснаха още по-здраво.

— Защо тогава не го направиш? — Кети бе безкомпромисна. Гневът ѝ бе по-голям от страха.

— Ще го направя — обеща ѝ Джон мрачно, — ако не отговориш на въпросите ми. Истината ли каза Хари? Против волята ти ли те е целунал?

— Отново ревнуваш, нали? — каза нарочно Кети, за да го нарани. — Ти си луд от ревност. Е, както вече ти казах, ти нямаш права над мен. Мога да правя това, което ми харесва!

Очите му потъмняха от гняв.

— Кети! — каза ѝ много нежно. — Сега не е най-подходящият момент, за да ти напомням, че трябва да бъдеш по-внимателна с избора на думите си. Искам отговор. Той ли те принуди?

— И какво, ако кажа, че ме е принудил? — подхвърли му тя. — Тогава ще ми повярваш ли? Та ти си способен да си помислиш най-лошото за мен! — направи знак с глава по посока на палубата над тях.

— Ще ти повярвам — прошепна Джон след дълга пауза. — Бог знае защо, но ще ти повярвам.

— Е, добре. Той ме принуди. Сега доволен ли си? — гласът ѝ се разпадна на парчета като стъкло.

Капитанът сведе поглед към малкото бунтарско лице и сякаш физически почувства невероятно нежната кожа на шията, която държеше. Толкова лесно можеше да я убие... Ръцете му отпуснаха хватката си и той видя как кръвта нахлу във вените на пребледнялото ѝ лице. Едва тогава я пусна. Тя каза, че Хари я е принудил...

— Това ли е истината?

Момичето ядосано го стрелна с поглед.

— Казах ти. Струва ми се, чух, че ще ми повярваш.

— Е, добре, добре. Вярвам ти — Джон почувства как го отпуска смъртоносната болка в корема.

Той се обърна и Кети гледа подире му, докато, изтощен, се отпусна в леглото. Патерицата все още лежеше до вратата на каютата, там, където я бе хвърлил преди. Сега се облегна на стената, за да я вдигне. После, с гръб към нея, седна на матрака с крак, изпънат пред себе си. Разсеяно започна да масажира раненото бедро. Лека-полека девойката се поуспокои. Все още се стремеше към обичта му, а ревността бе сигурен признак, че не е далеч от целта. Или пък не? Може би просто е безкрайно алчен.

— Много ли те боли кракът? — попита го почти против волята си.

Широките рамене трепнаха.

— Ще го преживея — промърмори той и погледна през рамо. — Докосвал ли те е преди?

Обичащият противоречия дух на Кети се разбунтува отново.

— Ако искаш да знаеш дали съм спала с него, то питай направо.

— И спала ли си? — обърна се към нея, а в погледа му се четеше омраза.

На Кети изведнъж ѝ се стори, че открива в очите му следи от болка, която нямаше нищо общо с крака му. Болеше го! Стана ѝ ясно веднага! Бруталността му бе плод на ужасни страдания. Щом проумя това и си спомни разказа му за мащехата, яростта ѝ премина. Полите ѝ изшумоляха, когато прекоси стаята и клекна до него. Взе дългите му, тъмни ръце в своите.

— Джон, никога не съм имала друг мъж — очите ѝ гледаха въпросително скептичното му лице. — А както може би си спомняш, аз не ти се отдадох доброволно. Трябваше да ме принудиш.

Явно го болеше твърде много, за да спори по този въпрос. Само леко ѝ кимна.

— Как може да допуснеш, че ще се отдам по-лесно на някой друг? — попита го сериозно. — Аз не съм курва, която ляга веднага с всеки мъж, който я пожелае. Възпитавана съм да уважавам и спазвам определени морални принципи. Ти отне девствеността ми, но това не промени възгледите ми.

Гледаше го право в очите и Джон се почувства по-добре. Това, което казваше, бе истина. Бе родена и възпитана като лейди и бе девствена, когато той я взе. Не бе възможно да се промени толкова бързо. Ръцете му хванаха по-здраво нейните, а на лицето му заигра лека усмивка на разкаяние. Кети топло му отвърна. Въпреки грешката му, или по-скоро заради нея, любовта ѝ към него ще остане непроменена.

— Изглежда, пак трябва да ти се извинявам — Джон въздъхна и целуна ръцете ѝ. — Не трябваше да ме лъжеш. Нараних ли те, любов моя?

— Не. Не много, но ме изплаши до смърт.

— Не вярвам — прошепна той. — Ти бе като тигър и въобще не се страхуваше.

— Наистина не вярвах, че ще ми причиниш болка — Кети сведе поглед. — Права ли съм?

— Никога няма да знаеш точно, нали? Сега обаче стига глупости. Искам си вечерята!

— Слушам, сър, капитане, сър — подразни го тя и отиде да потърси Питързхем.

По време на яденето не размениха и дума за този случай. Питързхем прибра чиниите и когато останаха сами и Джон искаше да я уговори да поиграят шах, Кети се засмя и каза, че има само една причина, поради която той играе с удоволствие с нея, а именно, че е лош играч. В момента, в който ръката ѝ висеше нерешително във въздуха над две различни фигури, той отново се върна на старата тема.

— Хари досаждал ли ти е преди? — попита я уж между другото, а вниманието му бе насочено към шахматната дъска.

— Никога преди не ме е целувал, ако това имаш предвид — отговори Кети и премести наслуки едната фигура.

— А по друг начин не ти ли се е натрапвал? — упорстваше Джон и очите му я гледаха изпитателно.

Кети прехапа устни. Не искаше да създава ядове между двамата мъже, но ѝ бе ясно, че е настъпил часът на истината.

— Мисля, че ме обича — Кети затаи дъх и се приготви за ново избухване.

— А ти, ти мислиш ли, че го обичаш? — въпросът прозвуча почти безучастно, но Кети знаеше много добре, че не е така.

— А ти как мислиш? — отвърна му нежно, докато вътрешно триумфираше.

Скоро ще я обикне и ще го признае, но дотогава тя грижливо ще прикрива триумфа си. В никакъв случай не биваше да си втъпява, че тя се опитва да го манипулира. И без това нямаше доверие на жените. Ако сметне, че тя се мъчи да го хване, ще избяга вероятно точно в противоположната посока.

Неспокойният поглед на Джон отново се насочи към играта.

— Ще внимавам занапред да не те притеснява — бе всичко, което каза, но Кети разбра цялото значение на това обещание.

Джон удържа на думата си. Той бе като голяма, куцаща сянка до нея, докато „Маргарита“ влезе в залива на Лас Палмас. На Хари бе дадена работа в срещуположния край на кораба, на предната палуба.

От тази нощ Джон отново пое командването, макар Кети решително да протестираше. Когато бурята намаля, той бе почти здрав. Все още куцаше леко, но се оправяше вече и без патерица.

Времето се изясни и Кети можеше да се качва на палубата. Гледаше да е само на кърмата пред погледа на Джон. А ако поради някаква причина капитанът трябваше да иде другаде, оставяше Питързхем като неин телохранител. Тези мерки за сигурност развеселяваха и същевременно вълнуваха Кети. Изглежда, шефът много се грижеше за своето притежание.

На първи август „Маргарита“ най-после стигна родното си пристанище. Корабът и морето вече така бяха омръзнали на Кети, че тя би предпочела самия пъкъл, само и само да не се клатушка. Лас Палмас бе прекрасен. Остана възхитена от малкия остров, лежащ като крал в синия Атлантик. Името идваше от растящите навсякъде кокосови палми, които се огъваха от вятъра, шумолейки тихо. Искрящият от белота пясък контрастираше с дългата редица дървета на брега, а екзотичните птици се открояваха като пъстри петна в гъстия листак. Във въздуха се носеше сладкият мирис на тропични цветя.

Къщата на Джон бе върху една скала, от която се откриваше чудесна гледка към плажа, отдалечен от малкия град на около половин километър. На Кети веднага ѝ хареса. Това бе дълга, ниска сграда от лакирани тухли, които улавяха слънчевите лъчи и ги отразяваха като хиляди малки диаманти. Вътре стаите бяха големи и просторни, боядисани в бяло, за да задържат хладината, и почти немебелирани. През големите прозорци от едната страна се виждаше морето, а от другата — една пъстроцветна градина. Във вътрешността на къщата човек все още се чувстваше сред природата. Двама местни слуги, икономката и нейният мъж Кимбо, бяха единствените обитатели. Те проявяваха почти комично уважение пред новата си господарка и на лош английски увериха Кети и Джон, че ще се грижат добре за тях. Джон бе безгрижен и открит, докато я развеждаше из къщата и градината, но Кети забеляза, че се страхува, че може да не ѝ хареса. Ето защо тя му се усмихна и го увери, че всичко просто е чудесно. Джон с облекчение се засмя, вдигна я на ръце и я целуна по сладката уста. Всеотдайната му нежност я накара да се почувства по-скоро като годеница, отколкото като любовница и тя се наслади на това усещане.

На острова живееха около двеста европейци и момичето се шокира от факта, че всички печелят пари по един и същи начин: с пиратство. Малко от мъжете имаха жени европейки или разполагаха с проститутки, дошли от стария континент. Останалите се задоволяваха с временни авантюри с местните момичета. Кети наблюдаваше Джон и се питаше дали и той е имал същия начин на живот, но не каза нищо. Задоволи се с думите на Питързхем, който ѝ съобщи, че тя е единствената жена, която капитанът е водил в къщата си. Все пак това бе мъж на тридесет и четири години и в разцвета на силите си. Не можеше да очаква да е живял като монах. И така решително прогони от себе си всякаква ревност.

Кети се смая, когато Джон ѝ показа един побелял човек, приличащ на дядо, и го нарече Червения Джек. Носеше това име, защото ръцете му лепнеха от кръвта на толкова много жертви. Когато тя се втренчи в него с широко отворени очи, Джон се разсмя.

— Трябва да го видиш как плава в открито море!

Момичето му повярва особено след като видя промяната, станала със самия него на Лас Палмас. Далече от „Маргарита“, суровата му авторитарна природа напълно се стопи и той изглеждаше с години помлад. Смееше се много и правеше всичко, за да я развлича и да ѝ се хареса. Тя обикна новото в него, но започна да се плаши да не би очите ѝ да издадат тайната ѝ. Страхуваше се да не се унижи, защото бе твърдо решена да не говори за любовта си, преди да е сигурна, че той ще може да ѝ отвърне със същото. Увлечението по нея накара Джон да разцъфти и Питързхем ѝ каза на четири очи, че капитанът сякаш е нов човек.

Девственият плаж и блестящото море приканваха към откровения. Кети и Джон прекараха първия си месец на Лас Палмас, лежейки на пясъка или в лодката — русалка в залива. Той носеше само чифт къси панталони за плуване, които подчертаваха едрото тяло и дългите му, силни крака. Големият белег на бедрото бе искрящо червен, а и следите от другите му ранявания се открояваха като медали на честта. Кети покриваше с целувки тези спомени на болката дотогава, докато Джон започваше да се задъхва и остатъка от деня прекарваха в голямото си, широко легло.

За свое голямо удоволствие тя откри, че е по-добрият плувец. Джон, който бе живял все край вода, плуваше в груб стил, с който

стигаше до желаната цел. Обаче уроците, които Кети бе вземала, ѝ придаваха елегантна техника, за която той не предполагаше. В началото, вместо да се гордее с това нейно умение, той по-скоро се ядосваше.

Един горещ следобед, приблизително месец след пристигането им в Лас Палмас, двамата лежаха както обикновено на плажа. Джон бе подпрял глава и изследваше лицето на спящата до него жена. Кети лежеше плътно до него с изпънати крака и затворени очи. Гърдите ѝ свиреха и издаваха слаб хъркащ звук. Джон се усмихваше, докато с възхищение наблюдаваше дългите ѝ, тъмни мигли. Предната нощ се бяха любили дълго и страстно до пукването на зората. Бе ѝ дошло твърде много и сега спеше, заровена в пясъка.

Нежната ѝ, бяла кожа бе със златист загар, а тропическото слънце бе направило разрошените ѝ коси още по-блестящи и лъчисти. Фигурата ѝ прозираше през тънката, дълга до коленете, муселинена рокля, с която плуваше. През месеците, откакто я познаваше, бе станала по-женствена и някак си по-майчинска. Хубавите ѝ гърди и еластични бедра се бяха закръглили. Сега изглеждаше повече жена, отколкото момиче. Вече чувстваше учестеното биене на сърцето си, докато я гледаше. Бе изключителна и дори понякога се съмняваше дали е истинска.

Беше убеден, че топлината и нежността на момичето са по-важни от външната ѝ красота. Тези ѝ качества му действаха като балсам, който успокояваше бурната му натура. Тя е една на милион, разсъждаваше той, жена, която трябва да закриля на всяка цена. Тя бе негова и той възнамеряваше да я запази.

Побесня, когато в мислите му отново изплува картината на палубата на „Маргарита“: Хари, с тъмните си очи, държейки Кети за ръце. О, боже, щеше да го убие! Макар подигравката на Кети да го бе подлудила, тя бе съвсем точна. Той ревнуваше, просто и ясно ревнуваше. Дори само мисълта за тази сцена бе достатъчна да го накара да се изчерви.

Джон не можеше да си спомни да е ревнувал някога жена, с която е спал. Имаше само едно обяснение. Ревността настъпваше бавно, но упорито заедно с любовта. Играеше си с мисълта, че може би наистина е влюбен в тази малка, златокоса вещица, но веднага я отхвърляше, защото му се струваше смешна. Беше имунизиран срещу

тези глупости. Горчивият опит го бе научил на това. Макар че без съмнение тя бе по-красива и по-нежна от повечето жени, нямаше причина да захвърля придобитите с толкова болка мъдрости на живота. Или пък имаше?

Оглеждаше тази мисъл от всички страни. Възможно ли бе това демонстриращо сила и притежание поведение, с което се отнасяше към нея, да се корени в едно по-нежно чувство? Джон бързо отхвърли тази идея, но все пак отново се върна към нея. Ако трябваше да бъде откровен пред себе си, щеше да признае, че е влюбен до уши в едно седемнадесетгодишно момиче. И най-леката нейна усмивка караше сърцето му да пърха като птица.

Той се обърна и легна по гръб. Гледаше, без да вижда, чистото небе и се мъчеше да се ориентира в новата, неочаквано деликатна ситуация и да огледа нещата отвсякъде. Бе загубен от мига, в който видя тази малка красавица. Тя приличаше на дива котка с буйните си, златисти коси и със святкащите очи. Желаше я повече от всичко и си вземаше каквото и когато си пожелаеше. И това би трябвало да му е достатъчно. Но желанието му се задълбочи и примеси с възхищение след храброто ѝ предизвикателство. Тя не бе страхливка, която може да бъде сплашена с няколко удара от всяващ ужас мъж. Вместо това Джон намери жена, огнена и страстна, жена, която бързо се научи как да го побеждава — целувка след целувка и удар след удар.

Мислите му продължиха нататък. О, боже, онази нощ в Кадис го бе накарала да изпита ужасен страх, щом установи, че е избягала в града. Щеше да полудее, защото знаеше какви опасности я дебнеха в този развратен и престъпен град!

И когато влезе в „Ред дог“ и я откри там с очи, широко отворени от ужас и срам, а голите ѝ гърди — на показ пред погледите на всички, гневът избухна в него като бомба. Искаше му се веднага да убие мъжете там, но се въздържа, докато тя отиде на сигурно място. Бе се закълел да убие негодника, позволил си да я докосне — и удържа на думата си.

И сигурно тогава още, разбира се, без да го осъзнава, я е обичал, мислеше си той. Но въпросът бе дали и тя го обича. Харесваше го, знаеше. А понякога, когато я любеше, дотогава, докато тя се понесеше върху вълните на оргазъма, не само го харесваше. Той обаче бе задоволявал много жени и знаеше колко малко значеше страстното им

възхищение. Гордостта му го възпираше да признае любовта си открито, преди да е сигурен в нейната. Ако не го обичаше, веднага щом ѝ признаеше чувствата си, тя ще придобие власт над него. Много по-добре би било да я накара да го обикне, реши той. Имаше пълна увереност в способността си да го постигне. А може би дори ще се ожени за нея...

При тази мисъл новата увереност на Джон се срива. Самият той казваше винаги, че женитбата е за наивници и за мъже под чехъл. Не съществуваше нито една жена на света, заради която си заслужава да се откажеш от свободата си! Но как иначе би могъл да задържи Кети при себе си? Разрешението на този проблем, като просто си живее с нея, без да става за смях, му хареса много. Една сватба не е нищо друго, освен традиция, която прави хората за смях. Но при мисълта за Кети стисна устни. Какво друго бе женитбата, освен обещание да обичаш, да закриляш и да бъдеш верен? Реши, че ако тя желае, ще се ожени за нея. Така поне ще бъде сигурен, че никога не ще го напусне.

Джон леко се засмя, щом си представи Кети като своя жена. Колкото и доволна да изглеждаше в Лас Палмас, тя бе свикнала да води съвсем различен начин на живот. Носеше титлата „лейди“, бе дъщеря на граф и бе предопределена да се движи в най-висшите кръгове на обществото. Можеше да си позволи всевъзможни подаръци и всякакъв лукс. Ако съдбата не я бе пратила в ръцете му, тя щеше да се омъжи за този, когото желаше. С красотата и общественото си положение бе възможно да спечели сърцето дори на крал.

„Но сега тя принадлежи на мен, — помисли си Джон, — а каквото ми принадлежи, аз го задържам при себе си.“ Бе достатъчно богат, за да ѝ предложи разточителен стил на живот и дори да сложи край на пиратството, ако това ще е в състояние да я направи пощастлива. Пътят към Англия бе затворен за него. Твърде много английски кораби бе нападнал, но би могъл да отиде с нея в Южна Каролина. Въпреки всичко, случило се там, тя все пак си оставаше негова родина. Не бе това, на което бе свикнала Кети, но Джон си мислеше, че ще я задоволи. Ако го обича...

Тази вечер той бе много мълчалив и Кети забеляза, че от време на време очите му я следяха изпитателно. Да не би да ѝ е ядосан за нещо? Погледът му бе умислен, а поведението — разсеяно. Изпи няколко чаши вино, но не вкуси почти нищо. Кети се питаше дали не е

натъжен или загрижен за нещо. Или пък го болеше кракът, а не искаше да го показва?

Най-накрая тя не можа да се сдържи и попита угрижено:

— Джон, добре ли се чувстваш?

Погледна я с невиждащ поглед.

— Да, естествено. Защо питаш?

— Кракът ли те боли? — настоя тя, защото пълната му отнесеност я обърка още повече. Преди малко бе следил с интерес всяка нейна дума. Какво ли се бе случило? Нима бе започнала вече да му омръзва?

— Кракът ми е добре. Защо изведнъж се загрижи за здравето ми? — все още изглеждаше отдалечен на светлинни години от нея.

— Какво става с теб? — не издържа тя. Трябваше да знае, дори отговорът да е неприятен.

— Всичко е наред. Какво трябва да се е случило? — попита вяло той.

— Толкова си мълчалив. Да не би да съм те ядосала с нещо? — Кети не искаше така ясно да покаже, че е засегната, но не успя да го прикрие. Може би се опитва по заобиколен начин да й каже, че не я желае повече. Тази мисъл бе непоносима. Джон се засмя и сивите му очи изведнъж отново станаха топли.

— Само размишлявам, скъпа.

— За какво? — любопитства тя.

— Един ден ще узнаеш.

Стори й се твърде неестествен и тайнствен. Капитанът се усмихна на яда й, стана и се отдалечи от масата.

— Юта, готови сме — извика на икономката и се запъти към стола на Кети. Покани я с галантен жест да стане. Тя погледна недоверчиво първо него, а после и наполовина изпитата чаша вино на масата. Пиян ли бе? Естествено не изглеждаше пиян, но може би успяваше добре да го прикрива.

Усмихна се на Юта, която дойде да вдигне масата, и последва поканата на Джон. Заведе я в големия салон. Високите френски прозорци бяха широко отворени и фините мрежи против комари трептяха леко на слабия вятър. Единствената светлина идваше от две свещи и красив канделабър.

— Да се поразходим ли? — попита Джон.

Все още объркана, Кети го последва в пищната градина. Луната, голяма и бледа, бе високо над палмите, а градината гъмжеше от хвърчащи насекоми. Бляскавите хибискуси разпръскваха сладникав аромат.

— Хубаво е тук — каза момичето повече на себе си, отколкото на Джон. Той я прегърна през талията, докато бавно се отдалечаваха от къщата.

— Да, много е хубаво — съгласи се той, но всъщност виждаше само нея.

— Много си галантен тази вечер, капитане — мило го закачи тя. — Да не би да се опитваш да ме подготвиш за някоя лоша новина?

— Действително трябва да ти съобщя нещо. Дали е добро или лошо, ще трябва да решиш сама.

Кети го стрелна с поглед. Сигурно за това е мислил цялата вечер.

— Е, кажи — подкани го тя нетърпеливо.

— Трябва да замина за няколко дни.

— Да заминеш? Къде?

— Тук има още един остров — Тенерифе. Там живее един човек, който иска да купи товара на „Маргарита“. Имах намерение да го продам в Кадис, но не успях.

Кети продължаваше да върви бавно. Нима възнамеряваше да не я взема със себе си?

— Може ли и аз да дойда? — попита тихо тя, без да го поглежда.

Джон поклати глава.

— Този път не. Тенерифе е ужасен остров, а аз през цялото време ще бъда твърде зает. Няма да имам възможност да се грижа за теб както трябва. По-добре да те оставя тук. Поне ще знаая, че си в безопасност.

Беше застанал зад нея и я притисна нежно към себе си. Кети гледеше, без да вижда, осветения от луната Атлантис.

— Ще ти липсвам ли? — попита Джон с дрезгав глас, докато целуваше шията ѝ.

— Та ти много добре го знаеш — прошепна Кети и се обърна към него. Обви с ръце шията му, а той гледеше като омагьосан малкото ѝ лице.

Целунаха се, а после телата им се сляха сами, без каквито и да е задръжки. Водеше ги само желанието им, което бе толкова голямо, че

възпламени и двамата без остатък.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Вече бе утрото на третия ден, откакто Кети бе болна. Наведена над порцелановия леген, непрекъснато повръщаше. Когато най-последно изтощеният ѝ стомах се успокои, тя се върна с треперещи крака в леглото, за да си почине в хладните чаршафи. Какво, за бога, става с нея? Може би се е заразила с някаква чужда тропическа болест? Навярно след малко отново ще се почувства по-добре, както се случи последните два дни.

— Нося кафето, мадам.

Загорялото, любезно лице на Юта се появи на вратата. Кети изтощено ѝ се усмихна. Бе безсмислено да очаква Юта или Кимбо да почукат. Те се чувстваха като в свой дом и се грижеха за нея и Джон като за високи гости. Момичето все още не можеше да свикне с това, че влизат, без да чукат, но Джон ѝ каза, че нищо не може да промени. Все пак забрани на прислугата да влиза в стаята на Кети и в голямата им спалня. Но тъй като капитанът отсъстваше, навярно Юта смяташе, че забраната вече не важи.

— Добре ли сте, мадам? — попита прислужничката, а тъмните ѝ кадифени очи я гледаха угрижено.

Кети се надигна, за да изпие кафето. Все още трепереше.

— Добре съм, Юта. Само ми беше малко лошо, но не мисля, че има причина за безпокойство.

— Не, за безпокойство сигурно не — каза Юта и понечи да си тръгне, за да може Кети спокойно да си изпие кафето. — Бебетата не са причина за безпокойство. Капитанът ще се зарадва.

Напусна величествено стаята, а момичето бавно постави крехката чаша от китайски порцелан обратно върху таблата. БЕБЕ! Не може да бъде! Мислите ѝ препуснаха бързо назад. През последните три месеца се случиха толкова много неща, че напълно бе забравила за цикъла си. Ръката ѝ се плъзна по корема, който все още изглеждаше стегнат и плосък под тънката нощница. Но Юта имаше право. По всичко личеше, че ще има дете.

Смесица от щастие, объркване и страх заляха Кети. Тя ще обича детето на Джон като самия него. Ръцете ѝ още отсега копнееха да държат и милват рожбата ѝ. Дали ще е момче? Или момиче? Започна да се безпокои. Дали ще се зарадва Джон? Ще се научи ли да я обича като майка на детето му, или ще се отвърне от нея, щом надебелее и загуби форма? А може би ще я върне на баща ѝ, щом не ще може вече да задоволява желанието му? Внезапно осъзна, че никога не се е замисляла над това, дали ще види някога отново баща си или Марта. Сега тя живее с Джон и щеше да остане при него, докато той желае това. Сбърчи чело и загрижено започна да гали корема си. Според обществените норми нейното дете е незаконно независимо какво ще предприеме тя. Искаше на всяка цена да се сдобие с правото детето ѝ да носи името на баща си. В този момент реши, че трябва да накара Джон да се ожени за нея. Той носеше отговорност за нероденото дете независимо дали я обичаше или не. Не вярваше, че ще избяга от това си задължение.

Замисли се над начина на живот на Джон и прехапа устни. Наистина ли желае за баща на детето си и за свой съпруг един пират? Е, независимо от това, дали ѝ харесва или не, той бе действително баща на детето ѝ. Освен това тя го обича. Ще се омъжи за него и всичко ще тръгне добре.

Кети бързо стана от голямото легло и започна да се облича. Непременно трябва да се погрижи за нови дрехи. Малко от роклите ѝ бяха пригодени за тропическата горещина. Тогава се сети, че през следващите месеци коремът ѝ ще стане много голям и се усмихна. Така или иначе ще ѝ трябват нови дрехи.

След като се облече, излезе от къщата и се запъти към малката къщичка на другия край на градината, където живееше Питързхем. След случая с Хари Джон не ѝ бе дал друга възможност. Беше ѝ наредил да не излиза извън пределите на къщата, без да е съпроводена от Питързхем. Докато е с нея, мъжете от острова щяха да се държат на разстояние. Кети спазваше нарежданията му по-скоро заради нуждата от компания, отколкото от страх за сигурността си. Без Джон дните бяха дълги и еднообразни, а с Питързхем все пак можеше да си поприказва.

Прислужникът седеше на един стол пред входа на къщата си и усърдно дялкаше едно дърво. Усмихна се, като я видя да приближава и

тайно се възхити на изключителната ѝ хубост. Капитан Хейл бе щастлив човек, помисли си Питързхем, и той съзнаваше това.

— Станали сте късно, мис — приятелски ѝ каза той. — Вече си мислех, че ще прекарате целия ден в леглото.

— Без малко да го направя — шеговито му намигна Кети.

— Къде ще ходим днес, мис? — попита тя, докато чистеше ръцете си, а после я придружи в градината. — Може би отново ще пояздите пони?

— О, не, не мога... Благодаря, Питързхем — отговори бързо Кети, без дори да се замисли.

Не искаше да прави нищо, което би навредило на бебето ѝ, но и не възнамеряваше в този момент да изяснява подробности на Питързхем. Освен това Джон трябваше да бъде първият, който ще научи.

— Значи не можете? — изгледа я с присвити очи Питързхем. — Е, какво ще кажете тогава за разходка по брега?

За това имаше желание. Прекосиха заедно градината и се спуснаха по бялата пясъчна пътека, извеждаща над скалите. Стигнаха една малка скала и Кети удобно се намести в нейната сянка, облягайки се с гръб на нея. Искаше да погледа вълните. Питързхем седна до нея. По лицето му личеше, че е угрижен. Съвсем не бе в стила ѝ да сядат и да почиват. Момичето събу кожените сандали, които Джон ѝ направи от чифт стари панталони, и зарови крака в белия, топъл пясък. Прислужникът безмълвно я наблюдаваше. В него се промъкна леко подозрение.

— Всъщност какво бебе е бил Джон? — попита Кети непринудено, загледана замечтано в морето.

— Също така избухлив и твърдоглав като сега, доколкото си спомням — Питързхем се ухили, а Кети го погледна с укор.

— Говоря сериозно — настоя тя, но старият мъж се закиска.

— Аз също, мис.

Момичето го стрелна заплашително с поглед и той продължи:

— Да, мис, той бе много едро бебе. Доколкото си спомням, при раждането тежеше около десет фунта^[1]. Мистър Хейл бе така развълнуван, че има син. Всички си мислехме, че ще се пръсне от радост. Наливаше се с любимия си ямайски ром, сякаш бе вода. По време на раждането обаче мис Вирджиния, майката на Джон, почина.

Тя наистина бе фина дама. Известно време хората си мислеха, че и мистър Хейл ще умре от грижи или от пиене. Но той не умря, макар че това може би щеше да е по-добре за капитан Джон. След смъртта на мис Вирджиния мистър Хейл се промени изцяло. Бе сърдит и мрачен. След известно време започна да прехвърля вината за смъртта на жена си върху Джон. Той наемаше жени, които да се грижат за момчето, но никоя от тях не се задържа. Джон бе прехвърлян от слуга на слуга. Баща му почти не се грижеше за него. Всъщност той бе тихо, замислено малко момче, мис.

— Бедният! — възкликна Кети и си представи Джон, отблъскван от всички. После отново подкани Питързхем.

— Джон израсна малко самотен, ако разбирате какво имам предвид. Беше на около десет години, когато започна да се шляе по оборите, защото навсякъде другаде бе нежелан. И както повечето момчета често изпадаше в затруднения, но не толкова сериозни. Мистър Хейл не гледаше обаче на това така. Обръщаше се към Джон само когато трябваше да му съдере кожата от бой, защото бе направил някоя беля. Един ден Джон се почувства достатъчно голям, за да се брани, и побоищата престанаха. Нещата се пооправиха, тъй като мистър Хейл откри една млада, симпатична жена, за която искаше да се ожени. Смяташе, че тази жена е красива като слънцето и Джон също я харесваше. Следваше я като малко пале навсякъде, въпреки че тя не му обръщаше почти никакво внимание. Предполагам, че го е чувствала по-скоро като бремене. Като момче Джон беше твърде едър и тромав. Отдалеч съвсем не изглеждаше така добре, както сега — Питързхем спря и погледна Кети. — Моля ви, мис, бъдете търпелива с него. Като малък не бе обичан и винаги много страдаше от това.

Последните думи прозвучаха много сериозно.

Момичето запремигва, защото очите ѝ се навлажниха. Науми си да обича повече Джон и детето, за да му даде всичко, което му е липсвало през младостта.

— А след това избяга? — попита нежно Кети.

Питързхем ѝ хвърли преценяващ поглед.

— Джон разказвал ли ви е за това?

Кети му отвърна с кимване, без да проговори. Питързхем разтърси глава.

— Никога не съм си и помислял, че ще говори с някой друг за това. Самият аз зная, защото, когато го намерих, си бе измъкнал няколко нокътя от пръстите на краката. Искрах да отида при баща му, за да изпрати някой да доведе лекар. И тогава Джон ми разказа какво се бе случило. Казах му, че не трябва да го приема толкова навътре, но въпреки това той го прие по този начин. На следващата сутрин изчезна. Първите дни след бягството мистър Хейл не го бе грижа за момчето, но след около седмица в града започнаха приказките и затова той ме изпрати да намеря и върна Джон. Е, аз го намерих. Бе постъпил на служба на борда на кораба „Милосърден“. Беше твърдо решен да става моряк и без заобикалки ми заяви, че няма никога да се върне в Уудхем. Разбрах, че не мога да го накарам да се откаже и тръгнах с него. Не го упрекнах, че не се върна. „Милосърден“ не бе много, но все пак бе повече от това, което имаше у дома.

— Богат ли бе мистър Хейл?

— Имаше доста пари, но бе голям скъперник, що се отнасяше до Джон. Той бе по-лошо облечен от момчетата в оборите и понякога получаваше дори по-малко за ядене. Мистър Хейл прахосваше парите си по жени и хазарт. Последното, което чухме, бе, че е фалирал.

— А Джон ходил ли е някога пак там? — попита Кети, изпълнена със съчувствие.

— Никога — кратко ѝ отговори Питързхем. — И се съмнявам, че някога ще го направи. Той обича живота тук, който сякаш е създаден за него, както и за мен, между другото.

Кети помълча известно време, размишлявайки над това, което ѝ каза прислужникът. То обясняваше всичко: недоверието му към жените, твърдостта и огромното му желание да притежава. Имал е толкова малко, че бе твърдо решен да вземе това, което може, и да го задържи на всяка цена.

— А как стана пират?

Питързхем продължи да разказва.

— От работата на „Милосърден“ Джон бе спестил достатъчно, за да си купи с още един човек шлеп. С него плавахме нагоре-надолу по крайбрежието на Северна Америка и превозвахме всеки товар, който получавахме. Джон бе капитан на едно такова плаване и случайно бяхме натоварили оръдия. Незнайно как, пирати бяха дочули за товара и ни нападнаха. Естествено нямахме опит в битки, а и нашият шлеп

разполагаше само с едно оръдие. Загубихме сражението. Всеки, който отказа да тръгне с тях, бе убит на място. Джон не е глупак, нито пък аз. Подписахме всичко, което ни дадоха, и започнахме с пиратството. Капитан Джон наистина е много добър в професията си и я обича. Така останахме. И защо пък не? Животът ни е хубав и сега имаме много повече, отколкото преди.

Кети известно време помълча под въздействието на разказаното и се обърна със замечтана усмивка.

— Благодаря, че ми разказахте това — каза му мило.

Питързхем кимна с разбиране. Откровеността му изненада самия него. Седяха мълчаливо и наблюдаваха вълните. Най-после старият човек проговори:

— Имате ли да предадете нещо за капитан Джон, мис Кети?

Този внезапен въпрос я изненада. Хвърли бърз поглед на прислужника и усети, че се изчервява.

— Какво искате да кажете?

Питързхем се ухили:

— Не можете да го скриете от мен, мис. Виждал съм твърде много бременни жени. Имат един такъв поглед... Също като вашия сега.

Кети се изчерви още повече. И тя самата още не бе свикнала с мисълта, че ще има дете от Джон. Макар да бе щастлива, срамежливостта ѝ не я бе напуснала. Да очакваш дете от някого, бе нещо толкова интимно. То ясно показваше каква е връзката между нея и Джон.

— Аз... аз — запъна се тя, но после каза по-спокойно: — Напълно сте прав, Питързхем.

— Знаех си — доволно ѝ отвърна той. — Капитан Джон ще се побърка от радост. Това ще бъде най-добрата новина за него.

— Защо смятате така? — попита Кети с искрено любопитство. Сега вече не бе така объркана. В края на краищата, да очакваш дете от мъж бе най-естественото нещо на света, абстрахирайки се от това, че не бе омъжена за този човек. В това все пак имаше разлика.

— Той винаги е имал нужда от някого, когото да обича и който да обича него. Сега ще има и дете, и вас, мис Кети.

— От къде на къде смятате, че той ще ни иска? — гласът ѝ изведнъж прозвуча загрижено.

— Мис Кети, твърде очевидно е какво изпитва той към вас. Самият капитан все още не осъзнава това, но той има нужда от вас. Вие сте добра към него. През последния месец бе по-щастлив от когато и да е било преди. Ще бъде на седмото небе, когато чуе за детето. И ще се грижи за вас както подобава. Само почакайте. Ще видите сама.

— Надявам се, че сте прав, Питързхем — въздъхна Кети.

— Можете да разчитате на това.

Тя се усмихна с чувството, че е открила истински приятел. Той също се засмя. Замълчаха отново и се загледаха, замислени, в морето. След няколко минути Кети сложи ръка над очите си и се взря в хоризонта.

— Питързхем, това кораб ли е? — попита развълнувано.

Мъжът погледна в посоката, която му показваше.

— Струва ми се, да, мис.

— Мислите ли, че може да е „Маргарита“?

Кети започна да нервничи, като си помисли за новината, която щеше да научи Джон.

— Възможно е, мис. Горے в къщата има далекоглед. Ще изчакате ли тук да го донеса? Тогава ще знаем със сигурност.

— Ще го донесете ли, Питързхем? Ако е Джон, искам да се подготвя за завръщането му. Аз... ах, трябва да свърша някои неща.

— Искате да се разкрасите още повече, нали, мис? — прислужникът се засмя. — Да, такива са жените. Почакайте тук. Ще изтичам горе и ще погледна.

— Благодаря, Питързхем — отвърна Кети и се изчерви. Изчака го да тръгне и се облегна доволно на камъка.

Скоро обаче го видя да тича запъхтян.

— Мис Кети, мис Кети!

Нещо в гласа му я разтревожи. Скочи и изтупа пясъка от роклята си.

— Какво става, Питързхем! — остро попита тя.

— Не е „Маргарита“, мис — извика той. — Това са около осем кораба, които твърде бързо се приближават. Все още са далече, за да се разпознае с чий флаг са, но съм сигурен, че ни чакат неприятности. Големите им оръдия са насочени към острова.

Кети го погледна слисано:

— Какво ще правим?

Старият човек я хвана за ръка и я поведе по брега.

— На първо време ще се махнем оттук, защото сме чудесни мишени, ако започнат да стрелят, мис!

Олюлявайки се, Кети тичаше по мекия пясък, а после се изкачи на скалата заедно с Питързхем. Дълбоко в душата си желаше Джон да е тук. Той щеше да я закриля, а и всички останали. Ако островът действително бъде нападнат, може да не го види никога повече. Когато се върне, може би ще е мъртва или изчезнала и той никога не ще узнае нищо за бебето. Изведнъж тази мисъл ѝ причини страшна болка.

Сякаш молбите ѝ направиха чудо и внезапно Джон се появи. Движеше се неспокойно напред-назад в антрето, когато тя и Питързхем влязоха в къщата. Беше страшно ядосан. Кети извика от радост и се затича към него. Ръцете му я обвиха в силна прегръдка и сякаш не искаха да я пуснат.

— Джон! О, Джон!

— Къде беше, по дяволите? Щях да се побъркам от страх? Видяхте ли корабите?

— О, да! И така се радвам, че си тук.

— Как дойдохте, капитане? Доколкото можах да видя, те са обградили проклетия остров — и поглеждайки Кети от страни, добави: — Извинете, мис!

— Те са навсякъде, освен в югоизточния край. Мислили са, че рифовете са непроходими. „Маргарита“ хвърли котва там. Доплувах до брега, защото фарватерът не е достатъчно голям за лодките на „Маргарита“. Но вярвам, че с по-малка лодка ще може да се мине.

— О, Джон, ще ни нападнат ли? Защо? — гледаше загорялото му лице, на което зъбите блеснаха в дивашка усмивка.

— Ние сме пирати, скъпа моя, забрави ли това? От време на време ни нападат, а това е един от по-малко приятните аспекти на нашата работа.

— Капитан Джон, ще се бием ли?

— Разбира се, по дяволите, трябва. Сега няма никакъв път за бягство от този проклет остров, освен през рифовете, а за толкова малко време няма да могат да минат много хора. Твърде тясно е.

Джон сведе поглед към Кети, която трепереше от страх, и я целуна бързо по устата. След това я отмести. Гласът му сега прозвуча сухо и заповеднически.

— Питързхем, желая да отведеш мис Кети там, откъдето аз сега идвам. Ще чакате, докато дойда или изпратя някой да ви преведе през рифа. „Маргарита“ има заповед да не помръдва от мястото си без вас. Не трябва да се притеснявате.

— Но, Джон, ако дойдеш с нас, ще се спасим всички! — запротестира Кети. — Нали не смяташ сериозно да воюваш срещу толкова много кораби? Ако опиташ, ще те смажат.

— Откога си военен експерт, мила моя? — той се опита да придаде на гласа си шеговита нотка. — Просто ще направиш това, което ти казвам, и всичко ще бъде наред.

— Не се дръж с мен като с глупаво дете, Джонатан Хейл. Ако наистина си смятал, че всичко ще бъде наред, нямаше да оставиш „Маргарита“ в морето, за да ме измъкваш отгук в случай на нужда. Да не говорим пък и за това, че си плувал през кораловия риф! Няма да си тръгна, чуваш ли? Ще остана при теб!

— Не постъпвай детински, Кети — заговори ѝ с досада Джон. — Най-доброто, което можеш да направиш, е да не се пречкаш. Смяташ ли, че ще мога да се бия, ако непрекъснато мисля къде си и какво би могло да ти се случи? Нямаме време за спорове. Тръгвай с Питързхем, а аз ще ви последвам веднага щом мога.

— Мис, той има право. Вие само ще пречите — спокойно се обади прислужникът.

Кети не му обърна внимание, а потърси с поглед очите на Джон. Внезапно той ѝ се усмихна топло.

— Какво има?

— Е, добре — предаде се тя. — Но се пази, чуваш ли? Заради мен.

Тези думи придобиха особено значение, макар той да не знаеше какво. Джон трябваше да се пази и заради бебето.

— Заради теб — отговори той и внимателно я поведе към спалнята. — Вземи си най-дебелото палто. Може би ще ти потрябва. През нощта в морето е студено.

Кети направи каквото ѝ каза. Както винаги, стана това, което той желаше. Когато с палтото през ръка се върна в стаята, чу Джон да казва:

— Погрижи се да се върне при баща си.

— Капитане, има нещо, което трябва да знаете — започна Питързхем, но се спря, като видя Кети на вратата. Очите ѝ се разшириха, когато осъзна напълно значението на думите му.

Джон се обърна бавно към нея, опитвайки се да скрие тъжното изражение от лицето си. Кети, със сълзи на очи, се затича и го прегърна.

— Джон, трябва да дойдеш с нас — пошепна настоятелно в ухото му. — Чакам дете от теб. Трябва да тръгнеш с нас!

За момент настъпи напрегната тишина. Дългото му тяло се скова в ръцете ѝ, сякаш го бяха ударили. Питързхем дискретно се извърна.

— О, боже мой, не — промърмори Джон най-последно с дрезгав глас. — Сигурна ли си?

Кети се отдръпна и го погледна. В очите ѝ се четеше ужас.

— Съжالياваш, нали? — изкрещя извън себе си от гняв. — Не искаше нещо толкова трайно като едно дете, така ли? Е, можеше да се замислиш, преди да ме изнасилиш!

— О, Кети, не! Не че не го искам! Аз...

Гърмеж от оръдие, който не можеше да бъде объркан с друго, го прекъсна.

— Исусе Христе, не е време да говорим за това! Питързхем, погрижи се за нея!

С отчаян стон Джон я целуна още веднъж грубо и страстно и я предаде в ръцете на прислужника. След секунда вече бе изчезнал, а Питързхем я помъкна през остъклената врата. По пътя си през малкия остров чуваха непрестанния екот на оръдията. Все повече стълбове дим се издигаха нагоре в небето. Горещ мирис на изгоряло изпълваше въздуха.

Огънят и разрушенията представляваха неразбираем контраст с прелестната красота на местността, през която тичаха. След двадесетминутно препускане стигнаха морето. Питързхем замъкна Кети под сянката на група палми и тя се свлече върху меката земя. Обви колене с ръцете си и се облегна на едно от дърветата. Старият човек я погледна объркано.

— Той не желае бебето, Питързхем — каза най-накрая.

Той седна до нея, взе малката ѝ хладна ръка и започна нежно да я гали.

— Мис Кети, капитанът не бе на себе си. Когато всичко това отmine, ще бъде съвсем различно. Ще видите.

Кети го гледаше с невиждащи очи.

— Когато всичко отmine... ако Джон все още е жив. О, боже, животът е същински хаос!

Мисълта, че в този момент любимият ѝ човек може да е мъртъв, се смеси с ужасната представа, че за него детето ѝ би могло да бъде само нежелана отговорност. Устните ѝ се разтрепериха, но с всички сили се помъчи да задържи сълзите си. Питързхем виждаше болката ѝ, седеше до нея, но нищо не можеше да направи, за да я облекчи. От време на време само я потупваше по увисналите рамене.

Гласът му прекъсна мислите ѝ. Тя вдигна поглед към него и видя, че се е навел уплашено над нея.

— Мис Кети, идва някой! Трябва да бягаме!

Момичето изведнъж се оживи. Скочи бързо и се затича след прислужника, докато се скриха зад скалистия морски бряг. От новото си скривалище нито можеха да видят кой се приближава, нито някой можеше да види тях.

— Кети! Кети! — гласът долиташе от скалата над тях.

Кети и Питързхем се спогледаха и се измъкнаха от сянката на скалите.

— Хари!? — извика момичето невярващо.

Мъжът бе вече в нейното полезрение. Действително бе Хари. Тя почувства, че студ скована сърцето ѝ. Джон бе казал, че ако може, ще дойде сам. Защо тогава не дойде? Дали му се е случило нещо, или след като научи за бебето, вече не я желае?

Хари се приближи до тях и Питързхем застана плътно до девойката. Въпросът му прозвуча доста недоверчиво.

— Какво правиш тук?

В този миг и Кети си спомни случката на „Маргарита“. Помисли си, че Питързхем има право да е недоверчив. Хари бе последният, който Джон би изпратил, за да я закара на сигурно място... освен ако междуременно не му бе станало безразлично дали Хари ще я последва или не.

Офицерът застана срещу тях и тя видя по ръцете и лицето му следи от огъня.

— Джон ме изпраща — съвсем лаконично отговори той.

— Не мога да повярвам! — Питързхем сложи закрилящо ръката си върху ръката на Кети.

Хари го погледна нетърпеливо.

— О, за бога, Питързхем! Нима смяташ, че ще я изнасиля сега, когато е бременна? Зная какво съм загубил, а и Джон също, когато ми каза това.

— Джон... ти е казал? — след като Хари знаеше, значи наистина капитанът го е изпратил. Освен Питързхем единственият, на когото бе казала, бе Джон.

— Добре ли е той? — попита Кети и затаи дъх.

— Когато го видях за последен път, бе добре — каза Хари, а погледът му стана странно суров. — А какво е станало сега, не зная. Тъкмо се бяхме укрепили в една от вилите заедно с още трима мъже. Войниците се канеха да я запалят, когато се измъкнах. Виждаш униформата ми.

Кети се загледа, объркана, в униформата на британската флота, която носеше Хари, и въздъхна. Той бе с нея и когато го видя за пръв път на „Ана Гриър“. Отново си припомни това. Но какво общо имаше...?

— Войници? — Питързхем осъзна значението на тази дума побързо от нея. Хари се изсмя цинично.

— Забравих ли да спомена това? Корабите бяха пълни с войници, с британски войници. Предполагам, че идват в чест на лейди Кетрин. Веднъж ми каза, че баща ти е много богат човек.

— О, боже, те ще го обесят! — прошепна изплашено момичето. В мислите си вече го виждаше на въжето. Доколкото знаеше, британците действаха бързо и ефективно и щяха да решат проблема на място.

— Ако не изгори, сигурно ще го сторят — съгласи се с нея Хари.

— Трябва да отида при него! — изкрещя Кети.

В очите на помощник-капитана блесна искрица уважение.

— Мислех си, че ще постъпиш така и го одобрявам. Ти си единственият му шанс. Но сигурно е опасно да се ходи в града. Тези мъже жадуват за мъст и ще накълцат годеницата на пирата, преди дори да ти дадат време да им кажеш името си.

— Смятам, че зная как да се държа с британските войници, Хари — отвърна Кети с достойнство, за което самата тя не подозираше.

За пръв път Питързхем и Хари проумяха високия ѝ ранг и всеки по свой начин бе впечатлен.

— Навярно можеш — съгласи се младият човек.

— Нямаме време за губене — докато говореше, Кети се отправи към скалистия бряг.

Хари и Питързхем бързо размениха погледи и тръгнаха след нея, но тя се обърна учудено.

— Какво правите? Не може да дойдете. Ще ви обесят!

— А нима смяташ, че ако те пуснем да отидеш сама, ще можем някога да погледнем Джон в очите? — попита я Хари с подигравателна нотка в гласа. — Естествено, ако успеем да стигнем навреме, за да предотвратим обесването му.

Тази ненужна забележка я накара да се затича по неравния бряг, но една ръка се опита да я спре.

— Помислете за бебето, мис Кети! — предупреди я прислужникът и се загледа загрижено в зачервеното ѝ лице.

— Не съм от захар, Питързхем! Ако не побързаме, ще стане твърде късно! Хайде!

До града не бе далече, но на Кети ѝ се стори, че са изминали часове. Минавайки покрай къщата на Джон, тя хвърли бърз поглед. Вероятно снаряд бе паднал върху покрива и сградата бе обхваната от пламъци. Не бе останало много от нея. Но какво значение имаше това сега? Всичко, за което си мислеше, бе краят на въжето, на което Джон скоро щеше да увисне. Дори не се сети, че някога самата тя мечтаеше да го види на бесилката. Сега го обичаше и ако той умреше, щеше да умре и тя. Гъст, черен облак дим лежеше надвиснал над къщите в началото на пристанището. Нямаше и следа от тях. Навсякъде развалини. Сякаш гигантски юмрук се бе стоварил върху тази страна на острова. Наоколо се въргаляха трупове на пирати и местни жители. Един от големите кораби бе хвърлил котва в залива и Кети видя много увиснали тела. О, боже, бяха започнали с екзекуциите! Дали и Джон бе сред тях?

Хари и Питързхем стояха от двете ѝ страни. Хванаха я за ръцете. Гледаха я угрижено. Пълното мълчание на оръдията говореше само по себе си.

— Битката е свършила, Кети — каза внимателно Хари. — По-добре да се махнем оттук. Нали не искаш да видиш Джон на

бесилката? Шокът може да навреди на бебето. Ще се огледаме и ако е необходимо, ще дойдем да те вземем.

— Не! — гневно извика Кети и се отскубна от тях. — Той не е мъртъв. Зная, че не е мъртъв!

Затича се надолу към пристанището така бързо, както никога преди в живота си. Двамата мъже тичаха след нея и проклинаха твърдоглавието ѝ. Имаха чувството, че вече е твърде късно да спасят Джон, а и Кети дълбоко в сърцето си се страхуваше от същото.

Трябваше да си признае, че е много вероятно да е убит още преди екзекуцията. Но ако не беше, ако имаше дори само един шанс, бе готова на всичко, за да го спаси. Но не се знаеше дали ще може да спре екзекуцията, дори да пристигне навреме. Който и да е войник ще се замисли два пъти, преди да прекъсне екзекуция по нареждане на някакво момиче. Навярно бе съвсем без значение какво е общественото ѝ положение. Но трябваше да опита.

Отряд британски войници стояха на стража в пристанището. Явно бяха поставени там, за да попречат на бягството на всеки, останал жив, пират.

Когато Кети тръгна към тях, те насочиха пушките си към нея.

— Стой! — извика ѝ дежурният офицер. Виждайки обаче, че това е жена, се побоя да даде заповед за стрелба.

— Не стреляйте, глупаци! — викна Кети и не забави крачка, докато не застана пред офицера. Лицето ѝ бе зачервено и се задъхваше, но когато се стегна и изправи, все още правеше впечатление на лейди. Офицерът я гледаше смаяно.

— Аз съм лейди Кетрин Олдли — каза бързо и с нужното достойнство. — И желая да бъда закарана на кораба, на който бесят пиратите. Веднага, ако смея да помоля!

Офицерът погледна недоверчиво нея, а след това още по-недоверчиво Хари и Питързхем, които се бяха приближили. Кети знаеше, че само униформата на Хари би могла да спаси сега двамата. Бързо се обърна към тях и им подаде ръката си.

— Благодаря ви, джентълмени, че ме съпроводихте — каза бързо тя и стисна първо ръката на Хари, а после на Питързхем. — Сигурна съм, че ще можете бързо да се върнете към вашите задължения. Вече не сте ми необходими и няма да ви задържам повече.

Двамата я гледаха втренчено. Погледът ѝ предупреждаваше и когато уж случайно ги подкани с ръце, те се затичаха. Бяха направили всичко по силите си за Кети и Джон, а сега трябваше да спасяват и собствената си кожа.

— Спрете! — нареди офицерът, изпълнен с подозрения, когато двамата мъже заизкачваха хълма. Хари и Питързхем се подчиниха, но преди да кажат каквото и да било, Кети се обърна към него:

— Лейтенант, казах, че искам незабавно да бъда придружена до този кораб! Нямам време за губене, докато вие дискутирате с тези мъже!

Той я погледна нерешително. Нямаше възможност да провери дали наистина е тази, за която се представя. Но си спомни, че е чувал за някаква лейди Кетрин, която или била мъртва, или отвлечена от тези негодници. Ако тя е тази лейди, той ще трябва да се подчини на командите ѝ. Сигурно има големи приятели в парламента.

— Незабавно, лейтенант! — думите ѝ изплющяха като камшик.

— Да, милейди! — промърмори офицерът и се обърна към хората си. Нареди да се приготви една лодка за дамата и да се пази добре. В това общо объркване Хари и Питързхем успяха да се измъкнат незабелязано.

Когато лодката бе готова, капитанът я изпрати с много козирувания, от които Кети щеше да побеснее. Може би точно в този момент на Джон тъкмо му слагат въжето!

— Моля ви, бързо! — подканяше тя гребците, докато стоеше отпред в малката черупка.

Най-после стигнаха кораба, на който се извършваха екзекуциите. Кети им заповяда да гребат към онзи борд, от който се спускаше плетеното въже. Хвана се за него с ръце и крака и веднага се заизкачва нагоре бързо като опитен моряк. Страхът за Джон бе по-голям от всичко друго. Ловки ръце я подеха и измъкнаха нагоре. Когато се появи на палубата, дори не забеляза многото мъжки погледи, насочени към нея.

— И какво ще правите на „Лейди Честър“, мис? — гласът бе плътен и груб.

— Настоявам да ме заведете направо при капитана на този кораб! — остро каза Кети и страх скоба гърлото ѝ, щом видя по въжетата да висят мъртвите тела.

Ще дойде свещеник, за да им даде набързо благословия и тогава ще хвърлят труповете в морето. Кети все още успяваше да се владее. Би предпочела веднага да се затича да изследва лицата на мъртъвците, но знаеше, че ако Джон бе между тях, вече не може да му помогне, ако ли не е — само ще загуби време.

— Така ли, мис? — гласът прозвуча весело, но тя отвърна с убийствен поглед на мъжа, задал въпроса:

— Да, добри човече, наистина! Аз съм лейди Кетрин Олдли и тези бандити ме бяха пленили! Предполагам, че вашият капитан знае съвсем точно коя съм и ще съжалява много, ако не ме закарате веднага при него!

Леденостуденият ѝ поглед накара слабия, побелял мъж да загуби увереността си.

— Да, мадам! Ако обичате, продължете отгук, мадам!

Кети тръгна след него с високо вдигната глава. Минаха през голяма тъпа матроси, които гледаха екзекуцията. На половината път над палубата изтрещя оръдие, което бе така близко, че Кети ужасно се изплаши.

— Защо бе този изстрел? — попита бързо своя ескорт.

— Това е сигнал за стражата да доведе следващата група пленници за бесилката. Можем да обесим петима наведнъж, милейди!

Гордостта в думите на мъжа почти поболя Кети. Та всички мъже са еднакви. Беше безкрайно благодарна, че екипажът на „Маргарита“ е на сигурно място. Успяха да станат приятели и щеше много да я заболи, да ги види как умират. Чу зад гърба си трополящи крака и бързо се обърна. Видя група матроси да води друга партида осъдени. Не можеше да види лицата на пленниците, защото ѝ пречеха униформените стражи. Някакво шесто чувство я накара обаче да спре. Миг по-късно благодари на бога за това. Върху клатеща се платформа, изградена набързо под висяща над нея греда, имаше пет човека, които трябваше да бъдат обесени. Имаха кърпи на очите, а ръцете им бяха забързани зад гърба. Третият отляво беше Джон. Маскираният в черно палач тъкмо слагаше примката върху загорелия му врат.

[1] фунт — мярка за тежест — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Спрете!“ — искаше да извика Кети, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Отваряше и затваряше уста като риба на сухо, без да издаде звук. Скова я ужасна паника. Краката ѝ сякаш бяха замръзнали и когато поиска да изтича към Джон, отказаха да ѝ служат. Ужасното вече вече беше на врата му! Бе по-лошо от всеки кошмар! Не можеше нито да се движи, нито да говори, а оставаха може би минути, докато го обесят!

Една ръка хвана нейната и я стисна леко. Едва тогава Кети усети крайниците си и разгневено се обърна. Ругатните, които бяха на върха на езика ѝ, веднага се стопиха, защото видя пред себе си мрачното и уморено лице на баща си, което изведнъж грейна от облекчение.

— Кети! — думите му прозвучаха като молитва. — Кети, дете мое, мислех, че си мъртва...

— Папа! — извика тя. — О, папа! Не трябва да им позволяваш да обесят този човек там! — и посочи Джон. Стоящите наоколо моряци чува отчаяната ѝ молба и с любопитство се втренчиха в нея, но тя въобще не им обърна внимание. Джон бе единственият, от когото се интересуваше в момента.

Когато баща ѝ само погледна мъжа със завързаните очи, без да предприеме каквото и да било за спасението му, ядосано разтърси ръката му:

— Татко, побързай! За бога, побързай!

— Това ли е мъжът, който те отвлече? — спокойно попита сър Томас, без да изпуска от поглед човека на площадката.

— Да! Татко, спри ги!

— Тогава трябва да го обесят! И това е твърде малко за този кучи син! Бих го разкъсал на парчета! Нека страда така, както е карал теб да страдаш! Проклето копеле!

Сър Томас хвърли изпълнен с омраза поглед към Джон, който се намираше твърде далеч, за да чуе разговора им. Бе блед и не отговаряше на сериозните въпроси на свещеника, а само кимаше с

глава. Кети и баща ѝ видяха как отчето набързо го прекръсти и се отпрати към следващия, за да повтори ритуала.

— Татенце, трябва да ги спреш! Той е баща на моето дете.

— Каквооо? — изкрещя сър Томас с глас, преливащ от бушуващ гняв.

— Ще имам дете от него! О, татенце, не искам бащата на моето дете да бъде обесен! Моля те, спри ги! Бързо!

Сър Томас в продължение на цяла минута гледа Кети, а тя имаше чувството, че ще се побърка. Свещеникът опрости греховете на последния и отстъпи назад. Забиха барабаните, които предшестваха всяка екзекуция.

— Тате, моля те! — умоляваше настоятелно момичето, хванало го за ръката.

Графът откъсна очи от лицето на дъщеря си, погледна към мъжа на площадката и после отново към нея. Бе стиснал здраво устни.

— Тате...!

— Спрете! — прозвуча плътният, заповеднически глас. — Искам третия по ред отляво да се доведе при мен на разпит! Отрежете въжетата!

Изпълнителят на присъдите тъкмо бе сложил ръка на лоста, който щеше да изпрати петимата мъже в отвъдното. Сега той погледна питащо дежурния офицер, за да получи потвърждение от него за неочакваната заповед. Офицерът позна сър Томас веднага и кимна на маскирания в черно човек. Палачът повдигна рамене, с което съвсем ясно показва, че сменя всякаква отговорност от себе си и свали въжето от врата на Джон. Сълзи заседнаха като буца в гърлото на Кети, когато видя как широките му, напрегнати рамене малко се отпуснаха. Двама въоръжени моряци грубо го смъкнаха от площадката и го отведоха. Все още бе във верига и със завързани очи. Кети страхливо се обърна към баща си:

— Къде го водят?

— Ще го затворят, докато изпратят някой да го доведе. Ще бъде на сигурно място.

Момичето потръпна от горчивата, подигравателна нотка в гласа на баща ѝ.

— Тате, мога да ти обясня... — започна несигурно, опитвайки се да смекчи болката в очите му.

Той направи гримаса и я хвана за ръката:

— Сигурен съм в това, дъщеричке, но мисля, че ще постъпим по-добре, ако останем сами. Тук имаме твърде голяма публика.

Графът хвърли убийствен поглед към хилещите се мъже, които с безсрамно любопитство следяха разговора им. Кети също видя всичките тези жадни очи и изведнъж осъзна, че чрез думите си сама се е белязала като курва. Според моралните представи на онова време неомъжена жена с дете, независимо от обстоятелствата, не бе нищо повече от проститутка. Кети държа главата си високо изправена, докато слизаше с баща си по стълбата, но не можа да спре леката руменина, заляла лицето ѝ. Зад нея екзекуциите продължаваха. Изтръпна, когато чу шума, отекнал над палубата и последван от ужасния звук на свистящи остриета и чупещи се кости. Побиха я тръпки и инстинктивно хвана по-здраво ръката на баща си. Беше напълно убедена в правотата на това, което извърши, въпреки че то срива репутацията ѝ. По-добре да плюят по нея, отколкото Джон да загуби живота си. Но позорът щеше да се разпростре не само върху нея, а и върху баща ѝ...

— Тате — повика го тихо тя.

— Замълчи — нежно я помоли той и я пропусна пред себе си по стълбата. — Ще можеш да ми разкажеш всичко в каютата.

Сър Томас бе изключително богат и властен човек. Ето защо му дадоха най-добрата каюта на кораба. Влизайки вътре, момичето бе малко изумено от лукса. В сравнение с чистата и спартанска подредба на „Маргарита“ тази тук беше чудесна и направо плашещо луксозна. Представи си каква би била реакцията на Джон при такъв разкош. Щеше да фучи по отношение на плюшените килими и кадифени пердета, фините мебели и кристалните полилеи, както преди време заради скъпите ѝ рокли. Кети огледа натруфената стая с неговите очи и се почувства малко неудобно.

— Сега, дете, желая да ми разкажеш всичко, което ти се случи — заповяда баща ѝ, като я наблюдаваше изпитателно. Заведе я до един стол и седна насреща ѝ.

Момичето пое дълбоко въздух и се опита да изпълни желанието му колкото може по-добре. В разказа си пропусна само най-интимните моменти от връзката ѝ с Джон. Наблегна на факта, че е бил добър с нея и се е грижил да бъде добре нахранена и подслонена, както и че я е

държал настрана от всички опасности. Описа как рискува живота си в Кадис, за да я спаси. Не съзнаваше, че разказвайки, очите ѝ горяха, пълни с любов. Но сър Томас го забеляза съвсем точно. Научи и за ужасните рани на Джон и как тя го изправила на крака. Погледът му ставаше все по-внимателен. Изведнъж момичето забеляза растящия гняв и прекъсна разказа си. Той дълго мълча, загледан в отсрещната стена. Най-накрая Кети стана неспокойна и графът я погледна.

— Сигурна ли си... че си бременна, искам да кажа? — помъчи се гласът му да звучи безизразно.

Момичето почувства досадна червенина по бузите си. В сегашното си положение сигурно бе бременна за баща си, а той така се бе гордял с нея. Дъщерята на сър Томас с дете от пират... Чуваше вече злите приказки на хората, които можеха да унищожат баща ѝ, както и самата нея.

— Да, татко, сигурна съм — каза, но не може да го погледне в очите.

Графът видя срама ѝ и сърцето му веднага се изпълни с любов към нея. Тя все още бе негово дете, независимо от това, което се бе случило, и всичко, което бе преживяла, в края на краищата не бе нейна грешка. В него се надигна яростна омраза. Този човек е бил достатъчно брутален, за да унижи седемнадесетгодишна девойка и благовъзпитана млада лейди. Сети се и за ролята, която пиратът бе изиграл в живота на дъщеря му. Самият той бе спасил този човек от заслужена смърт. Очите му засвяткаха от гняв. Тайно се закле, че е дал на негодника само една отсрочка. В момента най-важното бяха щастието на дъщеря му и доброто ѝ име. Но по-късно...

— Дете мое, няма причина да си толкова нещастна — нежно ѝ каза той и взе малката ѝ ръка, за да я погали. — Не е твоя вината, че се намиращ в такова положение, зная. Детето, което носиш в утробата си, е плод на брутален акт, за който не може да ти се търси сметка. Сега трябва да предприемем най-правилната стъпка, за да спасим името ти. За нещастие ти каза преди малко много неща, които бяха чути от всички на кораба, но вярвам, че тази грешка може да се поправи. Е, Кети...

На Кети изведнъж ѝ прилоша. Бе пропуснала интимните детайли на връзката ѝ с Джон и по този начин бе подвела баща си. Доброто на

Джон изискваше той да научи истината, независимо от това, колко ще го заболи.

— Папа! — осмели се да каже, но очите ѝ останаха приковани в скръстените ѝ ръце. — Знаеш ли, това не бе изнасилване.

— Какво каза? — попита я, напълно объркан, чак след минута.

— Джон... Джон наистина не трябваше да ме принуждава — прошепна Кети и се почувства унижена както никога преди в живота си. — Аз... аз също го желяех.

— Боже мой, знаеш ли какво говориш?

Сър Томас скочи развълнуван и ядосано изгледа дъщеря си отгоре. Кети вдигна, пребледняла, поглед.

— Да, татко — гласът ѝ бе тих, но твърд.

И без това зачервеното лице на сър Томас почервения още повече. Кети прехапа устни, но не сведе поглед.

— Това проклето копеле! — изруга най-после графът. — Радвам се, че спрях екзекуцията му. Ще си плати за това...

Грозният блясък в обикновено хубавите, сини очи на баща ѝ я разтревожи. Тя също стана, но веднага ѝ се зави свят. Сър Томас протегна ръка, за да я задържи, и момичето прие помощта му с големи, уплашени очи.

— Татко, аз го обичам.

Бе пребледняла като мъртвец и сър Томас не желяеше повече да я притеснява. Дори това копеле наистина да не я бе принудило, мислеше си ядосано той, за един мъж с опит не е трудно да прелъсти младо и невинно момиче. А това не го правеше по-различно от изнасилване. Кети трябваше да го разбере! Не биваше да си мисли, че наистина обича такъв човек!

— Дъще, този мъж е значително по-възрастен от теб, нали? — започна с благ глас. Бе проумял, че ще я отдалечи още повече от себе си, ако направо заключи чувствата ѝ към пирата.

— Той е на тридесет и четири години — тихо отговори момичето и се отпусна на стола. Изненада я внезапното спокойствие на баща ѝ. Бе очаквала да беснее с часове.

— Така си и мислех — думите му прозвучаха така, сякаш се бе сбъднало най-лошото му предчувствие. — Дал ли ти е повод да си мислиш, че и той те обича?

— Ами...

— Казвал ли ти го е някога? — продължи сър Томас. Бегъл поглед към почервенялото ѝ лице му подсказа, че е на прав път.

— Неее... — призна си Кети, свела поглед, и започна подробно да изучава скъпия червен килим, към който сандалите ѝ въобще не подхождаха.

— Е, точно това си и мислех — въздъхна тежко сър Томас. Седна на стола си и отново взе ръката на Кети. — Дете мое, мъж на тридесет и четири години, и особено мъж без принципи, познава цяла дузина жени. Все едно какви чувства си събудила, те няма да са нещо ново за него, повярвай ми. От друга страна, ти си напълно невинна. Беше държана настрана от мъжете и си възприела погрешно съвсем естественото физическо пробуждане като любов. Нормално е връзката на младо момиче с първия мъж, който я е направил жена, да изглежда като безсмъртен романс. Не си ли забелязала, че много млади дами презират съпрузите си преди сватбата, но после ги обикват? Каква е, мислиш, причината?

Кети се замисли. Баща ѝ казваше истината. Познаваше момичета, които не допускаха дори възможността за женитба, но по-късно изцяло се бяха отдали на съдбата си. Да, дори обикваха съпрузите си. Но...

— Тате, нещата не стоят така — решително му каза тя. — Наистина обичам Джон. Той изглежда добре, силен е и може да бъде много нежен...

Баща ѝ избухна в силен смях.

— Естествено, че е бил нежен и мил с теб, бедното ми дете. Удоволствието на мъжа до голяма степен зависи от партньорката и нейното желание. Зная. Самият аз съм използвал тази техника при жените, за да ги настроя за желанията си. Тези сладки млади създания си мислеха, че страшно съм се влюбил в тях, а в действителност въобще не бе така. Един мъж не обезчестява жена, която действително обича, а и всяка жена се отдава с по-голямо удоволствие, ако приема уважението, което един мъж ѝ засвидетелства, за мярка на истинските му чувства.

Сър Томас бе много доволен от въздействието на речта си. Кети, изглежда, бе развълнувана и ако той знаеше какво си мисли, може би щеше да е още по-доволен. „Вярно е — разсъждаваше тя наум. — Джон ме желаше само тогава, когато и аз го желяех.“ Дали нежността му не бе хитрост, с която я предразполагаше да спи с него? Думите на

баща ѝ я накараха да се замисли и над своите чувства, в които допреди малко бе така сигурна. Това, което изпитваше към Джон, беше ли наистина любов? Или бе просто естествена реакция на една млада жена спрямо привлекателен мъж? Как можеше да бъде сигурна?

И понеже сър Томас видя, че предизвика размисъл у Кети, бе така умен да не говори повече по този въпрос, а да спре вниманието ѝ на един не по-малко важен проблем.

— Кети — каза най-после той и я изтръгна от облаците, в които витаеше. — Трябва да се омъжиш. Това, струва ми се, е единственият начин да спасиш името си.

Тя го погледна въпросително, а очите ѝ бяха замислени като неговите.

— Да се омъжа ли, татко? — повтори глуповато.

— Да, дъще. Набелязал съм си един млад лейтенант от добро семейство, който в момента е на служба на кораба „Лейди Честър“. Точно с три години е по-голям от теб и е едно хубаво на външен вид и внимателно момче. Разбира се, той не е точно партията, която иначе би могла да имаш, но при така създадите се обстоятелства, една женитба е по-добра, отколкото никаква. Убеден съм, че ще мога да накарам този млад човек да приеме бащинството на това дете. Семейството му тъкмо има финансови затруднения, знаеш ли?

Кети го гледаше и устните ѝ постепенно побеляваха.

— Предлагаш ми да си купя съпруг?

Сър Томас посрещна спокойно студения ѝ поглед.

— Скъпа моя, нямаме избор. Няма много мъже, които да те вземат без основателна причина. Бъди реалистка, дъще! Не само за твое добро, но и за мое. И особено за това на детето, което носиш. Ако някой от нас иска отново да върви с изправена глава, ти трябва да имаш съпруг.

Кети разсъждаваше трескаво. Това, което баща ѝ казваше, бе истина. И тя самата мислеше така преди. Женитбата действително бе единствената възможност.

— И аз съм на същото мнение, татко — каза му мило.

Графът я погледна с изненада. Бе очаквал съпротива, а не пълно съгласие.

— Превъзходно! — мускулите на лицето му се отпуснаха и той се усмихна. — Веднага ще започна приготовленията. Колкото по-скоро

се омъжиш, толкова по-бързо ще спрат приказките.

— Имам само едно условие, татко.

Сър Томас я погледна приятелски:

— И какво е то, дъще?

— Бих искала сама да избира съпруга си.

Бащата загуби търпение.

— Но, мила моя, не е време да избираме. Трябва да действаме бързо, в противен случай не ще можем да направим нищо. Ако изчакаме детето да се появи на бял свят, няма да мине за дете от законен брак.

— Човекът, който имам предвид, няма нужда да бъде дълго издирван.

Сър Томас присви очи.

— Струва ми се, че говориш за пирата?

— Името му е Джон, татко. Да, за него говоря.

— Но, дъще, вече ти обясних, че чувствата на този човек към теб не са любов. И много скоро ще разбереш, че и ти не го обичаш. Няма нужда да правиш по-голяма грешка, като се омъжиш за него.

— Имам много голяма причина да го сторя, татко, очаквам дете от този мъж — сините ѝ очи го гледаха спокойно.

Сър Томас въздъхна. Когато отново заговори, чертите на лицето му се бяха изострили.

— Кети, трябва да разбереш, че не мога да позволя женитба с този човек. Той е убиец и престъпник! Ще се срамуваш от него, когато дойдеш отново на себе си. Тогава ще ме упрекваш, че съм допуснал подобно нещо! Мили боже, какво смяташ да предприемеш след сватбата с него? Да го вземеш в Лондон и го въведеш в парламента? Цяла Англия ще ни се изсмее! — „По дяволите нейното твърдоглавие“ — помисли си той.

— Татко, ако не мога да се омъжа за Джон, няма да се омъжа въобще — леденият ѝ глас бе ужасно категоричен, но графът опита още веднъж.

— По дяволите, момиче, не бива да ми се противопоставяш! — лицето му бе почервеняло. — Аз съм твой баща и нося отговорност за бъдещето ти. Ще се омъжиш за този, когото аз определя!

— Съжالياвам много, че не мога да ти се подчиня, татко, но или ще се омъжа за него, или въобще няма да се омъжа!

Два еднакво силни погледа се бореха за надмощие. Никой от тях не искаше да отстъпи.

— И какво ще стане след сватбата, ако предположим, че съм толкова глупав да я позволя? Даваш ли си сметка, че твоят пират все още е осъден на смърт? Не е възможно още дълго време да избягва въжето. Такъв род хора рано или късно попадат при палача.

— Зная какво влияние имаш в Лондон, татко. За теб няма да е проблем да издействаш помилване, ако поискаш.

Докато Кети говореше, сър Томас трескаво размишляваше. Ако се погледне по-отблизо, това, което тя предлагаше, не бе толкова лошо. Мисълта дъщеря му да се омъжи за някакъв си млад, безхарактерен лигльо, който няма нито пари, нито влияние и не би бил от полза дори на самия себе си, никога не би му се харесала. Може би имаше някакъв начин да възстанови доброто ѝ име, без да я обвързва със съпруг, или поне не завинаги, защото после можеше да се случи нещо по-добро. Например дори скоро да остане вдовица... Графът се усмихна на себе си. Това май бе по-удачно. Ще разреши на Кети да се омъжи за пирата, а след това ще го премахне от пътя ѝ. Естествено той не би се самоубил, разсъждаваше сър Томас. И въобще не бе необходимо. Ако предадат негодника на кралското правосъдие, краят му ще бъде неизменен и напълно легален. Тогава за нея се откриваха всички възможности да намери друг съпруг, отговарящ на собственото ѝ високо обществено положение. Доколкото можеше да прецени, имаше само два проблема: първо — в политическите среди не биваше да се узнае, че мъжът на Кети е бил пират, и второ — самата Кети не трябваше да разбере нищо за съдбата на този човек, преди увлечението ѝ по него да е отшумяло. Имаше начини да се уреди и това...

— Какво каза, дъще? — сър Томас ѝ се усмихна лъчезарно.

Кети бе много учудена от постоянната смяна в настроението на баща си, но повече бе обзета от собствени мисли, за да му обръща внимание.

— Можеш да издействаш помилване, татко.

Сър Томас бавно поклати глава и сви устни така, сякаш нещо премисляше.

— Да, предполагам, че бих могъл.

— Никога не ще се омъжа за друг, татко — очите ѝ изпитателно го гледаха.

Сър Томас въздъхна.

— Това последната ти дума ли е, скъпа моя?

— Да, татко, последната.

— Виждам, че нямам право на избор — графът се предаде неохотно. — Но да не ми натякваш после! Това е единствено твоя идея и аз отказвам да нося каквато и да е отговорност!

Кети скочи от стола и се хвърли на врата на баща си.

— О, благодаря ти, татко! Много, много благодаря!

Сър Томас я помилва, за да я утеша.

— Добре, скъпа моя. Знаеш, че ти мисля доброто.

— Зная, татко. И затова те обичам.

Изпълнените с любов думи, които каза тихо, сгушена в сатененото му палто, за момент събудиха у посланика угризения на съвестта, но той веднага ги потисна. Продължи да милва нежно разчорлената ѝ коса, докато тя се отдръпна, смеейки се закачливо.

— Сигурно изглеждам ужасно.

— Наистина, мила моя. Нямах ли други дрехи? — графът критично огледа бялата ѝ смачкана рокля и разрошената коса.

— Имах... Но те бяха в къщата на Джон, която я улучи с наръд и изгоря. Не мога да си представя, че нещо е оцеляло.

— Боже мой — уплашено реагира сър Томас на думите ѝ. — Ако знаех, че си на острова, никога не бих допуснал да открият огън. Но полковник Хук, отговарящ за войниците, дошли с нас, ме увери, че пиратите без съмнение отдавна са те убили. Дори не са поискали откуп за теб. Мислех те за мъртва, Кети.

— О, татко! — очите ѝ се напълниха със сълзи при мисълта за болката, която е изпитал баща ѝ. — Джон не поиска откуп, защото желаше да ме задържи при себе си. Никога не съм била истински изложена на опасност — на това място се усмихна мило. — Не и до днес сутринта.

— Е, добре — сър Томас се обърна и се изкашля. — Марта сложи за всеки случай няколко от роклите ти в моя куфар. Ще наредя да ги донесат. Най-добре ще е да организирам сватбата още днес. Удобно ли ще ти е? При тези обстоятелства по-добре е да се действа колкото се може по-бързо.

— Както пожелаеш, татко.

Кети мило му се усмихна и импулсивно го целуна продължително по набраздената от бръчки буза. Графът силно я притисна към себе си и след това я пусна. За момент на момичето ѝ се стори, че очите му са навлажнени, но той се обърна бързо и напусна каютата.

Останала сама, Кети безцелно заснова из стаята. Бе твърде развълнувана, за да седи мирно. Ръцете ѝ галеха извитите облегалки на елегантните столове и тя унесено се възхищаваше на красотата им. Всъщност нямаше нищо лошо в това да притежаваш най-доброто, ако можеш да си го позволиш, мислеше тя, като си представяше преценяващото лице на Джон. С почти благоговееен жест взе една от хубавите вази в ръка. Той просто ще трябва да свикне с новия начин на живот. В действителност не му оставаше нищо друго, ако всичко върви така, както си го представяше. Ще е приятно да го приобщи към модите и маниерите на обществото, но знаеше, че трябва да му даде време.

Изпитваше леко, почти недоловимо чувство за вина, защото бе сигурна, че го принуждава да се жени, докато той самият не желае това. Съвсем явно бе, че не се зарадва особено на бебето. Новината, че ще стане баща и съпруг сигурно въобще няма да му хареса в началото. Но по-добре женен, отколкото мъртъв. Ще се опита да му обясни, че ако не бяха тя и бебето, щяха да го обесят.

Баща ѝ бе сигурен, че Джон не я обича. Е, може би наистина е така. А може би и тя не го обича, но двамата бяха създали едно дете и в този момент техните чувства бяха на второ място. Най-важното сега бе детето.

Пред вратата на каютата се чуха тихи стъпки и преди да покани човека да влезе, Кети несъзнателно прокара ръка през разрошената си коса.

— Мейсън! — изкрещя тя от радост, когато видя дългогодишния стюард на баща си.

— Милейди! — Мейсън сияеше. — Добре е да ви види човек отново, милейди, ако ми позволите да кажа. Сър Томас побесня, когато научихме, че сте отвлечена от пирати. Смяташе, че сте мъртва, милейди, и тази мисъл бе непоносима за всички нас.

— Зная, Мейсън — Кети се усмихна на ниския, изискано облечен човек. Заедно с Марта и баща ѝ и той бе част от нейното

детство.

— Един от моряците ще донесе куфара на сър Томас, милейди. Ако при обличането или фризирането имате нужда от моята помощ, разполагате с пълната свобода да ползвате услугите ми. Сър Томас ми съобщи, че днес следобед ще се жените. Позволете ми да ви поднеса най-добрите си пожелания, милейди.

— Благодаря, Мейсън — думите му я трогнаха. Това, че Мейсън се бе самопредложил да върши работата на една слугиня, бе все едно тя да предложи сама да почисти пода. — Ще имам нужда от помощта ви при фризирането. Все още не умея да го правя както трябва.

— Естествено не, милейди — каза стюардът, възмутен от тази мисъл.

При новото почукване той отвори вратата и въведе човека с куфара на сър Томас, без да му позволи да погледне дори веднъж Кети. Тя се усмихна. Веднага почувства, че отново е под нечия закрила. Беше наясно, че ѝ трябваше време, за да привикне със старата си роля на високоблагородна дама. Твърде много бе свикнала със свободата на пиратския кораб.

Кети усмихнато благодари на Мейсън и след като той си тръгна, започна да рови в куфара на баща си. Марта бе сложила четири рокли и една нощница, всички необходими долни дрехи, както и игли за коса и други дреболии, без които е невъзможно една лейди да изглежда както трябва. Нещата ѝ заемаха доста място в куфара. На Мейсън това сигурно въобще не му е харесало, мислеше си тя, подсмиввайки се. Той винаги държеше баща ѝ да е облечен по последната мода. След като е позволил да оставят толкова място в куфара за нещата на Кети, значи всички са били наранени от изчезването ѝ много повече, отколкото си представяше.

Сега една от тези рокли ще стане нейна булчинска премяна. Те бяха прекрасни, както и всичките ѝ дрехи. Джон много правилно бе отбелязал това. Но тя винаги си бе представяла, че на сватбата си ще бъде в рокля от бял сатен и с букет оранжеви цветя. За момент съжали за това, но успя да се отърси от спомените си и се спря на една нежна копринена рокля с цвят на праскова, богато украсена с кремави венециански дантели. Марта се бе сетила да сложи и подходящи обувки, огърлици от перли и обеци. Една елегантна прическа — и ще е готова, доволно си помисли тя. После помоли Мейсън да изглади

роклята. Когато той си тръгна, изми лицето ѝ ръцете си в съд с топла вода и се сети, че всичките ѝ парфюми изгоряха в къщата на Джон. Марта естествено не бе сложила нито един! Точно това не!

Кети, доколкото можа, се напъха в три поли. Цяло щастие бе, че по природа бе слаба. Някак си не можеше да си представи Мейсън да ѝ помага при завързването.

Когато той се върна с роклята, го накара да изчака, докато я облече. След това отново влезе, за да ѝ направи, прическа. Той боравеше изненадващо умело с четките и иглите и момичето го подкачи на тази тема. Но Мейсън запази достойно мълчание, докато не вдигна косите ѝ в елегантна, класическа прическа. Най-накрая ѝ подаде малко джобно огледало и Кети критично погледна отражението си. Без съмнение изглеждаше хубава както винаги. От тропическото слънце бузите ѝ бяха придобили същия цвят като на роклята. Чудесно подходящите перли обвиваха на два пъти шията ѝ и падаха тежко в трапчинката между гърдите ѝ. Месеците, прекарани при пиратите, придаваха на чертите на лицето ѝ по-голяма изостреност, която преди това липсваше. Сега изглеждаше като жена, а не като момиче. Щом си помисли, че ѝ предстои да се омъжи за човека, направил я жена, бузите ѝ почервенияха от очакване.

Мейсън отиде при сър Томас да му предаде, че е готова. Кети си наложи да седи спокойно, докато очаква завръщането на баща си. Изведнъж пожела да прекара няколко минути насаме с Джон преди сватбата. Ако наистина не желае... Какво можеше да направи? Вече бе решено. Ако идеята не му хареса, значи не му харесва и толкоз. Тя няма да промени мнението си по този въпрос. Пък и, искрено казано, съвсем не искаше да го променя.

В този момент дойде баща ѝ и я увери, че са привършени всички приготовления. Капитан Уинслоу от кораба „Лейди Честър“ щеше да ръководи церемонията, а Мейсън и сър Томас щяха да бъдат единствените свидетели. Освен капитана никой външен човек нямаше да научи подробности за бързата женитба. Защото, ако излезеше на бял свят, че съпругът на Кети е пират, то тогава завинаги щеше да рухне цялата тежест и представителност на сватбата.

Кети се изненада, когато след кратко почукване вратата се отвори. Това нарушаване на етикета ядоса графа. Кети обаче търсеше с поглед само един човек. Двама моряци, застанали от двете му страни,

въведоха затворника. Лицето му бе покрито със следи от барут и пот. Дрехите му бяха мръсни и скъсани, а очите му светеха с див блясък, когато почти с презрение плъзна поглед по елегантната ѝ външност. Момичето нервно облиза устни.

Изражението на лицето му бе грубо и отблъскващо. Когато двамата му пазачи грубо го избутаха напред, тя видя тежките окови по ръцете и краката му.

За втори път през този ден Кети не можеше нито да се движи, нито да говори. Само го гледаше уплашено, когато се препъна във веригата на краката си. С малко усилия успя да се изправи. Стоеше и я гледаше, докато баща ѝ отпрати другите.

— Да, да — каза Джон, докато и Кети, и баща ѝ все още мълчаха. — Защо ли въобще се притеснявах за теб? Би трябвало да зная, че котките никога не падат по гръб.

— Вие...! — сър Томас бързо пристъпи напред и Джон се обърна, за да го види. Оковите му издрънчаха страшно, а зъбите му блеснаха като на диво животно. Кети изтича към баща си и хвана ръката му.

— Не, татко! — настоя тя, а големите ѝ очи упорито гледаха двамата. Почти прошепна следващите думи: — Искам да говоря насаме с него, моля те, татко!

— Невъзможно! — изрева графът и присви очи, пълни с омраза, към едрия, мускулест човек, който се бе гаврил с дъщеря му. Беше разгневен и ако момичето не бе тук, щеше да му достави голямо удоволствие да го прати по дяволите още сега и на място.

— Татко, моля те! — повтори Кети с отчаян поглед.

Сър Томас поомекна, виждайки пребледнялото ѝ лице.

— Скъпа моя, изключено е — търпеливо ѝ каза той. — Веднъж вече те отвлече и сега, изглежда, отново е способен да те хване и така да изтръгне свободата си. Съжалявам, но е невъзможно.

— Баща ти има право, Кети — каза Джон и я погледна с непроницаемо лице. — Ако се приближиш, бих могъл да увия около сладкия ти, тънък врат тези вериги и да го счупя. Аз не бих рискувал.

— Я по-спокойно, вие, там! — невъздържано го наруга сър Томас. — На дъщеря ми дължите това, че все още сте жив! Ако не ми бе разказала за детето, което сте ѝ натресли, аз с най-голямо

удоволствие бих наредил да ви обесят. А сега, при това положение, ще направите всичко възможно да спасите доброто й име!

— Татко! — изкрещя Кети отчаяно, като видя как потъмня лицето на Джон. Съвсем различно си го бе представяла! Да можеше да остане насаме с него! Сигурно щеше да успее да го убеди и нямаше да е нужно да го принуждава.

— Значи аз съм й натресъл дете? — повтори Джон с глас, изпълнен с гняв и подигравка. — Ако ви е казала това, значи ви е излъгала.

Лицето на сър Томас почервения от гняв. Едва се сдържаше да не извади револвера си. Кети обаче здраво го държеше за ръката, независимо от това, че обидните думи, изречени от Джон, я накараха да се изчерви.

— Чувам, че трябва да се ожения за нея — каза капитанът с вулгарност, която направо разкъса сърцето на момичето.

— И защо не? — изкрещя му тя. — Това е твое дете. Знаеш го съвсем точно, а сега носиш и отговорност за него! Можеш поне да се погрижиш да не расте като копеле!

— Ти, гадна малка курво!

Тези думи и суровият му поглед я накараха да пребледнее като мъртвец.

— Ако още веднъж заговорите на дъщеря ми по този начин, ще ви застрелям на място — сър Томас бе възвърнал самообладанието си и гласът му бе леден.

Никой не отговори.

Нито Джон, нито Кети имаха желание да кажат каквото и да било. Гледаха се, преливащи от гняв и болка. Никой от тях не разбираше, че е наранил другия. Графът забеляза това и вътрешно се поотпусна. Беше доволен от хода на разговора. Ако това копеле продължава да се държи така, Кети ще го намрази още преди сватбата.

— А ако откажа? — попита Джон след дълго мълчание.

— Тогава ще ви обесят — рязко му отговори сър Томас.

Момичето хапеше устни. Джон отправи поглед към нея и я попита кратко.

— И ти ли мислиш като него?

Кети го погледна безпомощно.

— Джон, зная, че не искаш да се ожениш за мен, но аз трябва да мисля за бебето. Съжалявам.

— Значи и ти мислиш така — обърна ѝ широкия си гръб и изпсува ужасно.

Кети искаше да отиде при него, да го прегърне, но я спираше както неговото държание, така и присъствието на баща ѝ. След церемонията ще има достатъчно време да му обясни всичко, мислеше си тя.

— Изглежда, нямам избор — каза хладно Джон. Погледът, който хвърли на Кети, я накара отново да се изчерви. — Надявам се, че не очакваш някакво формално предложение за женитба?

Кети започна да се ядосва на гадния му сарказъм. „Наистина е копеле“ — разгневено си мислеше тя. Баща ѝ имаше право. Джон въобще не я обича.

Сега, след като имаха съгласието на пирата, сър Томас, със собствената си бързина, извърши останалите формалности. След по-малко от 20 минути Кети стоеше до Джон пред капитан Уинслоу, който не криеше учудването си, но като добър джентълмен прочете думите, свързващи ги в свят съюз. Тя бе изненадана от хладното звучене на собствения си глас, когато отговаряше на въпросите, но вътрешно много я болеше. Джон отговаряше също така сдържано. Изведнъж тя изпита омраза към него. Безсрамното му безразличие към нейните нужди и към тези на бебето бяха достойни за презрение!

Когато капитан Уинслоу стигна до момент, в който бе необходим пръстенът, сър Томас бързо свали от ръката си собствения си златен пръстен. В бързината бе забравил да намери хубава халка, но щеше да се погрижи за това, като пристигнат в Англия. Джон безмълвно го взе и го надяна върху пръста на Кети, като съзнателно избягваше да я докосва. Тя едва не се разплака, когато топлата му ръка държеше така презрително нейната. Колкото и пъти да си бе представяла сватбата с Джон, във всеки случай тя въобще не изглеждаше по този начин. Студеното му отблъскване просто я побъркваше.

Неохотно подписа листа, който капитан Уинслоу постави пред нея. Джон също написа името си под нейното с големи черни букви. След това двамата бяха обявени за мъж и жена. Кети вдигна лицето си към своя съпруг в очакване. Той известно време я измерваше с поглед, а на устните му заигра грозна усмивка.

— Надявам се, не очакваш от мен след целия този фарс и да те целуна — каза той.

Преди да си го помисли, Кети вече му бе ударила плесница. Върху тъмната му буза ясно се виждаше следата от малката ѝ ръка. Джон се опита да ѝ отвърне, но това негово движение изправи на крака останалите трима присъстващи, които наблюдаваха цялата сцена с мълчаливо учудване. Сър Томас удари Джон по главата с револвера си, а капитан Уинслоу го хвана не особено нежно за тила. Джон веднага загуби съзнание. Мейсън изтича до вратата и извика двама постови, които го извлякоха. Кети заби зъби в ръката си, за да не изплаче силно. Знаеше, че тя сама провокира насилието над Джон и горчиво съжаляваше. За нищо на света не искаше да го нарани.

— Татко, ще се погрижиш ли да се чувства добре? — попита тихо след известно време.

Баща ѝ я погледна косо и кимна с глава. Последва двамата мъже, които изнесоха Джон. Когато отново се върна, Кети стоеше до прозореца, а по страните ѝ се стичаха сълзи. Сър Томас междуременно изпитваше още по-голяма омраза към пирата.

— Не е ранен, нали, татко?

Сър Томас прекоси стаята и се запъти към нея. Прегърна я през кръста, а Кети се облегна, натъжена, на него.

— Въобще не, мила моя — угрижено ѝ отговори той.

Кети бързо го стрелна с поглед, защото нещо в гласа му я обезпокои.

— Татко...

— Дете мое, надявам се, че това, което ще ти кажа, няма да те заболи много. Ти не обичаш истински този човек, както и той теб и искам да гледаш на това, което се случи, като на помилване.

— Татко!

— Той е избягал, Кети. Изостави теб и детето и потъпка моето обещание да се погрижа за помилването му. Е, мила моя, не бях ли прав?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лондон въобще не бе това, което Кети си представяше. Вместо представителни господарски къщи, обградени с огромни паркове, беше претъпкан с тесни градски постройки, отделени от улицата само с малки градинки и грозни железни огради. Карети по всяко време на деня подскачаха по каменистите улици, където амбулантните търговци предлагаха стоките си от сутрин до здрач. Боклук изпълваше канавките, но, изглежда, вонята не притесняваше никого. Не бе нещо необичайно нощно гърне да се изхвърли от втория етаж върху главата на изненадан минувач. Лондон от сънищата ѝ бе елегантен и шик, а истинският — ужасно мръсен.

Между стените на богатата луксозна къща на леля си Елизабет на Гроусвенюр скуер Кети в началото се чувстваше неспокойна, след това — отегчена и най-накрая — напълно безутешна. И макар че вече притежаваше сериозния статус на съпруга, все още хората приемаха за непристойно излизането от къщата без женска компания. Бременността, която вече ясно личеше, я изключваше от участие в партитата, баловете и музикалните вечери на лондонския сезон. Единствените развлечения в живота ѝ бяха разходките и излетите с каретата в близкия парк. От време на време посещаваше с Марта и околните магазини.

Много скоро обаче се отказа от тези развлечения, защото студът на настъпващата зима правеше парка неуютен за човек, свикнал с потопъл климат. Уголемяващата ѝ се фигура я накара да загуби всякакъв интерес към хубави дрехи. В продължение на няколко седмици тя се занимаваше с подсигуряване на детски принадлежности, но след като всичко бе налице до последната шапчица и сатенена завивка, нямаше вече какво да прави. Кети обикаляше къщата и се усмихваше разсеяно на опитите на сър Томас и Марта да разведрят настроението ѝ. Решително отказваше да осъзнае, че необяснимото ѝ лошо настроение е в пряка връзка с отсъствието на Джон. От своя страна, тя бе решила, че този епизод от живота ѝ е приключил.

Елизабет Августа Ан Олдли Кейс, по съпруг лейди Стенхоуп, сестра на сър Томас, бе непримирима по отношение лошото настроение на Кети. Според нея момичето е имало късмет, след като се е отървало толкова лесно. Ако не бе разпростряла сребристите мантия на добрата репутация над племенницата си, Кети отдавна щеше да е в социална изолация, макар сър Томас да бе опитвал с всички средства да потули цялата мръсна авантюра. Освен това дукесата на Кент бе споделила за съдбата на лейди Олдли в ръцете на пиратите съвсем различни неща от твърденията на семейство Грейди. Всичко, което наистина не знаеха, просто си го измисляха. Историята, която разказваха, бе достатъчно скандална, за да разруши репутацията на най-чистата и неопетнена лейди.

Лейди Стенхоуп, която се държеше като стар войник, губещ битка, опровергаваше всички слухове като лъжи. Нейната племенница, казваше лейди Стенхоуп с поглед, който забраняваше на всички слушатели всякакъв вид противоречия, била тайно омъжена в Лисабон за един американец, преди да отпътува за Англия. Нещастният годеник се разболял от силна треска и няколко дни след подписването умрял. И тогава бащата просто взел неутешимата Кети, за да прекара лятото при леля си, с надеждата, че тази смяна на тапетите ще разсее грижите на младата вдовица. Кети тъкмо била забременяла, когато пиратите нападнали „Анна Гриър“. Капитанът им видял състоянието ѝ и щедро предложил каютата си на бъдещата майка. Разбира се, към нея се отнасяли напълно прилично. Сър Томас намерил отново дъщеря си в Кадис, след като дукесата на Кент и безсрамните търговци били освободени за няколко лири. Така сто пъти изречената лъжа се превръщаше в истина.

И макар че в отсъствието на лейди Стенхоуп изисканото общество с ръка на уста клюкарстваше по повод на тази история, никой не се осмеляваше да ѝ противоречи открито. Кети наистина не бе неблагодарна по отношение усилията на лелята, но те просто ѝ бяха безразлични. Дори не изпитваше желание след раждането на детето да блести отново в отбрани общества или въобще да се занимава с тях. Каза на баща си, че много повече ще ѝ отива да замине на село с детето си. Сър Томас бе напълно слиян. Виждаше, че всичките му умели аранжировки зависеха от настроението на тази неразбираема жена. Затова помоли Марта да го подкрепи и да разясни на Кети

предимствата от определено положение в изискания свят на политиката и да я убеди в необходимостта от нова женитба. Когато дъщеря му с желязна логика каза, че за втора женитба не може да става и дума, защото в действителност не бе вдовица, сър Томас се почувства неудобно, започна да се суети и ѝ каза да не си блъска хубавата главица над такива мисли. Като му дойдело времето, всичко щяло да се нареди.

Освен лейди Стенхоуп, Кети, сър Томас и домашните прислужници в къщата на Гроусвенюр скуер, живееше и настоящият лорд Стенхоуп. Тромавият, с лице, наподобяващо прасе, мъж бе единственото дете на лейди Стенхоуп и тя го пазеше като зеницата на окото си. Не възразяваше, когато гледаше отвисоко на малката си братовчедка и я наричаше разюздана, напротив, дори се съгласяваше с него. Лелята винаги наблягаше на това, че някои черти от характера на момичето са довели до падението му. Кети гледаше с уважение на кариерата на баща си и понеже нейното приключение представляваше пречка за напредъка му, тя, доколкото можеше, си затваряше устата. Към братовчед си Харолд обаче нямаше никакви скрупули. Презираше го и не я бе грижа дали другите го забелязват.

На първи декември Кети бе в шестия месец от бременността си. Чувстваше се едра и тромава като бременна свиня и недоволството от външния ѝ вид я правеше нервна и конфликтна с всеки, който бе близо до нея. Напрежението в къщата така бе пораснало, че се видя принудена да прекарва повечето време в спалнята си. Стаята бе голяма и елегантно мебелирана: имаше голямо легло със завивка от сатен, малка тоалетка с огледало и златотъкан ориенталски плюшен килим. Липсата на свеж въздух и движение не даваха покой на Кети. Дните ѝ минаваха в мъгляви мечтания. Обичайната ѝ тема бе: „Ако Джон ме обичаше!“. Не можеше да изгони тази мисъл. Най-после успя да се убеди в това, че любовта ѝ към Джон, ако въобще е имало такава, сега бе вече мъртва и на нейно място се появи празнина, която с нищо не можеше да се запълни. Чувстваше се парализирана и осакатена.

С всеки изминат ден детето ставаше реалност. Усецаше в корема си движенията и ританията му, които наподобяваха трепкането на крилата на пеперуда. Вълнуваше я мисълта, че след по-малко от три месеца ще държи рожбата си в ръце. Въпреки предателството на Джон тя ще обича това дете от цялото си сърце.

Марта започна сериозно да се тревожи от меланхолията на господарката си. Съветваше се със сър Томас по този въпрос в безконечни разговори. Лека-полека и той стана неспокоен. Без да се има предвид големия корем, момичето бе отслабнало и бе станало странно мълчаливо. Сър Томас започна да се пита дали е постъпил правилно. Знаеше, че и сега всичко е в собствените му ръце, но ако действително искаше да промени плановете си, трябваше да действа бързо. След трети януари щеше да е късно. Тогава Кети наистина ще остане вдовица.

Затворът „Нюгейт“ бе ужасно място, както установи при първото от многобройните си посещения там. За затворник без приятели и пари, осъден на смърт, той бе направо ад. За пазачите не беше нищо да повлекат осъдения на смърт по двора, да го вържат на стълба и да го бият с камшици до кръв. Графът знаеше, че такова отношение към затворника се осигурява с подхвърлянето само на една сребърна монета. Не трябваше дори да пръска пари за подкупване на пазачите да се въздържат от поднасянето на ядене и вода. Обичайната храна в затвора се състоеше така или иначе само от парче мухлясал хляб и черпак мръсна вода два пъти дневно.

Жаждата му за мъст почти бе утолена, когато видя как силният някога мъж бавно се превръща в скелет с две изгарящи очи. „Да можеше сега Кети да види своя пират“ — помисли си той и се извърна от вонящия, немит човек. Гледаше винаги да стои извън обсега на ръцете му, които жадуваха да го удушат. Кети би повърнала от погнуса. Нямаше и следа от онзи мъж, който със сигурност бе развълнувал много млади сърца, а това задоволяваше сър Томас. Понякога наистина се притесняваше как ли ще реагира Кети, ако по някаква нещастна случайност научи, че нейният капитан е бил обесен в Тайбърн, а не е избягал, както тя предполагаше. Дали щеше да се ядоса пак след толкова дълго време?

Нямаше обаче по-голям гняв от този, който Джон Хейл изпитваше към сър Томас. Когато погледът му се спираше върху графа, в сивите му, почти безумни очи се появяваше страшен блясък, а устните му се изкривяваха в грозна усмивка. Макар ръцете и краката му да бяха оковани във вериги, той непрестанно бе пазен от въоръжена охрана. Сър Томас не можеше напълно да се отърве от страха си от този човек. Веднъж капитанът направи грешката да посегне към

благородника, когато открито му разказваше за плановете, които имаше за бъдещето на дъщеря си. От пирата се изтръгна неописуем рев. Опита се да го докопа за гърлото, но сър Томас успя навреме да отскочи встрани, а пазачите го смазаха от бой и той загуби съзнание. Замъкнаха го до стълба и веднага, щом отново дойде на себе си, започнаха да го бият с камшици. След този случай Джон се правеше на глух, щом сър Томас споменаваше, че Кети много съжалява, че се държат с него така. Сигурен в правотата си, графът започна преди всеки бой с камшици да казва, че не той, а дъщеря му е наредила това. Убийственият блясък в очите на пленника или лекото потрепване на мускулите на лицето му убеждаваха сър Томас в това, че той разбира всичко, което му се говори.

Макар благородникът да мразеше Джон Хейл за това, че е обезчестил дъщеря му, понякога изпитваше уважение към този човек. Пиратът имаше желязна издръжливост. Не издаваше звук дори когато причинената му болка бе непоносима. Показваше някаква слаба реакция само когато се споменеше името на Кети. Дори и тогава обаче изражението на лицето му оставаше така непроницаемо, че сър Томас не успяваше да прочете мислите му.

Екзекуцията на Джон бе насрочена за единадесет часа преди обяд на трети януари. Коледа дойде и отмина и в главата на графа се появиха сериозни съмнения в правилността на решението. Наистина ли действаше в името на доброто на дъщеря си, като нареди пиратът да бъде обесен? Или той щеше да ѝ е по-полезен като неин съпруг? Сър Томас бе изходил от това, че Кети ще надвие чувствата си, но вместо това тя продължаваше да бъде точно толкова нещастна, колкото и преди много седмици. Изглежда, изпадаше във все по-дълбока депресия. Ако наистина обичаше този негодник, сър Томас щеше да постави желанията ѝ пред собствената си кариера. Но морално той все още бе убеден, че чувствата на дъщеря му бяха по-скоро момичешки пориви, които щяха да отминат с времето. Но за да забрави всичко, трябваше да се чака по-дълго, отколкото предполагаше в началото. Освен това така или иначе вече бе твърде късно да ѝ върне пирата. Този човек би ѝ причинил сериозни неприятности, ако тя попаднеше в ръцете му, особено след всичко, което баща ѝ разказваше за нея. Сър Томас реши, че за всички ще бъде най-добре екзекуцията да се състои.

Вероятно дори пиратът ще посрещне с радост смъртта, като се имат предвид сегашните му мъки.

Първият ден на януари 1843 година настъпи ясен и студен. Върху перваза на прозореца се трупаше пухкав сняг. Движенията на детето в корема на Кети я събудиха по-рано от обикновено. В последно време спеше много дълбоко. Остана да лежи в леглото, сложила ръка върху корема си. Наблюдаваше как просветляващото небе се промени. По всяка вероятност и този ден щеше да вали много сняг. Кети се намръщи. Мрачният ден напълно отговаряше на настроението ѝ.

В камината беше останала само жарава и в стаята бе много студено. Кети се сгуши под дебелия сатенена завивка така, че навън остана само носът ѝ. Размишляваше дали да не стане и да разпали огъня, но после се отказа — бе толкова мъчително. Така или иначе Марта само след няколко минути ще донесе какаото ѝ и тогава тя ще свърши тази работа.

Чукането на вратата бе съвсем формално и тя се усмихна, изпълнена с предчувствия. Марта се държеше обикновено повече като майка, отколкото като прислужница. Но когато изрично напомняше за задълженията си, това значеше, че е дълбоко наскърбена. Кети въздъхна, защото в такова състояние Марта приличаше на разярен бик и никой с нищо не можеше да я успокои. Явно старата жена все още ѝ се сърдеше за думите от вчера вечерта. Бог ѝ бе свидетел, че нямаше намерение да нарани чувствата ѝ, но просто в момента Кети бе ужасно нетърпелива. През последните кратки месеци личността ѝ се бе променила до такава степен, че самата тя едва се познаваше.

— Влез! — извика, примирила се с мисълта, че трябва да прекара половината сутрин в омилостивяване на бавачката си.

Марта влезе с достойнство, което би направило чест дори на самата кралица Виктория.

— Нося какаото ви, милейди.

Официалната форма на поздрава недвусмислено показваше, че старата жена се чувства обидена. Кети отново въздъхна, понеже въобще не ѝ бе до това да успокоява някого. Бе голямо мъчение да се изправиш и да седнеш в леглото.

— Моля те, не ми се сърди — простена тя, докато Марта поставяше таблата с какао и горещи кроасани^[1] върху коленете ѝ. —

Ти и баща ми сте единствените приятели, които, изглежда, имам. Ако и вие ме изоставите, няма да си имам никого повече.

— Кой е споменал подобно нещо, мис Кети — жената отговори на тъжните ѝ думи точно както очакваше. — Естествено е да сте в лошо настроение. Вие и двамата не сте в особено добро здраве. Като гледам как сте се променили, бих могла да убия този пират със собствените си ръце. Това, което ви е причинил, е престъпление.

— Марта, моля те! — извика Кети и прехапа устни.

За нея всяко споменаване на името на капитана бе непоносимо болезнено и сър Томас и Марта спазваха едно неписано правило: да избягват грижливо тази тема. Кети се опитваше да изгони от мислите си хубавото и привлекателно лице на Джон, но безуспешно, защото ритачното бебе всеки ден ѝ напомняше за него. Той я преследваше като дух денем и нощем.

Веднага щом затвореше очи, се появяваше пред нея — широко разкрячен, стъпил здраво върху кърмата на „Маргарита“, а топлият вятър рошеше гъстата му, черна коса. Може би сега плаваше около света и нападаше по-слаби кораби или правеше любов с цяла дузина жени, които го желяеха. Кети почувства как в нея се надига дълго спотаяван гняв, като си представи устните му върху страстните устни на някоя полинезийска красавица с големи очи! „Копеле!“ — мислеше разярена тя, когато си припомни колко грубо се бе държал с нея, след като научи за детето. Той не заслужаваше да пролива дори една сълза заради него, а и нямаше намерение да го направи. Достатъчно бе, че я напусна — нея, жена си, независимо дали бе съгласен с женитбата или не! Това, че бе изоставил тяхното неродено дете, оправдаваше всяка лоша дума, изречена от баща ѝ по негов адрес. Джон Хейл си оставаше безсърдечен и безсъвестен бандит, който бе използвал невинността ѝ, за да събуди в нея вярата, че го обича. Собствените му действия го осъждаха в очите на Кети.

— Извинете, мис Кети.

Дълбоко разкаяният тон на Марта върна момичето към действителността. Явно личеше, че жената по-скоро би отхапала езика си, отколкото отново да напомни на господарката си за виновника за всичките ѝ проблеми. Неочаквано Кети се усмихна топло, защото старата жена преживяваше болезнено факта, че любимката ѝ е нещастна.

— Коя рокля да облека днес? — надяваше се с този въпрос да отклони бавачката си към някаква злободневна тема и успя напълно. Марта видимо се зарадва, че най-после Кети отново прояви интерес към дрехите. Откакто бе спасена от лапите на онзи проклет пират, момичето бе мрачно и апатично, което съвсем противоречеше на предишната ѝ натура. Обикновено оставяше Марта да ѝ избере рокля за деня и не хвърляше дори един-единствен поглед в хубавото огледало в ъгъла, когато станеше готова. Не че имаше голям избор от дрехи, призна си Марта. Глупаво стечение на обстоятелствата направи така, че момичето стана вдовица и го осъди на това да носи само черно. Бяха забранени всякакви панделки и украшения. Единственото бижу, което можеше да носи, бе обикновената златна халка, която сър Томас купи за нея от Лондон. Това отговаряше на приличието. Недоволна, Марта ровеше из еднообразните дрехи в гардероба и въобще не се учудваше от лошото настроение на момичето. Тези тъмни рокли биха действали потискащо на всяка лейди!

— Копринената е много хубава — каза Марта, без дори с трепване да издаде истинското си мнение по този въпрос.

Кети се колебаеше.

— Може би — за някоя врана — изстена тя и праметна крак през края на леглото.

Марта ѝ помогна при приготвянето на тоалета.

На този ден трябваше да се положат особени усилия да се създаде впечатлението за дълбока скръб. Беше традиция през първия ден от новата година да идват приятели, роднини и познати и да разпитват. Лейди Стенхоуп нареди Кети да остане в салона заради особеното си положение и да посреща гостите. Момичето трябваше да направи всичко, за да изглежда колкото се може по-хубаво и невинно. В същото време тъгата по ненавременната смърт на съпруга ѝ не биваше да слиза от лицето ѝ и можеше да допринесе за по-благосклонното приемане на младата вдовица във висшите среди. Да се скрие от това традиционно разпитване, щеше да бъде само повод за нови клюки, съобщи рязко лейди Стенхоуп на сър Томас и Кети.

Не забравяйки нарежданията на лелята, Марта грижливо вдигна косите на момичето в строга прическа във вид на корона. Бледостта и новата за нея женствена тъга правеха вида ѝ по-убедителен. В случай че някой все пак проявеше съмнение относно невинността на

господарката ѝ и се осмели да ѝ задава безсрамни въпроси, Марта имаше готов план. Уж съвсем случайно щеше да излее чаша чай върху коленете на любопитстващия. Бе твърдо решена да не се отделя от своята лейди дори за секунда. И никой, дори самата лейди Стенхоуп, не би могла да ѝ попречи!

— Марта, изглеждам ужасно!

В гласа ѝ имаше странна смесица от страх и изумление, когато се погледна в голямото огледало. Необичайната прическа я правеше още по-слаба, а бледостта на лицето и ръцете ѝ говореха за изтощение. Строгата черна рокля с дълги ръкави и затворено високо горе деколте унищожаваше всеки намек за хубавата ѝ фигура, но подчертаваше страшно големия ѝ корем. Кети не можеше да повярва, че момичето, което я гледаше от огледалото, бе самата тя. Сините ѝ очи бяха безизразни от безделието. „Приличам на болна“ — помисли си тя и усети леко предупреждаващо пробождане. Обърна се бързо и се отдалечи от огледалото.

— Изглеждате така, както би трябвало да изглежда една порядъчна вдовица — отбеляза рязко Марта. След това взе лекия шал и последва господарката си надолу по стълбите. Не можеше да си представи какво би станало, ако сега момичето се простуди. Както бе слаба и изтощена в момента, и най-малката инфекция би била достатъчна да предизвика най-лошото.

Денят премина отчайващо бавно. Кети седеше на диван, застлан с постелка, изтъкана от конски косми, и се опитваше да успокои немирните си крайници, докато внимателно отговаряше на въпросите на любопитните. Марта, като някакво вкаменено чудовище, стоеше до нея и не напусна стаята нито веднъж. Тя бе необичайно несръчна и Кети започна да се безпокои за здравето ѝ. Неведнъж, а цели четири пъти Марта разля каната с чай върху коленете на един посетител.

Последните гости си тръгнаха точно в шестнадесет часа и петнадесет минути. Момичето стана с въздишка на облекчение и уморено опъна измъчените си крака. Лицето ѝ гореше от гняв заради някои безсрамни въпроси, които ѝ бяха задавани през деня.

— И как се казваше вашият скъп съпруг? — я попита една стара жена, докато я изучаваше с пронизателен поглед.

Когато Кети ѝ каза истинското име, тъй като не виждаше защо трябва да го крие, досадницата изтърва едно протяжно „Ааах“, сякаш

домакинята ѝ току-що бе изтърсила една опашата лъжа. Малките ѝ подли очи горяха и тъкмо се канеше да отвори уста за някой друг просташки въпрос, когато Марта отново, без да иска, изля каната чай върху коленете ѝ. Контесата на Файърт мигновено напусна къщата позеленяла от яд. Кети поклати глава и тихо се засмя. Твърде добре познаваше характера на старата жена, затова не се изненада от малката ѝ хитрост.

Бъдещата майка пожела да вечеря в стаята си, като за причина посочи, че е много изтощена, но в действителност се чувстваше така добре, както отдавна не се бе чувствала. Ето защо желаше да остане сама. Мисълта, че по време на вечерята леля ѝ и братовчед ѝ ще клюкарстват за това, кой какво е попитал и какъв отговор е получил, бе ужасна. Сигурна бе в дискретността на отговорите си и никой не би намерил нещо, за което да я упрекне. Ако оставеха на нея, щеше да ги прати по дяволите, но баща ѝ държеше най-много на това тя да заеме видно място в обществото и за тази цел ѝ беше жизнено необходима помощта на леля ѝ. Напълно съзнаваше това. Каквито и съмнения да имаше по отношение на нея, реномето ѝ бе безупречно.

За нещастие Кети тръгна към спалнята си не в най-подходящия за това момент. Харолд бе в голямото фоайе и тъкмо му помагаша да съблече палтото си. Човек можеше да се усъмни в способността на лорд Стенхоуп да се справи сам, без помощта на прислужника, с освобождаването на скованите си, непохватни ръце от твърде тесните ръкави. В съзнанието на Кети той предизвика представата за току-що обелен салам и тя едва успя да се сдържи да не прихне. Харолд обаче чу лекия, сподавен шум и се обърна към нея. Като видя кой се осмеляваше да му се присмива, очите му се присвиха още повече и почти се изгубиха в лицето му, което приличаше на бледа, разплута месечина.

— Добър вечер, братовчедке — каза ѝ с глас, в който имаше пренебрежение и закана, докато вървеше към нея.

Кети наклони глава, осъзнавайки презрителния му поздрав, и се обърна с намерението достойно да изкачи кръглите стъпала.

— Не бягай, братовчедке — пискливият му глас пораждаше болка в ушите ѝ. — Трябва да кажа, че в последно време си станала сива и тиха като мишка. Трудно може да се повярва, че си същата жена, преживяла толкова срамни и неописуеми неща. Но, ах, разбира се,

твоего моментно състояние несъмнено е виновно за временната ти отпуснатост. Само като се появи на бял свят копелето ти, твоята вродена слабост към мъжете ще се върне отново, сигурен съм.

Кети се спусна към него със стиснати юмруци. От очите ѝ заизскачаха гневни искри, които я правеха по-жива, отколкото през всичките тези седмици в Лондон. Харолд я наблюдаваше с растящ интерес. Сигурно би било много забавно, ако остане в дома им, след като се освободи от този пиратски ембрион. Започна дори да го занимава мисълта да я направи своя любовница. След всичко случило се бе сигурен, че с лошата си слава, тя няма да получи веднага предложения за женитба от истински джентълмени. Правеше си сметка, че тялото ѝ рано или късно ще закопнее за мъж. Когато му дойде времето, той ще е на разположение.

— Моето дете не е копеле! — изфуча тя разгневено и сякаш всеки косъм на главата ѝ бе наелектризиран от ярост.

Харолд се усмихна вътрешно. Започна да разбира какво бе привлякло вниманието на пирата. Тя наистина ставаше личност, когато проявеше малко повече интелигентност!

— Моля за извинение, ако съм казал нещо, което те е ядосало — престори се на слисан той.

Задъхана, тя би му наговорила още куп други неща, но се въздържа. Ако Харолд откриеше, че може да я нарани с тези наглости, щеше да ги използва с най-голямо удоволствие винаги щом му се отдадеше случай.

Без да продума повече, Кети му обърна гръб и гордо заизкачва стълбите. Силният му, писклив смях я следваше, но тя здраво стисна зъби. Можеше да загуби положение в обществото. Закле се мрачно скоро да се премести от тази къща. Дори заради обичния си баща не би търпяла повече този Харолд!

Когато Марта се появи с табла в ръка за вечеря, Кети все още бе разгневена. Старата жена се изненада много от необичайния блясък в очите на възпитаничката си. Откакто „Ана Гриър“ бе нападната, не бе виждала момичето така възбудено. Това бе добър признак.

Бавачката приготви ваната на любимката си и подреди нощните ѝ принадлежности, докато Кети вечеряше. По изключение бе много гладна и с лекота изгълта цялата порция от крехко, агнешко месо.

Бебето я ритна леко, когато постави отстрани вилицата и усмихната, сложи ръка върху големия си корем.

Марта ѝ помогна да се съблече и вдигна косите ѝ. Кети влезе във ваната и изненадана се потопи в парфюмираната вода. Тя не бе слагала парфюм и затова погледна възрастната жена въпросително:

— Розите имат хубав и нежен аромат — енергично се защити бавачката от незададения въпрос.

Кети се усмихна топло.

— Днес много щедро разливаше чая, нали, Марта? — попита я мило, а очите ѝ гледаха дяволито.

— Съвсем не, мис Кети — отговори жената, отхвърляйки упрека, и за момент се спря, защото тъкмо се канеше да оправя леглото. — Сигурно имам лек артрит. С времето ръцете ми стават несръчни.

— Да лъжеш, е грешно, Марта — пошегува се Кети, но старата жена бе твърде щастлива от живинката, трепкаща в момичето, за да започва спор.

След като стана готова, Кети излезе от ваната и се зави в една затоплена хавлия. Марта я подсуши основно и нахлузи през главата ѝ чудесна розова нощница. Нощно време, усамотена в спалнята си, ѝ бе позволено да носи цветни неща. Това бе единствената възможност и Кети я използваше порядъчно. Нощницата ѝ бе украсена с километрични дантели и панделки и изглеждаше почти фриволно женствена. Едва когато косите ѝ бяха сресани и сплетени в две дълги плитки, Кети стана отново предишната.

Марта я накара да легне върху големите меки възглавници и грижливо я зави. Момичето търпеливо се остави на грижите ѝ, за да ѝ достави удоволствие. Въпреки всичко случило се, бавачката продължаваше да я глези като дете. Симпатията ѝ бе искрена и Кети ѝ се наслаждаваше.

След като угаси свещта, Марта си тръгна. Стаята се осветяваше само от слабата светлина на жаравата в камината и по стените подскачаха странни сенки. Кети ги наблюдава известно време с възхищение и после заспа.

Не разбра какво я събуди. Може би пращането на горящите дърва или тъжният лай на куче. За сънливите ѝ очи стаята бе чужда, сякаш нереална. Сенките на огъня бяха по-дълги и дори по-мрачни. Изведнъж очите ѝ се разшириха от уплаха, като видя, че една от тях се

движи към нея. Едва тогава разбра, че не е сянка, а човек! Когато приближи леглото, едрата му фигура затули светлината на загасващия огън. Ужасена, Кети отвори уста да изкрещи, но оттам излезе само някакъв приглушен звук. Мъжът веднага се хвърли отгоре ѝ, а с ръката си я лиши от всеки нов опит да вика.

Инстинктивно Кети започна да се бори и рита. Заби силно зъби в ръката, затулила устата ѝ. Мъжът изстена и охлаби хватката, но преди Кети да поеме въздух, за да изкрещи отново, той напъха чаршафа между сухите ѝ устни.

О, боже! Какво възнамеряваше да прави с нея? Най-напред завърза пред корема ѝ с парче плат китките на ръцете ѝ. После смъкна завивката от тялото ѝ и я изправи. Кети стоеше, треперейки от страх, пред него. Той драсна клечка кибрит и запали свещта. Очите ѝ се разшириха. Каква бе изненадата ѝ, когато обърна лице към нея! Това бе Джон! Сърцето ѝ се изпълни с благодарност. След толкова много време той се върна при нея! Веднага обаче сбърчи чело от почуда. Защо я бе завързал? Би трябвало да знае, че и тя се радва да го види отново. В края на краищата той все още е неин съпруг!

Кети се загледа по-внимателно в него и за момент престана да диша от изненада. Привлекателното му лице бе почти цялото покрито с гъста брада. Кожата му имаше болен цвят и самият той бе толкова отслабнал, сякаш всеки момент щеше да умре от глад. Едва сега миризмата на немитото му тяло стигна до носа ѝ и тя изкриви лице от погнуса. Джон видя реакцията ѝ и устните му бавно се изкривиха в усмивка. Тази усмивка изглеждаше ужасно.

Джон се държеше така, сякаш я мразеше. А може би дори желаше да я убие! Може би някъде е прихванал треска и сега не бе на себе си. Това би обяснило отблъскващия му външен вид.

От своя страна, Джон също я огледа внимателно. Очите му горяха. Погледът му бавно се плъзна по лицето ѝ и продължи надолу по шията, гърдите и замръзна върху корема ѝ. Втренчено гледаше голямата извивка, сякаш пред него имаше доказателство за някакво зверство. Ръката му стисна така здраво врата ѝ, че тя си помисли, че ще го счупи.

— Боже мой! — извика той. Мускулите на челюстите му лудо трептяха. Изглежда, с мъка се сдържаше. Кети се разтрепери, усещайки силата му. Джон забеляза това и всяващата страх усмивка се

върна на лицето му. — Имаш всички основания да се страхуваш от мен, жено.

Начинът, по който бе изговорена последната дума, странно засегна Кети. Дали бе дошъл да си отмъсти за това, че го принуди да се съгласи на тази нежелана женитба? Би могъл да живее, свободен като птица, на „Маргарита“. Никой нямаше да го кара да се съобразява с връзката между тях.

— От месеци чакам тази среща, жено. И по-точно от деня, в който се видяхме за последен път — каза ѝ с мек тон, а очите му сякаш я пронизваха. Инстинктивно се отдръпна. Смехът му обаче сега накара кръвта във вените ѝ да замръзне. — Мислиш си, че си ме победила, нали? Е, отчасти е истина. Но дори и жалкото нищожество, в което ме превърна, не е в състояние да убие собственото си дете. Затова реших да те взема със себе си. Ще останеш при мен, докато родиш. Тогава, жено, ще видиш. Ще страдаш, докато...

Думите му бяха пълни с такава голяма закана, че Кети наистина се ужаси. Беше убедена, че се е побъркал.

— Къде е палтото ти? — попита тихо и огледа с търсещ поглед стаята.

Зърна гардероба и я повлече след себе си. Тя се препъваше, но твърде много се страхуваше, за да се отбранява. По-добре да не предизвиква повече убийствения му гняв.

Джон отвори рязко вратата на гардероба и за момент се вцепени, като видя траурните дрехи. Кети чу как дълбоко пое въздух.

— Това разпръсва последните ми съмнения — промърмори потресен той и хвана китките ѝ така грубо, че тя щеше да падне на земята, ако той не я задържа. Очите му, изпълнени с омраза, пронизваха нейните. След това зарови с ръка из гардероба ѝ, търсейки палто, смъкна дрехите от закачалките. Най-накрая намери каквото търсеше. Грубо наметна палтото отгоре ѝ и я привлече към себе си. Тя усети изхвъркналите му ребра. Държеше я така здраво, сякаш го забавляваше да ѝ причинява болка.

— Нямам късмет, жено, избързала си с вдовството. Сигурен съм, че много съжаляваш.

Кети се размърда в ръцете му, понеже изпитваше смъртен страх този мрачен непознат да не я отвлече в тъмнината. Мили боже, това не бе човекът, когото познаваше и обичаше! Този я мразеше и само

приличаше на истинския Джон! В очите му гореше пъклен огън! Сигурно е някакъв странен кошмар... Кети се молеше това да е само лош сън и отчаяно се мятеше с надеждата да се събуди.

— Стой мирно, само стой мирно, кучко, или ще те...

Силно я притисна към себе си и Кети престана да се отбранява. По гласа му разбра, че от силата му няма спасение. Сърцето ѝ биеше така, сякаш всеки момент ще се пръсне. Внезапно разбра как се чувства заекът в капана, докато ловецът се приближава. Наистина ли ще я убие...?

В този момент вратата на спалнята се отвори и вътре нахлу тесен лъч светлина. Кети усети, че Джон замръзна на мястото си. Тя също, защото се страхуваше за току-що влезлия човек. Джон бе побъркан и склонен към насилие, бе способен дори да убие...

— Мис Кети? — попита Марта и се осмели да направи една-две крачки навътре в стаята със свещ в ръка. Бе я вдигнала нагоре и се взираше в леглото. Когато забеляза, че свещта до леглото гори, тя се учуди и се огледа с търсец поглед. — Мис Кети? — гласът ѝ трепереше и се бе превърнал в шепот.

Кети чу учестения ритъм на сърцето на Джон. Той посегна с ръка към хълбока си и тя, ужасена и безпомощна, разбра, че той носи пистолет. Опита се да изкрещи, за да предупреди Марта, но от устата ѝ излезе само някакво къркорене. Бе достатъчно. Марта се обърна към тях. Очите ѝ се разшириха, свещта падна на земята със силен трясък и тя отвори уста, за да извика.

— Само гък и ще я убия!

Гласът на Джон прозвуча дрезгав и заплашителен. Жената се вкамени, а викът замря в гърлото ѝ, когато видя опряния в слепоочието на Кети пистолет.

— Ела насам!

Марта го гледаше с нарастващ ужас.

— Вие сте... пиратът! — пребледняла като платно, тя всеки момент щеше да припадне.

— Казах, ела тук! — гласът на Джон, макар и тих, изсвистя като удар с камшик.

Марта несигурно се подчини и тръгна като марионетка. Кети срещна уплашения поглед на бавачката си. „Успокой се — умоляваше я беззвучно. — Прави каквото ти казва. Той е полудял.“

Когато старата жена се приближи до Джон, той продължаваше да държи Кети с една ръка, за да не му избяга, а с другата насочи пистолета си към Марта. Тя не помръдна, когато измъкна колана от халата ѝ. След това направи от него примка и я окачи на врата ѝ, обърна я с гръб към себе си и завърза края на колана към своя колан. Кети, вцепенена, се питаше какво ли ще последва. Досега не бе причинил болка на нито една от двете. Ако не му противоречат, може би ще отслаби бдителността си и ще им се удаде да избягат. Когато Джон обърна Марта, тя нито проговори, нито помръдна.

— Щом ви кажа, съвсем тихо тръгваме да излизаме от къщата. Ако някоя от вас направи погрешно движение или предизвика шум, ще ви убия и двете. Разбрахте ли?

Кети кимна, надявайки се, че той ще усети върху гърдите си движението ѝ с глава. Напълно му вярваше. Бе достатъчно побъркан да направи точно това, което каза. Марта също кимна с глава в знак на съгласие. Кети се оглеждаше с надежда и се опитваше да намери нещо, което да го отклони или спре, докато някой се притече на помощ, но напразно!

— Тръгвайте!

Тази заповед прогърмя покрай ухото ѝ като оръдеен залп. Марта направи несигурна крачка напред, а Джон побутна Кети да я последва. Тя се препъна в разхвърляните по пода дрехи, които Джон бе измъкнал от гардероба. Той ужасно изпсува и с ритник ги отмести от пътя. Мисълта, че има такива мълчаливи свидетели на отвличането ѝ, я успокои малко. Баща ѝ, щом види следите, ще разбере, че е похитена. Молеше се да дойде навреме, за да я спаси. Джон недвусмислено бе болен и те с Марта се намираха безпомощни в ръцете му. Можеше да прави с тях каквото си поиска.

[1] кроасани — вид сладкиш — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Капитанската каюта бе непроменена. Натикаха грубо Марта и Кети вътре и заключиха вратата. И двете чуха превъртането на ключа в ключалката. Бе тъмно като в рог и леденостудено, но младата жена все още добре се ориентираше. Трепереше от студ, но и чувстваше облекчение, че е освободена от демоничното присъствие на Джон. Зъзнейки, отиде до масата и запали свещта върху нея. Видя, че и Марта трепери. Възрастната жена бе обвинила дебелиите си ръце около тялото, а краката ѝ бяха посинели от ходенето по снега. Бе изминала боса разстоянието от къщата до каретата, която ги чакаше малко по-надолу по улицата. Кети предположи, че Джон я носи на ръце, защото е бременна. Бе усетила приятния допир на ръцете му до тялото си и сърцето ѝ щеше да се пръсне. Имаше само една разлика: той я докосваше така, сякаш я мразеше. В този момент бе убедена повече от всякога, че е полудял.

Кети чу тракането на зъбите на Марта и изтича към бавачката си, за да я прегърне силно.

— О, мис Кети — промърмори сломено тя. — Мислите ли, че ще ни направи нещо?

— Струва ми се, че не, Марта — отговори момичето, макар че самата тя не бе сигурна в това. Отиде до леглото и взе две одеяла. С едното зави бавачката, а с другото — себе си. — Ако искаше да ни причини зло, вече да го е направил — каза тя, като с това искаше да убеди не само Марта, но и себе си. После клекна пред печката с въглища и сложи няколко трески, преди да драсне клечка кибрит. След малко въглищата се разпалиха и Кети остана доволна от себе си.

Когато се обърна, очите на старата жена бяха затворени, а главата ѝ — клюмнала назад. Лицето ѝ бе пребледняло. Кети се страхуваше, че всичко, което бяха претърпели досега, се отразява много по-лошо на бавачката ѝ, отколкото на самата нея. Марта въобще не познаваше Джон. Може би е получила инфаркт от ужас. Кети се надигна тромаво, тъй като вече бе в седмия месец, и отиде до нея.

— Защо не полегнеш, Марта? — попита я внимателно. — Леглото е много удобно, гарантирам ти — усмихна се на тези си думи, като се надяваше малко да разсее страха, изпълващ стаята.

Марта отвори очи и се втрени в леглото така, сякаш ставаше дума за отровен охлюв.

— Това ли е леглото, където... ви е донесъл, след като... мило мое, бедно дете, сигурно си била примряла от страх. Не знаех... — Марта не можа да довърши. Гледаше Кети със съчувствие и обич, а тя ѝ се усмихваше.

— Да, това е леглото, където... — повтори Кети закачливо думите ѝ с надеждата да разведри малко настроението. — Но трябва да призная, че по това време бях по-скоро любопитна, отколкото уплашена. Питях се какво представлява. Тогава... Джон бе... друг — след тези думи тя прехапа долната си устна, а погледът ѝ помръкна.

Марта хвана ръката ѝ.

— Полудял ли е, мис Кети? — прошепна тя.

Момичето затвори очи. Точно от това се страхуваше и тя. Но не бе възможно да го каже, защото тогава възрастната жена ще се изплаши още повече. Тя отвърна на ръкостискането ѝ и рязко се обърна.

— Ела — каза тя, избягвайки директния отговор. — Да отидем на леглото. Замръзнала съм цялата и нямаме никаква полза да стоим тук и да си блъскаме главите.

Марта послушно стана и последва господарката си. Кети я сложи да легне върху възглавниците, разстла отново двете одеяла и се мушна в леглото до бавачката си. Легнаха плътно една до друга, за да се стоплят взаимно. Сега вече Кети не можеше да не мисли за Джон. След строгата заповед: „Тръгвайте!“ той не каза нито дума повече, дори тогава, когато грубо махна връзките от ръцете ѝ по пътя към брега. Явно бе, че е дошъл да ѝ върне за нещо, което тя му е причинила. Ясно личеше от поведението му. Но какво ли бе това нещо? Със сигурност не можеше да е ядосан толкова много заради женитбата, за която го бе принудила! Не, той бе много по-брутален и твърде разярен, за да става дума само за такава смешна причина. Но какво тогава бе направила? Отчаяно се мъчеше да си припомни каква друга болка би могла да му е причинила, но не откриваше нищо. Само се потвърждаваше ужасното ѝ подозрение — той чисто и просто се бе побъркал.

Кети потръпна и се зави още по-добре. Мисълта, че се намира безпомощна в ръцете на един луд, ѝ бе изключително неприятна. Какво бе предизвикало такава промяна у него? Може би някога ще се опомни. Или пък баща ѝ ще успее да я спаси, преди да се случи нещо по-ужасно. Кети се надяваше на това с цялото си сърце. Споменът за сивите очи на Джон, които горяха като пъклен огън, я караше да се поти от страх.

Беше ѝ ясно, че шансът за спасение намалява с всяка изминала секунда. Чуваше над тях плющенето на платната, когато ги вдигаха по мачтите. Внезапното разклащане на кораба означаваше, че се отправят към открито море. Мили боже! Очите ѝ се разшириха от ужас. Този път нямаше да има спасение! Човекът, който я отвлече, в очите на закона е неин съпруг и тя бе изцяло подчинена на неговата воля. Бе негово притежание, негов роб и всеки, който застанеше между тях, според закона нямаше право. Тази мисъл не ѝ позволяваше да мигне. Лежеше с отворени очи, а сърцето ѝ заби силно, когато осъзна, че изцяло бе хваната в капана на Джон. А трагикомичното в тази история бе, че тя самата го принуди да се ожени за нея.

Въпреки страха си момичето се унесе в неспокоен сън. Първото нещо, което чу, бе превъртането на ключа в ключалката. Очите ѝ се разшириха от страх, когато вратата се отвори и Джон влезе. Кети инстинктивно придърпа одеялото високо до брадичката си. Това движение привлече вниманието на капитана и той я погледна с презрение. После се обърна към този, който го следваше:

— Искам да се изкъпя — направо каза на човека, който не се виждаше. Отговорът бе бърз и покорен. Джон се обърна отново към Кети.

— Хайде, по дяволите, изведи я оттук — избоботи с кратко кимване по посока на Марта, която току-що се бе събудила и изглеждаше като замаяна. — Веднага!

— З... защо? — запъна се Кети и инстинктивно сложи ръка върху старата жена, сякаш да я предпази от нещо. Марта се изправи. Сивата ѝ коса стърчеше разрошена на всички страни. Тя прегърна Кети.

— Не се страхувай, миличко. Никой не може да ме отдели от теб!

Това бе недвусмислено предизвикателство. Марта гледаше Джон настойчиво. Той се отдръпна, като сбърчи заплашително дебелиите си

черни вежди. Останалата част от изражението му бе скрито под страшната брада. Кети трепереше, а ръката на Марта прегърна по-силно раменете ѝ.

— Казах въвн оттук! — гласът на Джон бе спокоен, но със заплашителна нотка. — Освен ако не желаете да ме гледате, като се къпя. Имате избор.

Повдигна с безразличие рамене и се обърна отново към вратата, през която се провираше с ваната от порцелан Питързхем, добре познат ѝ от по-щастливи времена. Като видя стария си приятел, настроението на Кети малко се повдигна. Явно не бе оставена само на милостта на Джон!

— О, Питързхем! — извика тя. — Как сте?

Чувайки радостния ѝ глас, очите на Джон се смалиха. Прислужникът я погледна с каменно изражение на лицето.

— Много добре, уважаема госпожо, благодаря — отговори ѝ с леден глас.

Кети се облегна на възглавниците. Добри ми боже, и Питързхем я мразеше! Какво бе направила? Никой ли няма да ѝ каже? Или си мислеха, че тя знае?

Устните на капитана се изкривиха в призрачна, доволна усмивка. Младата жена го погледна. Ужасният блясък в очите му бе изчезнал и абстрахирайки се от отблъскващата брада и мръсните дрехи, сега той ѝ изглеждаше почти нормално. Болен ли беше? Или тук чисто и просто ставаше нещо, което тя не разбираше?

Докато Питързхем пълнеше ваната, Джон започна да разкопчава ризата си. Дори за секунда не изпускате от поглед Марта. Бузите ѝ почервеняха, когато разбра, че той ще направи точно това, което каза. Кети видя объркването ѝ и нежно я поотмести към края на леглото.

— Марта, всичко е наред. Можеш да излезеш. Той няма да ми причини болка.

Джон не ѝ възрази и продължи небрежно да се съблича. Марта скочи от леглото, когато той измъкна ризата от панталона си. Веднага се обърна обаче към Кети.

— Затвори си очите, миличко — уплашено ѝ каза тя. — Не е редно да го гледаш така.

Джон се усмихна тъжно. Освободи се от ризата си и небрежно я хвърли на пода.

— Той е моят мъж, Марта — спокойно каза Кети.

Бавачката едва не възкликна. От устата ѝ излезе едно приглушено „Ооо“ и тя сложи ръка върху устата си, когато Джон започна да разкопчава панталона си. По всичко личеше, че ще се съблече съвсем гол, все едно кой го гледа.

— Всичко е наред, Марта — повтори спокойно Кети.

Хвърляйки последен, ужасен поглед към Джон, Марта излезе бързо от каютата, следвана от Питързхем. Прислужникът не удостои младата жена с никакво внимание. Тя го гледаше изумено, а после погледът ѝ отново се върна на Джон, който доста несръчно сваляше панталона си.

Гъстите черни косми, които покриваха тялото му, сега бяха оредели и потъмнели. На Кети ѝ секна дъхът при вида на ребрата му, прозиращи през бледата му кожа. Някога привлекателен и силен мъж, с добре очертаващи се мускули, сега изглеждаше като човек, спасен от гладна смърт. Единствено непроменен бе членът му, който наред с иначе изтощеното тяло, изглеждаше почти цинично голям. Кети бързо извърна поглед.

— Малко е късно за момичешки срам, не мислиш ли, жено? — саркастично коментира реакцията ѝ Джон. Начинът, по който изговори последната дума, я превърна в изключително оскърбление. Омразата, която гореше в него, я накара да потръпне.

— Не ме наричай така! — остро протестира тя, без да се замисли.

Разгневен, Джон се приближи до нея, а Кети се сгуши колкото се можеше дълбоко във възглавниците си. Ръцете му хванаха нежните ѝ рамене и ги натиснаха брутално. Кети се задъхваше от страх и болка. На лицето му се появи ужасяваща усмивка; повдигна я високо, за да я погледне право в лицето.

— Всъщност знаеш ли колко близо бе до смъртта снощи? — попита, я сякаш между другото. Деляха ги някакви си десет сантиметра. Безумният блясък отново се бе върнал в очите му. Кети поклати страхливо глава. Би направила всичко, за да го успокои. — Много близо. Ако не носеше детето ми, днес нямаше да си жива. Така че не се опитвай да ми казваш какво да правя и какво не. Бих могъл да реша, че не си заслужава заради него да търпя змийския ти език.

Отдръпна ръцете си така, сякаш изведнъж му се повдигна от нея. Кети падна назад върху леглото. Следеше с поглед всяко негово движение и дишаше на пресекулки. Когато ѝ обърна гръб и се запъти към ваната, Кети извика уплашено:

— Гърбът ти! Какво се е случило с него?

Джон се обърна и в този момент очите му горяха така, че можеше да я запали с поглед.

— Не се опитвай да ме баламосваш, повлекано такава! — изрева той. — Търпението ми в момента е на изчерпване. Особено що се отнася до теб! Само малко ми трябва, за да ти покажа колко неприятно е да те удрят с камшик.

Кети го гледеше втренчено. Той приличаше на луд, но все още говореше със съзнанието, че е прав. И Питързхем се бе отнесъл към нея с демонстративно презрение. Лека-полека предположенията ѝ се избистриха: и двамата я обвиняваха в нещо, за което тя дори не предполагаше.

— Джон, виждам, че си ми много сърдит — каза му меко, без да изпуска дори за секунда от поглед сивите му очи. Искаше да добави и: „Ще ми кажеш ли защо?“, но той я прекъсна с див рев:

— Ядосан, ядосан? Ти, курво! Би трябвало да те изкормя и ще го направя, ако не затвориш проклетата си уста.

Бе свил юмруци и наистина създаваше впечатление, че едва успява да се владее. Виждайки безмилостната заплаха в очите му, Кети се предаде и замълча. Джон се поотпусна и се насочи към ваната. Лицето му се изкриви болезнено, щом горещата вода докосна изранения му гръб. От леглото Кети все още виждаше гноясалите рани. Изглежда, е бил бит неведнъж, а често. Какво ли е станало с него?

— Джон, би ли ми казал какво ти се е случило? — осмели се да го попита след няколко минути. Той обърна глава и изгарящите я очи отново се спряха на нея. Сплъстената черна брада го караше да изглежда като някой непознат.

— Имаш много нежен глас. Мек и прелъстителен. Той почти успя да ме убеди, че и ти самата си такава. Но ти ми даде урок, нали? Показа ми, че под тази приятна външност се крие сърце от камък, един себелюбив, ужасен характер. Предупреждавам те: не си играй с мен. Нима мислиш, че ще се хвана още веднъж на въдицата ти? Да те убия,

ще бъде за мен най-голямото удоволствие в живота ми. И ако продължаваш да ме дразниш, може би няма да мога да се въздържа, докато детето се роди.

Кети го гледаше ужасена. Тонът му бе недвусмислен. Искаше да изкаже учудването си, но после размисли. Той бе решил да я презре. Освен това тя не можеше да се отбранява както трябва, преди да научи в какво я обвинява. След като не може да изрази невинността си в думи, може би ще успее в дела. Тя прехвърли крака през леглото и се изправи тромаво. Дебелият ѝ корем ясно се открояваше през нощницата, а плитките ѝ при всяка крачка подскачаха върху гърдите ѝ. Тя вървеше към него, а Джон я следеше несигурно и недоверчиво. Погледът му се плъзна по хубавото ѝ лице, а после, като привлечен от магнит, се спря на издутината в средата на тялото.

— Боже! — промърмори той и затвори очи, сякаш не можеше да търпи повече тази гледка.

Кети се изчерви, понеже мислеше, че се отвращава от бременността ѝ, но не се остави това да я сплаши. Продължи спокойно напред, докато докосна хладната порцеланова вана. Устата му бе стисната, а очите — затворени. Младата жена търпеливо гледаше твърде дългите му коси.

Най-после Джон отвори очи и я погледна мрачно.

— Какво си наумила, кучко? — просъска той.

Това оскърбление запали искри в очите на Кети, но тя прехапа език и не каза нищо. Наведе се и взе от водата сапуна и изтривалката. Съвсем леко докосна с пръсти гърдите му. Той веднага вдигна ръце и я хвана грубо за китките.

— Попитах какво смяташ да правиш? — изфуча, гледайки я като раздразнен хищник.

— Косата ти трябва да се измие — отговори му хладно, като скри чувствата си зад маската на спокойствието. Разчиташе преди всичко на това, че той не би посмял да я нарани, поне докато носи детето. Ако грешеше, то последиците щяха да бъдат катастрофални. Но ако имаше право... Веднъж вече докосванията ѝ се бяха оказали ключ за неговите нежни чувства. Може би ще са пак и сега.

— Предлагаш да я измиеш? — гласът му бе мек, но погледът — твърд. — Значи наистина вярваш, че с тези малки, бели ръце можеш да ме докосваш и така да поправиш всичко, което си ми причинила? Не,

жено, няма да стане. Въобще не си прави усилия. По време на цялото това мъчително пътуване те опознах и няма да го забравя никога.

— Не искам да го забравиш, Джон — каза спокойно тя и освободи ръцете си от неговите. Потопи парцала във водата и го изстиска над главата му. Той не помръдна, когато водата започна да се стича по лицето му. Младата жена повтори това. После се наведе напред, за да загребе повече вода и намокри хубаво косата му. Той все още не протестираше и тя го насапуниса. С пръсти разреса сплъстените кичури. Косата и кожата му бяха мазни. Това бе в състояние да отблъсне Кети, но тя не се погнуси. Масажираше нежно кожата му и отстраняваше нечистотиите. В началото Джон се скова от докосванията ѝ, но после лека-полека се отпусна.

— По дяволите, защо пък не? — чу го да говори на себе си. — Сега те познавам, вещице, и втори път няма да успееш да ме победиш.

Кети бе достатъчно умна да продължи, сякаш не бе чула нищо. След малко вдигна ведрото с топлата вода, която Питързхем бе приготвил и бавно го изля върху главата му. Мръсната сапунена пяна се стече от него. Джон се обърна да я види. Каквито и думи искаше да ѝ каже, те замръзнаха върху устните му, когато зърна над главата си голямото дървено ведро, наполовина пълно с вода.

— Пусни го веднага! — изрева той.

Кети така се изплаши, че изтърва ведрото. То падна с трясък на пода и водата изпръска нощницата ѝ. До кръста бе мокра. С едната си ръка бе покрила шията си и недоумяващо го гледаше с широко отворени очи. Джон скочи и излезе от ваната. Грабна една кърпа, за да се избърше. През цялото време я ругаеше без прекъсване. Изумена, тя се отдръпна назад. Какво бе направила този път, че така го разяри? Не разбираше нищо, а сините ѝ очи го молеха за обяснение. Джон забеляза това.

— Значи действително смяташ, че можеш отново да ме прелъстиш? Мислиш, че можеш да ме накараш да омекна, използвайки сегашното си положение, нали? Може би дори се надяваш да си спестиш наказанието, след като детето се появи на бял свят? По-скоро ще идеш в ада! Единственото, което ме крепеше и благодарение на което оживях, бе мисълта и плановете за това наказание. И ти няма да го избегнеш. Твоите малки хитрини са напълно безсмислени!

Докато Кети все още се мъчеше да разбере думите му, той нахлузи чисти дрехи и се втурна навън. Вратата се тресна зад него и тя остана сама, загледана в стената. Ужасната истина я заля като убийствена вълна. Все едно колко голямо бе презрението му и колко много я мразеше, любовта ѝ към него бе непроменена.

Целия ден Джон не се прибра в каютата. Марта се върна и легна в леглото. Питързхем донесе сковано обяда, но Джон отново не дойде. Кети нетърпеливо отблъсна загрижеността на бавачката си. Искаше ѝ се да изкрещи, защото Питързхем се правеше, че не чува всичките ѝ въпроси.

Най-после настъпи вечерта и корабът се поуспокои. Кети, нетърпелива и изнервена, чакаше завръщането на мъжа си. Бе вече полунощ, когато най-после осъзна, че той няма да дойде. Мислеше си тъжно, че наистина я презира, щом не може да понася присъствието ѝ в една и съща каюта. Сълзи се стичаха по бузите ѝ, когато угаси свещта и си легна. Чувстваше се самотна и изгубена под завивките. Марта похъркваше доволно и за да не я събуди с хълцането си, Кети завря глава във възглавниците. Утешаваше се с това, че на следващия ден щеше да получи отговор на въпросите си. Ако не от Джон или Питързхем, то поне от екипажа. Все някой ще ѝ каже, бе сигурна в това.

Климатът ѝ създаваше проблеми. Когато на следващата сутрин се събуди, валеше силен сняг. От дървената рамка на прозореца се спускаха ледени висулки. Морето, както и небето над него, бе сиво и мрачно. Студът и разумът караха Марта и Кети да не напускат мястото си пред печката, седнали плътно една до друга. Кети искаше да разпита за всичко първия, който влезе.

А това бе Питързхем. Той донесе обяда. Кети отвори след краткото му почукване, но вместо да вземе таблата от ръцете му, го хвана за ръката и го придърпа в каютата. Затвори вратата и се облегна така, че да не може да се измъкне покрай нея. Познаваше добре прислужника и знаеше, че щеше да се отнесе с респект към една бременна жена. В никакъв случай не би използвал физическа сила.

Питързхем постави таблата на масата и с достойнство тръгна към вратата. Кети скръсти ръце пред гърдите си и му се усмихна решително. С одеялото на раменете си и дългата, свободно пусната коса приличаше на индианка. Старият човек спря пред нея колебливо.

— Бихте ли ме извинили, мадам — каза неестествено той, без да я погледне в очите, но в цялото му изражение се четеше укор.

— Искам да знам какво се е случило с Джон, Питързхем — каза внимателно Кети. — Няма да мръдна от мястото си, докато не ми кажете.

— Трябва да питате самия капитан, мадам — тонът му бе много студен, а погледът — пренебрежителен. — В правата ми не влиза обсъждането на личните му дела.

Кети опита по друг начин.

— Питързхем, аз съм негова жена. Имам право да знам какво не е наред с него.

— С капитана всичко е наред, доколкото знам, мисис Хейл.

Подчертаването на титлата ѝ бе отвратително. Кети все повече се ядосваше. Първо неразбираемата промяна в настроението на Джон, сега пък и на Питързхем. Бавно тръгна към него. Мъжът започна да отстъпва и не знаеше какво да направи. Тогава Марта изтича към Кети и хвана ръката ѝ.

— Мис Кети, мислете за детето! — предупреди я с пронизителен глас жената.

Кети забеляза несигурния поглед на Питързхем към големия овал и веднага разбра как да го накара да говори.

— О, Марта! — извика тя и се хвана за корема.

Марта пребледня, а прислужникът онемя. Кети започна да стене и старата жена се обърна гневно към мъжа:

— Видяхте ли какво направихте, сатана! — изкрещя тя. — Да развълнувате така мис Кети сега, когато чака дете! Заради вас може да роди по-рано. Тогава капитанът ще се зарадва!

— Аз не исках... — запъна се Питързхем и се надвеси над младата жена, а тя вдигна поглед към него, като продължаваше да охка.

— Питързхем, какво се е случило с Джон? — попита с престорено пресипнал от болка глас.

Лицето на прислужника веднага стана непроницаемо, но Кети отново изстена и той неохотно се предаде.

— Знаете твърде добре отговора, мис Кети — сериозно ѝ каза той, а от устата на момичето се изплъзна леко триумфираща усмивка, защото той я нарече пак по стария начин. — Но щом ви доставя удоволствие да чуete от друг това, което и без друго знаете, добре.

Капитан Джон бе осъден на смърт и затворен. Екзекуцията щеше да се състои онази сутрин, ако мистър Хари не бе чул за нея. Ние го спасихме, за което ми се струва, че вие много съжалявате. Всяка жена, по чието нареждане бият мъжа ѝ с камшици и го оставят да умре от глад, заслужава възможно най-тежкото наказание. Не очаквайте помощ от нас, мис Кети — в гласа му отново се върна ледената антипатия.

Кети се надигна бързо, забравила напълно мнимата болка, защото бе шокирана от разкритията на Питързхем.

— Аз... съм наредила да го бият с камшици и да гладува? — повтори невярващо и погледна мъжа така, сякаш не е наред. — В затвор? Дори не знаех, че е в затвора! Та в деня, в който войниците завзеха Лас Палмас, той избяга! Откъде да зная, че после е бил хванат. Казвам ти, Питързхем, не знаех нищо. Не знаех, повярвай ми!

— Мен не трябва да ме убеждавате, мис Кети — и в тези последни думи имаше омраза. — По-добре убедете в това капитан Джон. Но, ако позволите, ще ви дам един добър съвет: само не му излизайте с тази история. Не е в настроение да слуша явни лъжи.

— Но това не е лъжа! — изплака момичето и искаше да последва Питързхем, който с достойнство се отправи към вратата. Марта я задържа и той излезе.

— Марта, какво да правя? — извика Кети с изпълнени с болка очи.

Марта я прегърна през рамо с дебелите си и силни ръце и я заведе до леглото, сложи я да легне и я зави. Кети трескаво размишляваше. Някак си трябва да убеди Джон в невинността си. Но как да го направи, като той дори веднъж не се приближи до нея? Имаше само един начин — да отиде тя при него.

Бурята, извила се над „Маргарита“, не отслабна и през останалата част на деня. Вълните премятаха кораба като играчка в ръцете на великан и Марта сериозно я хвана морската болест. Кети, свикнала от последното си плаване с люлеенето в морето, се опитваше да угоди на бавачката си, но единственото, което истински би ѝ помогнало срещу неприятните последици, щяха да бъдат изминалите часове и по-спокойното време. Най-накрая успя да убеди Марта да си легне. Жената се сви на кълбо и лека-полека се успокои и заспа.

Кети седна на един стол пред печката и започна да размишлява. Това бе възможността, която чакаше.

Докато бавачката бе будна, не можеше да напусне каютата. Марта по-скоро би я завързала за леглото, отколкото да ѝ позволи да излезе навън в тази буря. За Кети необходимостта да говори с Джон бе по-важна от всичко. По отношение на бурята тя само повдигна рамене.

Взе решение и тръгна към вратата, като хвърли бърз поглед през рамо към спящата дълбоко стара жена.

Взе едно одеяло и го сложи върху главата си, за да се предпази от вятъра, и излезе.

Бурята бе толкова силна, че без малко да отскубне вратата от ръката ѝ, но тя отчаяно я държеше, защото трясъкът сигурно щеше да събуди Марта. Заболяха я мускулите на ръцете, докато се опитваше да я затвори съвсем бавно след себе си. Най-после успя и се облегна, дишайки тежко, с гръб на вратата. Дъските на палубата бяха мокри и леденостудени под босите ѝ крака.

Кети се огледа наоколо, но не видя нищо друго, освен мрачносиво и бяло. Небето и морето имаха един и същи цвят и малки частици сняг и лед се смесваха със студената пяна, сякаш се опитваха да я пронизат като хиляди малки остриета. Вятърът свиреше, ужасно разярен, че някаква си черупка като „Маргарита“ се осмелява да му се противопостави. За момент Кети се замисли дали да не се откаже от намерението си и да се върне в каютата, където бе топло, сухо и сигурно, но после се стегна и пое към кърмата. Тя бе съвсем наблизко и жената се държеше за перилата при всяка крачка. След като иска до говори с Джон, ще трябва да се срещне лице в лице с бурята.

С една ръка стискаше здраво одеялото, а с другата се прикрепяше и изкачваше стъпалата, които бяха гладки като стъкло, а замръзналите ѝ крака не я слушаха, така че се придвижваше много трудно. Два пъти пада на колене, но отново успяваше да се изправи. Корабът танцуваше като сатанински дух. В ръцете ѝ се забиваха трески от перилата, но тя не обръщаше внимание на болката. В мислите ѝ беше само Джон.

Трябваше да го убеди, че няма нищо общо със затворничеството и мъченията. Само тогава можеше да се надява на любовта му.

Най-после стигна кърмата. Държеше се за дървените перила и се заоглежда невярващо. Кърмата бе съвсем празна. Бяха завързали руля с въжета, за да не се нарушава курсът. Кети се обърна и огледа останалата част от кораба.

На палубите нямаше жива душа. Нито един човек! Сърцето ѝ заби лудо от една ужасна мисъл. Нима всички са изхвърлени зад борда? Само тя и Марта ли са единствените живи на кораба? Боже мой, какво се е случило? Какво...?

— Джон! — извика уплашено. — Джон!

— По дяволите! — вятърът донесе до нея гневния отговор.

Кети вдигна глава и очите ѝ се разшириха. Видя размитите сиви сенки на покатерилите се по такелаж мъже, които отчаяно се бореха с възетата, държащи издутите от вятъра платна. Един от тях изостави работата и започна да слиза. Лицето и контурите на тялото му не се виждаха ясно в снежната буря, но Кети интуитивно усещаше, че това е Джон.

Когато той стигна палубата, ушите ѝ доловиха ужасно бучене.

Успя да забележи страха в очите му, когато светкавично се затича към кърмата.

Поклати глава и усети, че се усмихва, наблюдавайки как бърза на зигзаг по палубата. Когато стигна стълбата, бученето бе станало още по-силно и Кети инстинктивно погледна през рамо.

Това, което видя, накара сърцето ѝ да замре. Огромна тъмна вълна се бе устремила към тях. Жената закри лицето си с ръка, сякаш за да се предпази, и в същия момент осъзна, че в никакъв случай не ще успее навреме да се скрие на сигурно място.

Изведнъж някой я бутна на пода и едно тежко тяло се хвърли отгоре ѝ. Две ръце я обвиха и притиснаха здраво към перилата.

— Спри да дишаш! — изкрещя някой в ухото ѝ.

Кети автоматично направи каквото ѝ бе казано. Веднага щом затвори уста, тонове ледена вода се изляха върху им. Опитвах се да ѝ отнемат дъха и да я изтръгнат от здравите ръце, които я държаха.

Кети почувства мощната сила на водата, която я теглеше. Сама не би успяла да ѝ устои.

След няколко секунди този ужас отмина. „Маргарита“ се замята бясно и после отново се поуспокои. Усети, че я изправят на крака и ръцете, които я държаха, сега я раздрусаха.

— Проклетата малка глупачка! — крещеше разгневено Джон и въобще не забелязваше, че вятърът отнася виковете му и Кети изобщо не можеше да го чуе в тази буря. — Без малко да си мъртва!

— Трябваше да говоря с теб — опита се да обясни момичето, но забеляза отчаяно, че той не я чува, както и тя него.

Опита още веднъж.

— Искам да ме изслушаш! — изкрещя тя и разтърси ръката му.

Той я погледна с убийствен поглед, а ръцете му се плъзнаха от раменете ѝ и се насочиха към шията ѝ.

— Успокой се или ще те удуша още сега! — ръцете му силно стиснаха тънката ѝ шия. Кети успя да се отскубне, а очите ѝ се разшириха от ужасната болка, която забушува в корема ѝ. Тя изкрещя и се присви.

— Какво, по дяволите...?

Кети падна на колене на кърмата, обхванала с ръце корема си, сякаш да го опази. Обля я нова вълна от болка. О, боже, тя губеше детето си!

Джон се наведе над нея и щом разбра какво става, я взе на ръце. Силно я притискаше до себе си, докато се мъчеше да стигне стълбата. Бесният вятър отнасяше ругатните, които бълваше непрестанно. Кети го гледаше право в лицето, а болката в корема ѝ все повече се усиливаше. Стенеше и се опитваше с ръце да опази бебето. Погледите им се срещнаха и тя видя обхващащата го паника. Леко учудена, тя се попита защо ли се страхува. После всичките ѝ мисли изчезнаха, залети от новата страшна вълна от болката. Успя да изкрещи и благословената тъмнина на безсъзнанието се спусна като завеса над нея. Джон изпсува ужасно, когато усети, че се отпусна в ръцете му и с огромни скокове по стълбата се отправи, колкото се може по-бързо, към каютата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Само опитните грижи на Марта помогнаха на Кети да не загуби бебето си. Тя сложи леденостудени компреси между краката и около корема ѝ и се опита да спре болките, преди да е станало твърде късно. Джон стоеше безпомощен, докато старата жена като сърдита квачка го изгони най-накрая от каютата. Каза му, че такива неща не са за очите на един джентълмен. Пълният със съмнения поглед, отправен към Джон, поставяше под въпрос неговата принадлежност към такава категория хора, но във всеки случай трябваше да си върви. Понеже знаеше, че с нищо не може да помогне на Кети и детето, пък и трябваше да се грижи „Маргарита“ да не потъне, той си тръгна притеснен. Това, от своя страна, издигна авторитета му в очите на Марта. Като компромис той изпрати Питързхем да помага на жената по всякакъв начин. Щом непосредствената опасност премина, бавачката използваше Питързхем с голямо удоволствие като момче за всичко. В тази импровизирана болнична стая тя бе в стихията си. В продължение на два дни Кети не можа напълно да дойде в съзнание. Бурята отмина и бебето отново се бе успокоило в корема ѝ. След мъченията, които преживя, Кети бе много слаба и Марта настоя да остане на легло, докато детето се роди. Джон също се присъедини към тази заповед и Кети все още се страхуваше да не се подчини открито на двамата. Унилите думи на Джон я зарадваха повече, отколкото си мислеше. Все още бе недоверчив към нея, но вече нямаше чувството, че я мрази толкова. Срамежливо заговори за това с Марта, а тя, доволна, ѝ кимна с глава.

— Капитан Хейл щеше да умре от страх за тебе — увери я радостно. — Той е един от тези, за които раждането на едно дете е нещо много сериозно. Този глупав слуга ми каза, че майката на мистър Хейл е умряла по време на раждане. Значи не е чудно, мис Кети. Знаете ли, може би и аз съм се излъгала в този човек. Той не е толкова ужасен, както си мислех. Въпреки всичко случило се той би могъл да бъде съвсем добър съпруг.

Джон все още спеше извън каютата и Кети лека-полека разбра, че навярно това е най-доброто. Но я посещаваше почти всеки следобед. И макар че държането му бе доста сковано и формално, тя се радваше на присъствието му и мило му се усмихваше, щом се появеше на вратата.

През един от тези дни, приблизително две седмици по-късно, Марта тактично се оттегли, докато Джон бе при нея. Кети реши да използва тази възможност и хвана ръката му. Придърпа го до себе си на края на леглото. Позволи ѝ да държи ръката му, но я гледаше с недружелюбен поглед. По лицето му се четеше нарастващо напрежение.

Кети му обясни, колкото се може по-спокойно и убедително, че няма нищо общо с това, което му се е случило в затвора. Заяви му, че дори не е знаела за повторното му залавяне. Неразбираемо защо, лицето му стана още по-сурово. Още преди да е свършила, той рязко се изправи, издърпа ръката си от нейната и я изгледа отвисоко.

— Джон! — извика тя, когато той се обърна, за да си тръгне.

Болката от недоверието му я преряза като с нож. За момент той я погледна несигурен.

— Няма значение — отговори ѝ кратко. Явно не му бе убягнало нейното вълнение. — Това принадлежи на миналото и ще го забравим. Ти си моя жена, все едно как стана това и какво се случи после. Никога повече не ще говорим за това.

С тези думи той напусна стаята. Кети, развълнувана, извика след него, защото бе решила да говорят за всичко, докато нещата се изяснят. Но той нито отговори, нито се върна. С отчаяна въздишка тя се отпусна назад върху възглавниците. Независимо от учтивото му държане, Джон, както и преди, не ѝ вярваше. Сигурно щяха да минат години, докато го убеди в невинността си. Когато Марта се върна в каютата, по бузите на Кети се стичаха сълзи. Старата жена се хвана за главата. Опита се да я утеши и ѝ донесе чаша хубав чай, от който се вдигаше ароматна пара. След това ѝ нареди да заспива. За свое голямо учудване Кети действително се чувстваше уморена. От този ден нататък Марта оставаше в каютата винаги когато и Джон беше там. За голямо неудоволствие на Кети обаче Джон приемаше почти с облекчение присъствието на жената. И тъй като нямаше друга възможност, Кети остави на мира парливата тема. Да се появи веднъж детето... Ще го

обработка толкова дълго, докато му омръзне и се умори да не ѝ вярва. Кети се усмихна тайнствено. Знаеше от опит, че има начини да го накара да я слуша. Нямаше да има никакви задръжки да прекрачи всякакви граници... само да се роди детето.

Кети бе много благодарна на това, че поне Питързхем не бе толкова твърдоглав. Постепенно връзката между нея и този дребен мъж отново стана такава, каквато бе, преди войниците да нападнат Лас Палмас. Той я насърчаваше като Марта и я укоряваше, че не яде нищо и е потисната. Каза ѝ сериозно, че трябва да се интересува най-много от доброто на детето и се опита да я ободри. Бавачката гледаше на странната им дружба с недоумение. За нея бе равносилно на катастрофа това мъж да влиза в спалнята на лейди, която не е негова съпруга, и да стои с часове наред, за да говори с нея. Но тъй като капитанът нямаше нищо против, тя не можеше да попречи на това. Дребният човек бе безобиден, както много добре знаеше, и той само разведряваше мислите на Кети и вдъхваше оптимизъм в намеренията ѝ. Марта с нежелание прие факта, че постоянното появяване на Питързхем допринася за доброто на господарката ѝ. Това не значеше обаче, че трябва да харесва този човек и не го и харесваше.

Кети забеляза нарастващата ревност на Марта към Питързхем, но поглъщаше разказите и информацията на прислужника с такова удоволствие, че съвестта не ѝ позволяваше да го обезкуражава в почти постоянното му присъствие. От него научи, че корабът е поел курс към Южна Каролина, едно от внезапните и необясними решения на капитана. Докато Джонатан Хейл бил в затвора, дочули, че баща му е починал и оставил остатъка от собствеността си на своя син. Когато Питързхем съобщил това на Джон, лицето на капитана за момент останало замислено, а после набързо наредил да поемат курс на изток. Време било вече да се приберат у дома.

Хари дойде да посети Кети само веднъж. Тя предполагаше, че се страхува от гнева на Джон. Наистина не трябваше да се притеснява, помисли си тъжно Кети. Джон бе съвсем безразличен и не прояви и най-малкия белег на ревност, когато му разказа за неговото посещение.

Питързхем намери в трюма вълнен плат с добро качество и Марта го използва да се облече прилично. Кети, прикована на легло, се задоволяваше с пижамите на Джон. Гледката на малкото тяло в твърде големите бели ризи навяваше спомени. Джон не реагира нито веднъж

дори с трепване на веждите. От това тя заключи, че се интересува от нея единствено като от майка на детето му. Но щом чувствата му веднъж се събудят, ще се заинтересува от нея и като жена.

След триседмично плаване „Маргарита“ стигна Нова Скота.

Оттам нататък плаваха, не много отдалечени от брега, надолу по крайбрежието на Северна Америка. През зимните месеци океанът бе непредсказуем, затова капитанът предпочете да пътуват по-дълго, но по-сигурно. Кети не издържаше вече, но не ѝ позволиха да стане от леглото дори когато за пръв път видяха сушата. Джон прояви готовност да я изнесе на палубата, но бавачката бе неумолима. Въпреки упорството на Кети стана така, както каза старата жена.

Плаваха на юг и времето малко се позатопли. Кети и Марта бяха определили датата на раждането на детето за трети март. Джон им каза, че ще хвърлят котва в Чарлистоун през третата седмица на февруари. Неговата преценка, както винаги, бе точна. Тя настоя да излезе навън, щом „Маргарита“ влезе в залива на Чарлистоун. Обясни, че иска да види новата си родина дори ако се наложи да пълзи по палубата. Капитан Хейл направи изключение и въпреки забележките на Марта, зави Кети в едно одеяло и я вдигна. Носеше я без усилия, независимо от допълнителните килограми на детето. Кети обви ръце около тила му и тайно се наслаждаваше от допира на силните му мускули до кожата си. Скоро ситуацията щеше да се промени и тя отново ще може да използва женския си чар, за да го убеди в невинността си. Дотогава ще трябва да се примирява с презрението му.

По устните ѝ заигра лека усмивка, когато Джон я изнесе на слънце. Той забеляза доволното ѝ лице и присви очи. Кети бе изцяло погълната от плановете си за бъдещето и посрещна промяната на настроението му с безгрижна усмивка. Крачката му стана малко несигурна и той я погледна объркано с физиономията на човек, гледал твърде дълго в слънцето.

Кети му отвърна с поглед, изпълнен с любов и интерес. През седемте седмици по море той бе възстановил теглото си и отново бе така едър и силен, както и преди. Кожата му пак бе потъмняла от слънцето и вече нямаше брада. Чистите му, смели черти на лицето я привличаха, както и преди. Кети усети по гърба си леки и приятни тръпки, гледайки стиснатите му устни. Искеше да ги докосне със своите... Навярно тази мисъл е била изписана на лицето ѝ, защото

почувства учестеното му дишане, когато я погледна. И той я желаше! Осъзна го внезапно със смесеното чувство на триумф и желание. Огънят в очите му бе израз не на гняв и недоверие, а на чиста страст.

— Извинете, капитане, нещо не е наред ли? — гласът на Марта веднага ги върна в действителността.

Кети видя по бузите на капитана едва забележима червенина. И нейното лице бе приятно топло. Джон малко се посъвзе и отговори на Марта през рамо с думи, изпълнени с лек хумор.

— Господарката ти хубаво е напълняла от последния път, когато имах възможността да я нося. Но ще се постарая да не я изпускам. Ще бъде жалко да я изгубим след всичките ядове, които ни създаде.

Докато говореше, мъчително се взираше в искрящата синя вода. Кети се засмя на себе си, защото знаеше, че дори ураган не бе в състояние да я изтръгне от ръцете му, камо ли да я изтърве. Марта обаче мърмореше с неодобрение по отношение на шегата му. Кети едва не полудя от радост, когато Джон я понесе по палубата и продължи със своите, малко груби, закачки. Днес той повече от всякога приличаше на Джон от Лас Палмас.

Тя бе положила глава на рамото му и не забеляза, че лицето му изведнъж се намръщи. Притискаше се в него като малко, доверчиво дете. Той не каза нищо, но и тя нямаше желание да говори. Отпусната, тя се облегна на силната му гръд и с интерес насочи поглед към града, който щеше да стане нейна родина.

Чарлистоун бе разрастващ се, разточителен град от южните държави, който живееше от близостта си до океана. В пристанището му бяха хвърлили котва кораби от цял свят, които търгуваха с подправки или платове, разменяйки ги за най-важната износна суровина от Чарлистоун — памука.

Кети пое дълбоко въздух и се наслади на топлото слънце, което я огряваше, макар че бе крайт на февруари. Джон бе роден в този град и тук бе прекарал детството си. Въпреки горчивите спомени Чарлистоун си оставаше негова родина. Кети твърдо бе решила той да стане и нейна родина.

Запротестира, когато капитанът понечи да я върне обратно в каютата. Би могла да наблюдава трескавия живот на пристанището цял ден, но щом той настоя, тя мило отстъпи. Увери я, че Чарлистоун още много дълго време ще е близо до нея.

Докато Кети си почиваше, Джон слезе на брега. Когато се събуди, все още го нямаше. За нейна голяма изненада Марта го придружи и остави при нея Питързхем. Беше вече тъмно, когато се върнаха на кораба.

Първа в каютата влезе Марта. Носеше планина от пакети в ръцете си. Капитанът я следваше по петите, също тежко натоварен. Кети се изправи в леглото изумена и погледна Джон в лицето. Очите му срещнаха спокойно нейните, а устните му бавно се разтеглиха в усмивка.

— Не мога да взема жена си на брега, увита само в едно одеяло — обясни й просто той и хвърли пакетите върху леглото. — Кети гледаше мълчаливо ту пакетите, ту мъжа си. Джон продължи: — А мисълта за едно голо бебе още по-малко ми харесва. Струва ми се, че ще намерите всичко, което е необходимо.

Кети започна да отваря пакетите с треперещи ръце, а Марта я гледаше, сияейки. Имаше три рокли за жена в напреднала бременност: в жълто, бледозелено и в цвят на праскова. Другата кутия съдържаше подплати и бельо, специално направени за една бъдеща майка. Кети вдигна един чифт гащички с еластично средно парче и се обърна, засмяна, към Джон.

— Тези не си ги избирал ти — каза му тя и се разсмя.

Джон също се разсмя и отвърна:

— Признавам. Не съм избирал и тези страшно много на брой детски дрешки. Но ме увериха, че без тях не може да се гледа дете както трябва. Марта ги избра. На нея трябва да благодариш.

— Капитанът ми каза да купя всичко, от каквото вие двамата ще имате нужда — опита се да го защити Марта. — И той плати всички сметки. Това е много повече, отколкото други джентълмени биха направили в този случай.

Кети гледаше усмихната съпруга си и бавачката. Хвана ръката на Марта, придърпа я към себе си и я целуна продължително по бузата. След това, без да се замисля, се обърна и протегна ръка към Джон. По тъмното му лице изби червенина и за момент той се поколеба, но изпълненият с очакване поглед на Марта го принуди да се наведе сковано над Кети. Тя го прегърна нежно и с любов целуна стиснатата му уста. Нейното докосване накараха устните му да се отворят, а ръцете му понечиха да я притиснат към себе си заедно с големия й

корем. Марта дискретно се изкашля отзад и този шум го накара да се опомни. Отдръпна се, дишайки забележимо по-бързо. Кети му се усмихваше окуражително. Известно време гледа лицето ѝ, преди да се обърне.

— Моля дамите да ме извинят.

Кети с възхищение и навлажнени очи наблюдаваше мощните движения на тялото му, когато излизаше от каютата. Марта ѝ извика два пъти, докато я чуе. Възрастната жена гледаше господарката си с разбиране, когато разопаковаше съвсем малките бебешки дрешки. Бавачката не спомена нищо за това, което бе видяла. На лицето на мис Кети бе изписана любовта ѝ към капитана. Но що се отнася до него... Мъжете умеят да прикриват чувствата си по-добре. Въпреки това тя доволно се усмихваше, докато помагаше на Кети да подреди и разопакова дрешките.

Беше вече късно сутринта, когато Кети облече жълтата рокля и прибра косите си в строга прическа, както подобава на млада бременна жена. Опаковаха всичките ѝ нови неща в сандъците. Цял час Джон обикаляше по палубата и от време на време показваше главата си на вратата, за да попита какво, по дяволите, толкова правят. Кети му се усмихваше, а Марта бе по-малко любезна. Тя го пропъди и му каза, че тоалетът на една жена е работа, за която се изисква много време, и че един истински джентълмен би трябвало да го знае и да съобрази плановете си с това. Джон отвори уста, но не каза нищо. Като стар боец разбираше кога е победен. Отдръпна се и остави поле за изява на Марта. Най-после Кети бе готова. Джон я понесе към чакащата ги лодка, а на двама моряци бе наредено да се погрижат за багажа. Те зяпнаха от почуда, виждайки планината от куфари и пакети, но се подчиниха на решителните заповеди на капитана по отношение превоза на багажа до дома му. Джон взе Кети на ръце, а тя го прегърна през врата, склони глава на рамото му и му се усмихна. Джон усети аромата на току-що измитите ѝ коси и притвори очи. Само нетърпеливите движения на Марта зад него го спряха да не зарови устни в това блестящо съкровище.

Когато видя, че трябва да бъде снета от палубата на „Маргарита“ в малката лодка, там, долу, във водата, Кети започна да се противи. Не смяташе, че е възможно да се напъха в примката, която Джон бе направил отстрани на кораба. Ако паднеше, щеше да потъне в

дълбините на морето. Щом няма друга възможност, по-добре да опита с въжена стълба. Марта напълно се съгласи с нея.

Джон я умоляваше, ругаше, заповядваше, но Кети не се помръдна от мястото си. Най-накрая той загуби търпение и просто я напъха, колкото се може по-внимателно, в люлката. Кети схвана, че нищо не може да направи и му позволи да я завърже. После затвори очи и се хвана здраво за въжето, което висеше от страни на кораба. Някой внимателно започна да я спуска, а на другия край я пое друг моряк. Кети бе бяла като платно, когато всичко свърши. Винаги се бе страхувала от високото.

Щом бъдещата майка се оказа на сигурно място в лодката, всичко тръгна много бързо. Марта бе спусната по същия начин и крещеше, висейки във въздуха над синята вода. Тя бе посрещната не толкова внимателно и когато най-после седна на пейката до Кети, ризата ѝ бе цялата мокра. Продължаваше да ругае ядосано, а Джон слезе по стълбата и леко скочи при тях. За щастие повърхността на водата бе гладка като огледало. По време на плаването до брега нямаше други инциденти.

Джон бе наел една карета, която ги чакаше на дока. Той предложи Кети да пътува с него за Уудхем, а Марта да ги последва с втората кола с багажа. Пътуването щяло да бъде кратко и след не повече от час ще си бъдат у дома.

Марта малко се поразсърди, но в края на краищата се съгласи и леко обидена, остана да чака багажа, за да се погрижи за транспортирането му. Джон тайно благодари на баща си за това, че не му бе увесил на врата бавачка и седна в каретата до Кети. Даде знак с кимване на кочияша и потеглиха.

Кети бе облегнала глава на тапицираната седалка и се радваше на шума и многото картини наоколо. По улиците, по които минаваха, имаше малки магазинчета с висящи отвън дървени табелки, възхваляващи всевъзможни стоки. Когато детето се роди, Кети сигурно щеше да прекарва много приятни следобеди с посещения на местните бутици. Щом излязоха от града и се отправиха към кварталите, Джон взе ръката ѝ. Жена му го погледна изненадано. В последно време липсваха такива жестове от негова страна, изразяващи някакви чувства.

— Вчера купих още нещо за теб — каза ѝ той, като продължаваше да държи лявата ѝ ръка, а с другата извади от джоба на палтото си малка кутия.

Кети го гледаше втренчено. Той измъкна от пръста ѝ венчалната халка, поддържа я малко в стиснатия си юмрук и невъзмутимо я хвърли през страничния прозорец на каретата. На Кети ѝ спря дъхът, като видя малкия златен пръстен да остава зад тях на улицата и ядосано се обърна към Джон. Той ѝ подаде кутийката.

— Отвори я!

Тя я взе и когато се поколеба да я отвори, сам натисна ключалката. Кети погледна изумена блестящите скъпоценности. Вътре имаше два пръстена: един диамантен — с два малки сапфира от двете страни и една семпла златна халка. Отмести въпросителен поглед от бижутата към Джон.

— Жена ми ще носи моите пръстени — студено обясни той. Кети продължи да го гледа невярващо и той нетърпеливо я подкани: — Сложи ги!

Тя не се помръдна. Джон взе лявата ѝ ръка. Жестът я изненада и тя почувства, че сълзи задавят гърлото ѝ, когато неговите дълги и потъмнели пръсти приплъзнаха пръстените по слабите ѝ бели пръсти. Сякаш се женеха за втори път, само че без гневните чувства, превърнали действителната церемония в жалък фарс. Когато погледна Джон, очите ѝ, без да съзнава това, изразяваха всичките ѝ чувства към него.

— Джон, аз... — искаше да каже, но нещо в лицето му я накара да се въздържи от признанието, което се канеше да направи. Вместо това реши да използва възможността още веднъж да обясни цялата си невинност. — Наистина не знаех, че си бил в затвора. Никога не бих наредила да те бият. Моля те, повярвай ми.

От очите му лъхна хлад.

— Струва ми се, че се изразих достатъчно ясно: няма да говорим повече за това. Няма нужда да правиш тези жалки опити за помирение. Уважих факта, че съм женен за теб и не трябва да се страхуваш, че ще си отмъстя, независимо от всичко, което ми причини. Ти си в пълна сигурност, що се отнася до мен.

Заболя я от режещия тон на последните му думи. Пое дълбоко въздух и се помъчи да спре сълзите си. „В никакъв случай не бива да

плача“ — строго си заповяда тя. В последните седмици на бременността винаги много бързо се разплакваше.

— О, боже, ще опиташ всичко, нали? — каза разгневено Джон и отмести поглед от подозрителния блясък в очите ѝ.

— Естествено, че ще опитам — ядосано отвърна Кети. — Женитбата е тъжно нещо, затова искам да го развеселя малко.

— Кучка! — процеди през зъби Джон.

На устните ѝ се появи доволна усмивка. Жадна за мъст, си мислеше, че и двамата в еднаква степен се държат отвратително. Ако вярва, че тя ще играе ролята на изтривалка, значи се е излъгал! Бе решена да му плаща със същата монета. Остатъкът от пътуването премина в пълно мълчание. Чуваше се само чаткането на конските копита по мръсната настилка. Джон се отърси от мрачните мисли, които го бяха налегнали, за да обясни на кочияша пътя към една точно определена улица.

— Пристигнахме — каза лаконично на Кети.

Тя се изправи и веднага бе в състояние да забрави всичко, случило се между тях, от нетърпение да види новия си дом. Пътят криволичеше между две редици високи дъбови дървета. От двете страни се разстилаха широки зелени полета. В далечината се виждаха неясните контури на двуетажна тухлена къща. Когато я приближиха, затаи дъх. Къщата бе хубава! Импозантен господарски дом с големи бели колони пред входа. Верандата се простираше по цялата дължина на къщата, а над входната врата от дъбово дърво блестеше прекрасен извит прозорец. От двете страни на стълбата се издигаха магнолии с големи бели цветове.

Каретата спря пред кръглия параден вход. Джон направи движение, сякаш искаше веднага да скочи, но се спря, когато една жена се приближи и се втренчи в него. Джон също се загледа в нея, а лицето му стана странно сурово. После слезе от каретата.

— Добро утро, Изабел — поздрави Джон с безизразен глас.

Погледът на Кети се премести от широкия гръб на съпруга ѝ към елегантно облечената жена на верандата. Тя бе доста симпатична. Имаше черни коси и блестящи очи. Фигурата ѝ, стегната в къса копринена рокля, бе много пищна. Кожата на лицето ѝ обаче бе набраздена от множество малки бръчки, а червената ѝ уста издаваше,

че е недоволна. Тя е на доста години, помисли си Кети, по-стара е от него. Изведнъж в нея се породи подозрението, коя може да е тази жена.

— Джон! — жената отговори на поздрава с кимване. Безсрамният ѝ поглед цинично се плъзна по едрото му тяло, но когато се върна на лицето му, очите ѝ се разшириха. — Променил си се, скъпи мой.

— Ти също, Изабел — отговори сдържано Джон. Най-последно си спомни за Кети и внимателно я измъкна от каретата. Тя го стрелна със змийски поглед, а той се засмя на гнева в очите ѝ.

— Я да видим кой е там! — Изабел погледна Кети с присвити очи, на което ѝ беше отвърнато с високомерие. Собственическото държане на тази жена към Джон доста бе объркало Кети.

— Това е жена ми — хладно отговори той и я понесе без усилия нагоре. На края на стълбите се спря. — Кети, това е Изабел, моята мащеха.

Подозрението на Кети се потвърди. Значи това е жената, от която Джон се бе възхищавал като юноша и която бе разбила така брутално всичките му илюзии, като бе мамила баща му. Кети трябваше доста да се напъне, за да промърмори няколко вежливи думи, които жената не удостои дори с отговор.

— Е, Джон? — безсрамно го попита тя. — Нямахте ли друг начин!

Тези грозни думи накараха Джон да стисне устни, а Кети почувства как се изчервява. Независимо от това, дали ѝ харесва или не, последната забележка бе сполучлива. Никога обаче нямаше да остане длъжна на мащехата на Джон. И докато той крачеше по верандата, тя се помъчи да се усмихне любезно и да задържи тази усмивка. Изабел ги последва във фойето.

— Когато един мъж види жена като Кети, веднага предприема всичко, което е по силите му, за да я притежава. Или вече си забравила как стават тези неща?

Джон бе отговорил между другото, но думите му засегнаха жената, което пролича ясно по избилата червенина по лицето ѝ. Тъкмо искаше да отговори, когато Питързхем влезе бързо във фойето и тя преглътна думите си.

— О, Питързхем — спокойно го посрещна Джон. — Вече се питах къде си. Виждам, че нарежданията ми... Не са изпълнени.

— Съжалявам, капитане, но тя настоя да остане. Каза, че искала да види вашата годеница.

Питързхем отпрати молец за извинение поглед към Кети, която му се усмихна.

— Естествено, че пожелах да я видя, Джон — каза Изабел с престорена радост. — Предполагам, че тя все пак ще е снаха на твоята мащеха. Ще я представя на моите приятели. Когато днес Питързхем се появи тук и разказа тази смешна история, че искаш къщата за семейството си, аз трябваше да се уверя за всичко със собствените си очи. Толкова е трудно човек да си те представи като глава на семейство!

— Е, сега, след като видя, че съм действително глава на семейство, ще ни извиниш. Жена ми не се чувства добре и има нужда от спокойствие. Питързхем, приготвил ли си ѝ стая?

— Най-добрата, капитане.

Джон се обърна, за да тръгне към стълбата, но Изабел го хвана за ръката. Кети ѝ отпрати леден поглед, но тя не ѝ обърна внимание и продължи да интимничи с него. Момичето внезапно изпита желание да издере с нокти изрисуваното лице на тази жена.

— Ще наема къща в града, Джон. Трябва да наминеш към мен, щом настаниш жена си. Ще можем да поговорим за старите времена.

— Може би, Изабел. Предполагам, че си взела домашните прислужници?

— Те са мои — тя повдигна рамене и прокара пръстите си с лакирани в искрящо червено нокти по ръкава му. Кети стисна зъби заради интимността на този жест. — Баща ти ми ги даде, преди да умре. Имаш късмет, че получаваш къщата. В края на краищата ти никога повече не се върна тук.

— Правилно, никога не се върнах — отвърна ѝ хладно Джон и се обърна. Кети го прегърна по-здраво през врата, когато заизкачваха стълбите, неотлъчно следвани от Питързхем.

— Разбира се, можеш да използваш каретата, която чака отвън — каза капитанът, хвърляйки ѝ последен поглед през рамо.

— Ти си твърде мил, доброто ми момче — измърмори жената. — Не забравяй да ме навестиш. Зная колко... самотен може да бъде един мъж, когато жена му е в особено положение.

Чувайки тази директна покана, Кети шумно пое въздух. Джон стисна челюсти. И след като Изабел си тръгна, той продължи да наблюдава възмутеното момиче в ръцете си.

— Няма да отидеш при нея — каза Кети с нотка на оскърбление, като не искаше Питързхем да я чуе. Не бе в състояние да скрие гнева си.

— Заповядваш ли ми, жено? — сега вече наистина я погледна ледено.

Кети кимна, а в очите ѝ все още гореше гневът от безсрамното поведение на Изабел.

— Не го прави! — в гласа му прозвуча странна бруталност. — Спомни си, чу тук ти само ще бъдеш търпяна. Нямах право да разпитваш за моите действия нито сега, нито в бъдеще.

Кети го наблюдаваше, а болката, породена от думите му, проникваше в нея като нож.

— Дори и в съня ми не би ми хрумвало да те питам за това, какво правиш, мъжо — нарочно наблегна на последната дума и така му се подигра, защото той винаги я наричаше „жено“. — Но и ти също не бива да ме питаш какво правя.

— Не бих казал — мрачно ѝ отговори той.

Питързхем го изпревари и отвори вратата на стаята, с което прекрати спора им. Когато я положи в средата на голямото легло, Кети гледаше мъжа си ядосано.

— Сигурен съм, че ще ти бъде удобно тук — гласът му издаваше, че се държи на разстояние от нея. Тя знаеше, че казва тези думи само заради присъствието на Питързхем.

— Сигурно — отговори му със същата студенина, твърдо решена да не се предава в тази игра на учтива незаинтересованост.

Тонът ѝ породил отново искри в очите на Джон и мускулът на бузата му затрепери предупредително. Изглежда, още малко и гневът му щеше да избухне. Преди да може да отговори обаче, Питързхем, който стоеше до прозореца, каза:

— Капитане, госпожа Марта пристигна с останалия багаж. Искате ли да го огледам?

— Сам ще свърша това. И без това трябва да се върна в града. Ти ще останеш при мис Кети, докато дойде Марта, а после ще огледаш

какво е останало от оборите. Ако добре си спомням баща ми, едва ли може да се каже, че са пълни.

— Ще поостанем ли тук, капитане? — попита спокойно Питързхем.

— Ще поостанем — кратко отговори Джон и напусна стаята, без да удостои Кети с поглед. Тя прехапа език, за да не изкрещи след него. Той каза, че се връща в града. Естествено, за да се срещне с онази жена! Той бе човек, обичащ удоволствията, а и тя знаеше, че не е имал жена от месеци насам. Ако отидеше при нея, никога не би му простила. „Но дори и да отиде — един глас вътре в нея ѝ се изсмя, — ти така или иначе никога не ще узнаеш. Кой ли ще ти разкаже за това?“

В продължение на следващите десет дни подозренията я разяждаха отвътре като рак. Джон почти никога не бе вкъщи, а когато бе там, бе лаконичен и нямаше време. Кети не можа да узнае дали се среща с Изабел или някоя друга жена, но това бе повече от вероятно. В края на краищата нямаше много неща, които биха го спрели. Макар че бе негова жена, с нея не го свързваше вече първоначалната любовна връзка или поне чувството за вина. И той ще прави точно това, което му харесва. „По дяволите“ — мислеше си ядосано Кети. И ако това не ѝ изнася, въпреки всичко трябва да го разбере! Единственото, което говореше срещу неговата изневяра, бе постоянният приток от нови роби в имението им. Възможно бе чисто и просто да се занимава с търсенето на работна сила, необходима за Уудхем и за превръщането му в една печеливша памукова плантация. Кети чу от Питързхем за този план. Капитанът решил да става фермер, нещо съвсем неразбираемо за дребния прислужник. Но щом в главата на капитан Джонатан Хейл влезе нещо, той го прави както трябва. Питързхем не би се изненадал, ако още следващото лято получат голяма реколта памук!

Кети твърде малко се интересуваше от памука. Бе ядосана и изтощена и ако трябваше да е откровена, липсваше ѝ Джон. Горещо очакваше раждането на детето така, както затворник жадува свободата. Когато тялото ѝ отново принадлежи само на нея, ще промени всичко. Закле се да спечели отново любовта на мъжа си.

Марта бе назначена за икономка и постепенно ставаше все по-свадлива. Не бе свикнала да общува с роби и бе недоверчива към тях до дъното на душата си. Отказваше да пуска роби в близост до Кети,

защото вярваше, че всички те планират въстание и ще прережат гърлото на момичето в мига, в който имат възможност. Постоянните трудности, предизвикани от поведението на Марта, не се отразяваха добре на здравето на Кети. Щом стъпи отново на краката си, организацията на слугинството ще бъде още един проблем, с който трябваше да се занимае.

До първия ден на март времето се задържа топло и слънчево. И тогава еднообразието бе прекъснато от слаб и краткотраен дъжд. Лекото почукване на капките по затворените прозорци приспиваше. Кети през целия ден се чувстваше странно летаргично и плодът, който носеше, ѝ се струваше по-тежък от обикновено. Приемаше го за нормално, защото детето от ден на ден растеше.

Тази сутрин Джон бе надникнал в стаята ѝ, и с хладна учтивост се бе осведомил за състоянието ѝ. Беше облечен официално и Кети с гняв възприе атрактивната му външност. Той бе отговорен за неприятното ѝ положение, но въобще не страдаше! Тя го погледна кисело и не продума. Мъжът ѝ не прояви никакъв интерес към реакцията ѝ, само повдигна подигравателно вежди и замина.

Кети седеше, облегната на планина от възглавници, в огромното си легло и вечеряше. Наблюдаваше разстроена халката си, чиито блестящи камъни отразяваха светлината на свещта до леглото. Джон бе подлец, горчиво си мислеше тя. Точно сега той сигурно е с друга жена, която целува и люби. Тялото на Кети изгаряше от ревност. Ако Джон бе тук, с най-голямо удоволствие би му ударила плесница.

Разгневена, тя бодеше с вилицата си парче месо и си представяше, че това е Джон. Но когато заби зъби с мрачно доволство, очите ѝ изведнъж се разшириха. Голямо количество вода се стичаше по краката ѝ и мокреше одеялата и матрака. Какво, за бога... Слисана, оглеждаше тялото си. Беше мокра цялата! И тогава прозря истината. Бе дошло времето! Бебето искаше да излезе!

Огледа се за звънчето, което всъщност трябваше да е до леглото ѝ, но, странно защо, не бе там. При Марта и всички тия объркани слуги нищо не бе на мястото си. Спешно се нуждаеше от помощ. Опита се да извика, но гласът ѝ бе слаб и тя разбираше, че извън стаята не биха могли да я чуят. Затова стисна зъби, прехвърли крака през леглото и се надигна. Сега не трябваше вече да се притеснява, че би

могла да направи нещо, което да предизвика появата на бебето. То така или иначе бе на път!

Краката ѝ трепереха от продължителното лежане в леглото, но все пак ѝ се удаде да се довлече до вратата, като се придържаше за мебелите. Първата вълна болки я заля, когато стигна преддверието. Сви се и задиша тежко. Болката отмина така бързо, както и се появи. Не било толкова страшно, помисли си с облекчение. Може би раждането на дете не е толкова мъчително, както се страхуваше тя.

Стаята ѝ беше отдалечена от стълбите само през три врати. Стигна до началото на стълбата, облегна се на перилата и погледна надолу. Не се решаваше да слезе. Едно падане би могло да убие и двамата — и нея, и детето.

— Марта! — извика тя. Гласът ѝ, за съжаление, бе твърде слаб. Опита отново: — Марта!

Една от вратите, водещи към фойето, се отвори и Кети видя успокояващата светлина на лампа, падаща върху една от етажерките с книги. Тъкмо искаше да извика отново, когато Джон се появи с един друг мъж.

— Многократно ви благодаря, че наминахте, Бейли — каза Джон и разтърси ръката му.

— Беше удоволствие за мен, капитан Хейл — отговори непознатият.

Кети се опита да се скрие в сянката на горното преддверие, защото не искаше да привлича вниманието, докато този непознат човек бе там, но нова вълна от болки я разтърси и от нея се отрони слаб стон.

Джон, почти унесено, погледна нагоре към стълбата. Щом видя Кети на горния ѝ край, лицето му, невярващо, замръзна.

— Боже мой! — извика той и се затича, вземайки по две стъпала наведнъж. Кети усети две силни ръце да я прегръщат с безкрайна нежност. Облегна глава назад и се опита да му се усмихне. Усилията ѝ бяха прекъснати от нова болка.

— Време е... ще раждам! — изстена тя.

Джон ѝ кимна, а лицето му бе бледо.

— Ще те занеса — спокойно ѝ каза той. — Дори не трябва да ме прегръщаш. Просто се отпусни! Всичко ще се оправи!

Вдигна я нежно и внимателно я върна обратно в спалнята ѝ. Положи я върху леглото и се запъти пак към вратата. Виковете му за

Марта разтърсиха къщата до основи.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Раждането продължи почти двадесет часа. Когато настъпи нощта, Марта разбра, че положението ще стане трудно и прати да повикат Джон. Той трябваше да доведе лекар. (По това време бе традиция бебетата да се раждат с помощта на жени, членове на семейството на бременната майка.) Настояването не бе необходимо. Джон, пребледнял като мъртвец от виковете, идващи от затворената спалня, тъкмо го бе направил.

Дълбоките стонове бяха достатъчно лоши, но режещите крясъци на Кети от време на време бяха направо ужасяващи. Студена пот избиваше по челото на бъдещия баща и Питързхем със сила го възпираше да не хукне нагоре и да влезе в стаята, в която жена му изпитваше такива мъки.

Възрастният доктор Сандерсън закъсна с повече от три часа. Джон му се развика къде, по дяволите, се е забавил. А той му отговори да изпие чаша уиски и да не се пречка. Заизкачва се по стълбите, тресейки рядката си, побеляла коса. Мърмореше на себе си, че предпочита да помогне при раждането на двадесет бременни жени, отколкото да си има работа с бъдещ баща. Жените обикновено бяха далеч по-разумни.

Напук на Джон и за голямо учудване на Питързхем уискито не помогна много. Джон се наливаше с огромни количества, но бе толкова зает с това, което ставаше на горния етаж, че алкохолът не му действаше. Когато виковете на Кети се усилиха до крайност, му се стори, че тя вече умира и само обикаляше нагоре-надолу и се молеше. Мисълта за страданията ѝ го разтърсваше издълбоко и правеше смешни опитите му да се убеждава, че изпитва към нея само студено презрение. Чувствата, които мислеше за отдавна мъртви, се бореха да излязат на бял свят и той се ругаеше вътрешно: „Глупак с глупаците! Можеш ли да я обичаш все още след всичко, което ти причини?“ „Не!“ — отговаряше разумът му. Цялата любов, която някога бе изпитвал към нея, е напълно унищожена, унищожена от нейното коварство!

Нов, предизвикващ съчувствие стон от вътрешността на спалнята стресна Джон. Питързхем безмълвно му подаде чаша уиски и той я изпи наведнъж. Не помогна. В съзнанието му проблесна друга мисъл: единствено неговото плътско желание е виновно за болките на Кети. Изтръпвайки и упреквайки се безброй пъти, си припомни как пренебрегна молбите и сълзите ѝ първия път на „Маргарита“. Водеше го неутолимата му страст и желанието да я притежава изцяло. И естествено не се бе задоволил само да ѝ отнеме девствеността. О, не! Беше го правил отново и отново, докато накрая предизвика тези ужасни мъки. Слушайки стенанията ѝ, той се закле да не я докосва никога повече, докато е жива. Ако остане жива! Изпитваше ужасен страх, че може би вече я бе убил.

Целият следващ ден Джон отказа да се отдели от спалнята ѝ. Връщаше яденето, което му носеха, с раздражение и нетърпеливо поклащаше глава. Питързхем бе напълно изумен. Според него капитан Хейл вече бе изпил уиски, достатъчно да събори и най-силния кон. Но на него въобще не му личеше, че е пил много. Прислужникът правеше всичко възможно да придума Джон да полегне на дивана или да излезе навън да подиша чист въздух. Но той рязко реагираше на тези предложения. Сновеше непрекъснато напред-назад в коридора пред спалнята, изпиваше чашите уиски като вода и още повече се укоряваше. Всеки път, когато Кети изстенеше дори и съвсем слабо, той започваше да ридае, а когато викаше, пребледняваше като платно. Марта, която излизаше от време на време от стаята, да донесе гореща вода или чисти кърпи за доктор Сандерсън, бе шокирана от състоянието му. Опитваше всичко, за да го разведри. Бедният човек, изглежда, страдаше точно толкова, колкото и мис Кети!

Когато отново настъпи вечерта, виковете на бъдещата майка станаха нетърпимо силни. Вън, в коридора, Джон се вкамени, а очите му, изпълнени със страх, бяха приковани в затворената врата. Най-накрая не можа да издържи и като обезумял отвори вратата. Замръзна с дръжката в ръце. Доктор Сандерсън държеше за стъпалата малко, изцапано с кръв бебе и тъкмо го пляскаше силно по дупето. Джон стоеше там, с отворена уста, когато детето изплака жално. Доктор Сандерсън се засмя и подаде бебето на Марта. Тя се усмихна, а по бузите ѝ се стекоха сълзи. Краката на Джон се подкосиха. Най-последните мъките се бяха свършили!

— Кети? — попита с дрезгав глас.

Уплашени, Марта и доктор Сандерсън се обърнаха към него. Не бяха чули кога е влязъл. За момент го изгледаха сериозно и с укор, но после върху лицето на стария лекар се появи усмивка.

— Отпуснете се, капитане — сухо му каза той. — Като ви гледа човек, ще каже, че мисис Хейл е в по-добра форма.

— Имате син, мистър Хейл — подхвърли радостно Марта и повдигна завитото в одеяло дете, за да може да го види.

Джон го погледна недоумяващо и до съзнанието му неясно достигна само, че е баща на това бебе с червено, сбръчкано личице и кичури черни коси. Мина му през ума, че прилича на червен индианец, а после насочи поглед към жена си.

— Изчакайте, докато почистим всичко, мистър Джон — предложи внимателно Марта, като забеляза накъде гледа.

— Искам да я видя сега — настоя той.

Доктор Сандерсън кимна примирено и Марта дискретно зави Кети.

— Кети? — гласът му бе дрезгав, когато приближи леглото, а очите — изпълнени с болка, когато погледна малкото ѝ, пребледняло лице. Чудната ѝ коса сега бе мокра от пот и разчорлена, а устните и бузите ѝ — обезкървени. За секунда Джон изпита ужасен страх, че може да е умряла, докато всички други се занимаваха с бебето. Но очите ѝ се отвориха и виждайки кой стои до нея, тя се усмихна.

— Джон — едва проговори Кети, а в очите ѝ се четеше умора. — Успях.

Начинът, по който го каза, предизвика появата на лека, изпълнена със съжаление усмивка върху устните му. Доктор Сандерсън имаше право. Изглежда, поне душевно, тя бе в по-добро състояние от него. С облекчение хвана ръката ѝ и страстно я целуна.

— Благодаря ти за сина, любов моя — прошепна пресипнало, а гальовната дума се изплъзна от устата му, преди да може да я спре.

Кети му се усмихна мило, а сините ѝ очи заблестяха. Това бе първият път, когато я наричаше така, — откакто войниците бяха завзели Лас Палмас. От цялото си сърце желаше да чува повече такива думи. Джон изглеждаше ужасно. Очите му бяха зачервени, бе небръснат, а косите му стърчаха на всички страни, сякаш непрекъснато ги бе скубал. Доволна, тя забеляза, че той се бе притеснявал за нея,

ужасно се бе притеснявал. Пое дълбоко въздух, като се канеше да му отговори, да го окуражи с повече нежност, но я лъхна осезаемият мирис на блудкаво уиски.

— Вониш — изненадано промърмори тя, затвори очи и веднага заспа.

Джон се усмихна глупаво и отново целуна ръката ѝ с любов, преди да я положи нежно върху завивката. Отдалечи се от леглото и усмихвайки се все още, с несигурни стъпки се отправи към преддверието. Щом стигна там, краката му отказаха да го слушат и със силен трясък се строполи на пода. Когато по-късно доктор Сандерсън го откри, Джон вече спеше като пън. Докторът поклати глава, извика Питързхем и му помогна да пренесе капитана в спалнята му. Макар и със закъснение уискито оказа своето въздействие.

През останалите часове на нощта Джон спа непробудно и се събуди едва късно на другия ден. Плачът на едно гладно бебе проникна до него през мъглата, която го обгръщаше, и го събуди. Разтърси глава насам-натам, за да му се избистри, и посегна към каната с вода, за да премахне блудкавия вкус в устата си. Какво правеше това дете в Уудхем? Едва тогава се опомни. Плачът сигурно е на сина му! Защо никой не поглежда детето? Скочи ядосано, прекара пръсти през разрошената си коса и с несигурни стъпки се отправи към коридора. Плачът идваше от спалнята на Кети. Затова Джон с мрачна решителност се насочи натам. Тъкмо когато стигна вратата, тя се отвори. Срещу него се показва учуденото лице на Марта, която видя изтощения му вид и се разсмя. Срещайки обаче ядосания му поглед, се помъчи бързо да стане отново сериозна.

— Добро утро или може би добър следобед, капитане — развеселена го поздрави тя и се отдръпна, когато той зае с едрото си тяло цялата врата. — Моля да ме извините, капитане... — с тези думи бързо изчезна надолу по стълбите.

Джон стоеше все още на прага, когато забеляза, че виковете бяха престанали. Огледа стаята и безцелният му поглед се спря на красивата жена, която лежеше в огромното легло и го наблюдаваше развеселена. Кети! Джон я гледаше с възхищение. Тя бе така миловидна. Златистите ѝ коси бяха сресани и вдигнати нагоре така, сякаш имаше на главата си малка корона. По челото и тила ѝ се спускаха нежни къдрици, а очите ѝ бяха ясни и сини като езеро в летен

ден. Бузите ѝ бяха порозовели, а на устните ѝ лежеше леко срамежлива усмивка. Поглеждайки по-надолу, той видя причината за нейното неудобство. Малкият му син лежеше върху голите ѝ гърди и сучеше лакомо. Кети се поизчерви, като разбра кой е обектът на съзерцанието му, но изглеждаше радостна.

— Как си? — попита тя след няколко минути мълчание. Усмихна му се сърдечно, вглеждайки се отново в небръснатото му, бледо лице. Изглеждаше така, сякаш не тя, а той току-що е преживял ужасни мъки. След малко усети и миризмата на уиски, която го обгръщаше. Джон изстена.

— Чувствам се така, сякаш главата ми ще се пръсне — призна си той, разсмя се и бръчките около устата му се врязаха още по-дълбоко. — Но по-важно е как се чувстваш ти?

— О, аз съм добре — отвърна му Кети, усмихвайки се мило на детето върху гърдата си. — Не искаш ли да дойдеш и да видиш сина си?

Джон погледна нея, после бебето и пак нея. Неговата жена! Неговият син! Силното му чувство за притежание, което предизвика тази мисъл, го върна отново на земята.

— Аз... аз трябва да се измия — запъна се той и отчаяно си помисли, че непременно му трябва време да остане сам. — Сигурно воня ужасно.

— Действително — прямо му отговори Кети и развеселена, му намигна. — Но няма значение. Това въобще няма да попречи нито на Крей, нито на мен.

— Крей? — попита унесено Джон, приближавайки се почти неохотно към леглото.

Нежността в големите ѝ очи го привличаше като магнит. През всичките ужасни седмици в затвора, дори под ударите на камшика, сипещи се по нейно нареждане, винаги бе мечтал да го погледне така... Презираше се. Бе един слаб идиот, но въпреки това вървеше към нея. Тя изглеждаше така малка и безпомощна, когато му се усмихна, почти толкова малка и безпомощна като детето в ръцете ѝ. Искаше му се да ги пази от целия свят и да ги закриля и в същия момент се проклрнаше, че уискито е замъглило способността му да преценява правилно.

— Помислих си, че можем да го наречем Джонатан Крейтън Хейл — младши, съкратено Крей. Съгласен ли си?

Преливаше от нежност, когато гледаше хубавото му лице. Джон усещаше, че без да иска, ще бъде увлечен в центъра на ласкав, благотворен вихър. В този момент нямаше сила да устои на съблазните ѝ. Когато протегна ръка и помилва нежно неговата, той послушно седна на леглото. Кети и детето бяха толкова близо, че чувстваше топлина на телата им. Чуваше се дори как Крей суче. Очите му срещнаха тези на жена му и той ѝ се усмихна пряко волята си. Кети му отвърна нежно, а после Джон погледна детето, лежащо на гърдите ѝ. „Моят син“ — помисли си с учудване и протегна пръст, за да докосне, слисан, хваналата се здраво за гърдата на Кети малка, сбръчкана ръчичка. С изненадваща сила тя стисна пръста му. Джон се загледа за момент в сина си, а после отново в очите на Кети, която се засмя закачливо на учудената му физиономия.

— Съгласен ли си да се казва Крей? — повтори тя нетърпеливо.

Джон бе объркан, защото би могъл да се закълне, че е видял истински чувства в очите ѝ. С върховни усилия успя да си наложи да се съсредоточи над думите ѝ.

— Да, естествено — промърмори той и извърна глава, за да не потъне съвсем в погледа ѝ. Сега би могъл да стане, но Крей все още стискаше здраво пръста му.

Джон погледна доста безпомощно сина си и не знаеше как да се освободи от него, без да му причини болка.

— Силен е — каза най-накрая, защото не му хрумна нищо по-добро. С неприятно чувство осъзна близостта ни нежните, повдигащи се и спускащи гърди, които лежах под ръката му.

— Като баща си.

Мекият тон на гласа ѝ просто го съблазняваше, мислеше си отчаяно. Изкушаваше се да захвърли недоверието си и още веднъж да стане нейна жертва. Гърдите ѝ горяха. Дишането му се учести и той трябваше да стисне зъби, за да устои на желанието си.

— Джон... — проговори Кети и го погледна от дълбините на сините си очи. Като хипнотизиран, той се наведе, докато устните му се оказаха точно пред нейните. Някакъв инстинкт го разколеба, но не за дълго. Хубавите ѝ червени устни се разтвориха и топли, и изкушаващо сладки легнаха върху неговите, изтръгвайки стон от него. Устните му я

зацелуваха с нарастваща страст, а свободната му ръка я прегърна през врата, така че тя да не може да се отдръпне. Целуваше я жадно и настойчиво, а езикът му страстно играеше в устата ѝ. Дълго потисканото желание се разгоря с изпепеляващ пламък във вените му. Искаше я толкова много, че това го разяждаше отвътре. Никоя друга жена не бе имала такова въздействие върху него и той с болка осъзна този факт.

Сега и Кети го прегърна и отговаряше на целувките му с копнеж, превъзхождащ неговия. Пръстите ѝ галеха нежно силните мускули на врата му, а после страстно заровиха из тъмните му коси. По ясно доловимото потръпване на тялото ѝ Джон усети, че и тя го желаше така силно, както и той.

Пое дълбоко въздух и я положи обратно върху възглавниците. После се загледа в сина си, който сякаш го укоряваше. Явно на детето не му бе особено приятно да прекъсват вечерята му. Тайно, Джон благодари за мълчаливото предупреждение на Крей и решително се отдръпна. Без намесата на сина си той отново би попаднал в лапите на тази вещица. Знаеше това.

Разочарована, Кети видя как Джон стисна устни, а от сивите му очи я лъхна студенина. Толкова много го обичаше и смяташе, че лека-полека ще отстъпи. Но в очите му сега пак се бе появила омразата. Сълзи напиреха в гърлото ѝ.

— Сигурно наистина ме смяташ за глупак — каза той, а очите му засвяткаха със закана. — Веднъж може да сгреша, но никога два пъти! Зад милото лице ти имаш студено сърце и си пресметлива. По-скоро бих спал с охлюв, отколкото с теб!

Кети го гледаше безмълвно, а сълзите ѝ, безпомощни, се стичаха по бузите ѝ. Джон се обърна и излезе от стаята. Когато вратата се затвори с трясък, тя се отпусна, ридаейки, на възглавниците. Уплашеният плач на Крей се присъедини към нейния.

В дните и седмиците, последвали раждането на Крей, Кети рядко виждаше Джон. Той работеше повече от всякога, за да направи от Уудхем преуспяващо начинание. Когато майка му е била жива, имало е куп наемни работници, обработващи земята, но щом баща му се оженил за Изабел, всичко се променило. Тя бе настоявала парите да се спестяват и затова държала да се купят роби. Маркус Хейл отстъпил, както винаги, пред молбите ѝ. Самият Джон от едно време

ненавиждаше робството, но цялото стопанство на Юга се основаваше сега на него. Голям дял от парите му бяха вложени в плантацията и ако до следващата година нямаше печалба, би изпитал сериозни трудности при изхранването на семейството си. Естествено по всяко време можеше да се върне в морето. Но на това той гледаше като на последен изход. За доброто на Крей, а ако трябваше да бъде честен, и за доброто на Кети, той искаше да изгради един сигурен и стабилен дом.

Правейки труден компромис със съвестта си, той не назначи надзиратели, а сам ръководеше полските работници. Бе на крак от изгрев до залез-слънце и работеше усърдно наравно с другите мъже. В края на работния ден бе твърде уморен, за да предприеме още нещо. Набързо изяждаше самотен вечерята си и после пак сам си лягаше. Понякога заспиваше веднага, но в повечето случаи го преследваше образът на Кети. Споменът за блестящата ѝ като коприна коса, за мекотата на кожата ѝ и усещането на топлото ѝ тяло, което трепереше от страст в ръцете му, изпълваше часовете на нощта. Няколко пъти се бе изкушавал да тръгне към стаята ѝ, за да утоли желанието си и да си вземе това, което в края на краищата му се полагаше. Но се страхуваше, че тя ще му даде не само тялото си, а повече. Тя няма да намери покой, докато не го видеше в краката си, мислеше си разгневено. По дяволите. Той обаче няма да ѝ достави това удоволствие.

Имаше на разположение и други жени, но с болка трябваше да си признае, че не ги желаше. При честите му излизания в града получаваше отново и отново недвусмислени знаци от много симпатични дами, но той не проявяваше към чара им нищо повече, освен слаб интерес. По ирония на съдбата единствената жена, която го възбуждаше до полуда, бе неговата законна съпруга, майката на сина му, а той все още се страхуваше да я обладае. Ако тя възнамеряваше да му отмъсти, правеше го много по-силно, отколкото го съзнаваше! Разгневен, Джон се закле да не ѝ позволи да отиде по-нататък.

Комбинацията на умора, объркване и чисто сексуална незадоволеност го правеше много избухлив. Понякога всеки, като се почне от Питързхем и се стигне до последния работник на полето, си патеше от острия му език. Общо взето Кети бе пощадена от тези словесни атаки, но щом я погледнеше, огънят в очите му ѝ подсказваше съвсем ясно, че тя бе истинската цел на гнева му.

Отговаряше с нежност на погледите му и удвои усилията си да го спечели отново за себе си. Както водата постепенно издълбава камъка, така и тя чувстваше, че напредва бавно, но постоянно. Някоя нощ той ще прекрати войната и ще дойде при нея, а тя ще бъде готова. От леглото до сърцето му имаше съвсем малко.

В началото Джон посрещаше откритите ѝ опити да го изкуши весело и с цинизъм, но постепенно те го разгневяваха. Скоро след раждането на Крей той бе натоварил един модерен шивач от Чарлистоун да пооправи оскъдния ѝ гардероб и сега забеляза, че бе допуснал тактическа грешка. В тънките, блестящи къси рокли без ръкави, които най-добре подходяха на климата на Южна Каролина, тя бе така съблазнителна за него, както Ева за Адам. Дори само един поглед към стройната ѝ, богата на извивки фигура, когато вървеше из къщата или градината, бе достатъчен да разпали в него пламъка на желанието. А леката усмивка и провокационните погледи, които му отправяше, бяха жива мъка. Копнежът по нея бе толкова силен, че не оставяше място за други мисли. Обречен бе нощ след нощ да плува на лунна светлина в близкото езеро, за да охлади изгарящите го желания, но почти нищо не помагаше.

След като изминаха седмици, той забеляза, че тя бе имала достатъчно време да се възстанови от раждането на Крей, а неговият самоконтрол бе стигнал почти до експлозия. Нямахме вече разумна причина, поради която тя да не изпълнява съпружеските си задължения. Тази вещица веднъж вече бе грабнала сърцето му, а после безцеремонно го бе стъпкала в краката си. По-скоро би я пратил в ада, отколкото да ѝ даде отново този шанс.

Новината, че в Уудхем се е заселило ново поколение на фамилията Хейл, се разпространи бързо в Чарлистоун. Почти нямаше следобед, в който да не пристигне карета, от която да слезат две или три елегантно облечени дами, за да се запознаят с новите си съседи. Кети, добре облечена, им сервираше скромно чай и ореховки и отговаряше дипломатично на любопитните им въпроси. Щом дамите откриха, че тя действително има титла /за разпространяването на тази информация Кети подозираше Марта/, започнаха да се надпреварват да поздравяват новодошлите. Мисис Гордън, патриархът на съседите, бе първа в надпреварата, след като откри, че е била близка приятелка на мисис Вирджиния, майката на Джон. Крей сега съвсем го разглезваха,

а Джон нямаше думи да опише пресилената сантименталност на дамите. Макар че гледаше на всичките тези опити за сближаване с пренебрежение, капитанът все пак насърчаваше Кети да приема някои от поканите, с които буквално ги заливаха. Ако искаха Уудхем да бъде техен дом, не можеха да живеят като аутсайдери.

Кети избра за дебюта си в обществото един бал, даден от младата двойка Ингреймс. Джон не бе особено въодушевен, но твърдо реши да я придружи. Тайничко си мислеше, че и на него би му се отразило добре да бъде в обкръжението на други хубави жени. Не бе за вярване, че той, който години наред бе спал с много жени, сега желаше само една. Може би трябваше да поогледа по-добре какво друго има наоколо.

Кети, от своя страна, се радваше на бала и му възлагаше големи надежди. Ще се облече чудесно и ще флиртува без задръжки с всички хубави мъже. Смяташе, че след като всичко друго се проваля, ревността ще е тази, която би довела Джон при нея. Знаеше, че той я желае. Това се познаваше по очите му, но той бе прекалено твърдоглав, за да отстъпи. Лека усмивка заигра по крайчеца на устните ѝ. След като достатъчно дълго се моли за нейната любов, тя ще се предаде. Надяваше се да си върне обратно сърцето му чрез пламъците на неговата страст. Устните ѝ пресъхваха при спомена за любовните игри на Джон. Много отдавна не бе нощувал при нея, отпреди около девет месеца. Трябваше да си признае честно, че и тя копнееше по него. Когато той си мислеше, че Кети не го забелязва, изпълнените му с желание погледи галеха леко покритите ѝ гърди, а щом докоснеше случайно тялото ѝ... това бе по-възбуждащо от всичко, за което бе мечтала. Винаги бе вярвала, че само мъжете са подвластни на плътските си нужди, но сега болезнено разбра заблудата си. Би било толкова просто да отиде в стаята му и да му се предложи, но тя искаше нещо повече от сексуално задоволяване. Искаше любовта му, ако ще и да го накара да обезумее, преди да ѝ я признае. Щом трябва това да се случи, нека бъде така.

За вечерта на бала Кети си направи прекрасен тоалет. Роклята ѝ бе най-хубавата, която някога бе притежавала, и приготвена специално за този случай. Бе от чиста коприна и на светлината на свещите блестеше като разтопено злато. Тънкият и прозрачен като паяжина корсет се държеше от здрави панделки, които се спускаха ласкаво по

раменете ѝ, преди да се кръстосат върху гърдите в широки рюшове. После отново се срещаха на гърба ѝ, което подчертаваше тънката ѝ талия. Оттам роклята се разливаше в пищна широка пола. Шията, раменете и ръцете, както и началото на гърдите ѝ бяха открити. Моделът бе семпъл. По този начин ефектът от роклята зависеше изцяло от красотата на притежателката ѝ. На Кети тя стоеше фантастично.

Марта направи съвсем проста прическа от златистите ѝ коси, като ги нави и прихвана със сапфиреносиня шнола, а част от къдрите ѝ остави да падат свободно по гърба ѝ. На ушите ѝ кокетно висяха златни обеци със сапфири, а една подхождаща чудесно към тях огърлица, която някога била притежание на майката на Джон, красеше деколтето ѝ. Малки златни пантофки и дълги златисти ръкавици придаваха блясък и завършеност на тоалета. С големите си сини очи и изчистени черти на лицето Кети приличаше на принцеса от приказките.

— Мила моя, ти представляваш чудесна гледка — каза доволно Марта, щом Кети бе готова. — На капитан Хейл ще му изтекат очите по теб.

Кети се усмихна на бавачката си. Нищо не убягваше от погледа на Марта. Но в този момент младата жена бе твърде развълнувана и напрегната, за да я смъмри. Вместо това спонтанно я целуна по бузата.

— Точно това е целта ми, Марта — намигна ѝ хитро и излезе, полюшвайки грациозно широките си поли.

Когато слизаше по стълбите, видя, че Джон нетърпеливо обикаля из антрето и тя имаше възможност незабелязано да го изследва с поглед. Облечен в сив костюм от кадифе и сребриста жилетка, той бе невероятно привлекателен. Горда от факта, че го притежава, тя плъзна поглед по красивата му, мускулеста фигура. Изглеждаше като истински джентълмен и дори само тази гледка бе достатъчна да ускори ударите на сърцето ѝ. По изключение косите му бяха прилежно сресани и блестяха синьо-черни на светлината на свещите. Тъмното му лице бе грижливо избръснато и изглеждаше чудесно. Черните вежди бяха склучени над носа от гняв и нетърпение. Явно настроението му не бе особено добро и ако планът ѝ успееше, то щеше да се развали още повече до края на нощта.

Погледна джобния си часовник, а после — нагоре към стълбите. Стъписа се, когато я видя. Огледа неспокойно вида ѝ, блестящата ѝ коса, хубавото лице и почти голите ѝ гърди. Изкриви ядосано уста и ѝ обърна гръб, защото бе забелязала жадния му поглед.

— Можем ли да тръгваме? — попита той и си наложи гласът му да прозвучи хладно, когато тя застана до него.

Главата ѝ бе почти до раменете му. Хвана го нежно под ръка и вдигна очи към него. Изненада го тъкмо когато гледаше алчно голите ѝ рамене. По бузите му изби червенина, понеже бе уловила погледа му, но не каза нищо. Кети също мълчеше. Излязоха навън и той ѝ помогна да се качи в каретата.

Балът, почти във всяко отношение, бе шумен успех, но не и за Кети. Десетки свещи осветяваха дългото помещение, а оркестърът върху повдигнатия подиум свиреше огнени мелодии. По лъскавия паркет танцуваха дами с развяващи се рокли във всички цветове на дъгата — от нежните, скромни пастелни тонове, които подobaваха на дебютантките, до искрящите, предпочитани от по-възрастните дами, цветове. Водеха ги изискано облечени джентълмени. След като поздравиха домакините, Джон поведе жена си на танц сред множеството. Танцуваха сковано: той я държеше правилно на една ръка разстояние от себе си, без да ѝ промълви ни дума. Кети бе обидена и едва изтърпя музиката да спре. Веднага се отдръпна от мъжа си и се усмихна на един младеж, който бе съвсем близо до нея. Момчето бе направо заслепено от красотата ѝ и в същия миг я покани на танц. Кети се съгласи с кратка, учтива забележка и се понесе с него във вихъра на танца, без дори да удостои с поглед Джон.

След това я затрупаха покани от почти всички присъстващи господа. Младите и неженените проявяваха най-голям интерес към нея. Кети ги окуражаваше с лъчезарното си веселие, на което помогнаха няколко чаши пунш с шампанско, предлагани ѝ непрекъснато. С крайчеца на окото си от време на време поглеждаше и към Джон, танцуващ с тази или онази красива дама. Изглежда, той не се интересуваше от изчервяващи се млади момичета, а предпочиташе по-възрастните и по-опитните жени. Кети изпита почти физическа болка, когато го видя да се усмихва с пленяващ чар на една дама, която знаеше явно всичко за играта между мъжа и жената. „Проститутка“ —

помисли си гневно Кети, обърна се и удвои усилията си във флиртуването.

Щом бе обявено началото на вечерята, тя позволи на хубавия млад мъж, с когото бе танцувала, да я заведе до масата. Той бе на около двадесет и пет години и се казваше Пол Харисън. Бе прието омъжените дами да се хранят заедно със съпрузите си, но последният ѝ поглед към Джон я накара да вземе друго решение. Тъмнокосата му глава тъкмо се бе надвесила над разюзданата жена. Кети не виждаше основателна причина да го чака. Затова се засмя и продължи да флиртува с Пол, сякаш на света нямаше нищо, което да я притеснява. Кой ли би могъл да предположи, че имаше главоболие и че яденета има в устата ѝ вкус на трици. В другия край на стаята видя Джон и партньорката му. Това бе предишната жена и сега тя го гледаше с такъв копнеж, че на Кети ѝ прилоша. Ядосано изпи наведнъж нова чаша пунш с шампанско и се усмихна объркано на развеселения Пол, когато я върна обратно в балната зала.

Пол танцува още два пъти с нея и всеки път ставаше все порешителен. Ръцете му, уж случайно, погалваха талията ѝ, а Кети, вместо да го отблъсне, му се усмихваше щедро и окуражаващо. Тази нощ протичаше съвсем не така, както я бе планирала, но нямаше намерение да излага на показ своето тъжно и отчаяно положение. След като Джон не се интересуваше от нея, защо тогава тя да се интересува от него? Пол я поведе към верандата, а тя нямаше нищо против.

Хладният нощен въздух я накара да се опомни. Докато младежът я разхождаше, тя се опита да се отскубне от него. Тъкмо се канеше да отвори уста, за да му каже, че иска отново да влязат в къщата, когато зад него се появи една дълга сянка. Неучтиво и силно ръката на Джон се стовари върху рамото на Пол, а гласът му прокълтя като хладна стомана.

— Извинете ме, Харисън, но бих искал да завърша този танц с жена си.

Тези думи бяха казани съвсем спокойно, но Пол, като попарен, пусна веднага Кети. В негова защита трябва да бъде споменато, че до този момент той напълно бе забравил, че любимата му е омъжена. И сега, когато бе респектиран от впечатляващата сила на Джон, се оттегли по-скоро бързо и страхливо, отколкото с достойнство.

Кети погледна ядосано Джон и повдигна брадичката си така, сякаш щеше да му се кара за това, което току-що бе направил. Вътре в себе си съвсем не бе така убедена в поведението си. Веднъж вече той бе достатъчно разярен, за да извърши убийство — случката с Хари, — а този път тя щедро бе дарявала с вниманието си друг мъж. Освен това сега бе съпруга на Джон. В момента обаче ѝ бе все едно какво ще прави с нея. След като той може да се наслаждава на опитите за сближаване с онази жена, то тогава и тя имаше право да си позволи едно безобидно удоволствие.

За нейно учудване в гласа му нямаше и следа от бясната ярост, която очакваше. Вместо това той бе ледено сдържан.

— Предлагам да се върнем в залата и да завършим този танц. Твоето поведение тази нощ предизвика достатъчно приказки. Струва ми се, че не трябва да ги подхранваме повече.

С дългите си силни пръсти улови здраво ръката ѝ. Кети се взря в тъмнината и се опита да прочете изражението на лицето му, но бе невъзможно.

— А какво бе твоето поведение? — ядосано извика тя и се помъчи да се освободи от хватката му. За нищо на света не искаше да се оставя да я сплашат! След като нейното поведение не е било безупречно, то и неговото бе поне също толкова лошо!

— Ревнуваш ли, жено? — тъжната усмивка показва белите му зъби, които блеснаха в тъмнината. — Нямах причина. Оставих очарователната Анабела, защото предпочетох теб. Виждаш ли, тази нощ реших да ти дам това, което желаш.

Докато ѝ говореше, безцеремонно я мъкнеше към балната зала. Когато светлината освети лицето му, Кети шумно пое въздух. Бе надянал маската на джентълмен и само който го познаваше така добре като нея, можеше да види гнева в очите му.

— Усмихни се, жено — почти галантно ѝ каза той, когато се устремиха през големите летящи врати, за да танцуват. — Нали не искаш хората да си мислят, че сме се карали?

Кети се огледа и видя многото любопитни погледи, отправени към тях. Вътре в себе си трепереше от яд. Никога преди не бе виждала Джон в състояние на скрита, но страшна ярост. Въпреки това вдигна гордо глава, за да му се усмихне заради наблюдаващите ги. „Какво може да ми направи?“ — питаше се тя. Той не бе от този тип мъже,

които бият жени. А предложението да сподели леглото си с нея пасваше чудесно на плановете ѝ. От какво тогава се страхуваше толкова?

Щом музиката спря, съпругът ѝ, подчертано нежно, я прегърна през кръста и поведе през множеството. Единствено Кети усещаше силните му, мускулести ръце, които я държаха здраво. Усмиваше се механично и подхвърляше весели отговори на мъжете, които продължаваха да я канят на танц. Отговаряше с подходящо разкаianie на преценяващите я погледи на конкурентките ѝ, а вътрешно се бунтуваше. „Проклетите стари лисици!“ — мислеше си тя и продължаваше да се усмива.

Когато Джон отиде да донесе палтата им, Кети без малко щеше да избяга, за да се скрие. Мисълта да прекара половин час сама с мъжа си в затворена карета ѝ се струваше непоносима. Имаше чувството, че той крои някакво наказание за нея, но какво? Докато размишляваше над различните възможности, той се върна с палтата и планът за бягство се стопи.

Държеше я нежно за ръката, когато се сбогуваха със семейство Ингреймс, но щом напуснаха къщата, учтивата усмивка падна като маска от лицето му. Знаеше си. Той е подготвил някакво наказание за нея. И искрите гняв в очите му не оставяха никакво съмнение в това. Сърцето ѝ биеше лудо, когато мълчаливо ѝ помогна да се качи в каретата. После той сам се качи и даде знак на кочияша.

Вътре каретата се осветяваше само от един-единствен фенер. Кети наблюдаваше мрачното лице на мъжа си, който седна срещу нея. Погледът му срещна нейния и той бавно ѝ се усмихна. Тази гримаса му придаде вид на някакъв злодей.

— Ела тук, жено — каза ѝ много нежно.

Но когато Кети продължи да го гледа несигурно с големите си очи и не помръдна, усмивката изчезна от лицето му и на него се изписа гняв.

— Казах, ела тук!

Тази заповед изсвистя като удар с камшик. Кети нервно облиза устни.

Джон бе вперил див поглед в устните ѝ.

— Зззащо? — запъна се тя и се поотдръпна, колкото се може по-назад, облегната плътно на дебелия кадифена тапицерия.

— Ще ти дам това, което от седмици желаеш от мен. Сигурно няма да го отречеш?

— Аз... аз... ако имаш намерение да ме любиш, нямам нищо против. Аз съм все още твоя жена и зная, че имаш известни права — всъщност тези думи трябваше да прозвучат хладно и разумно, но вместо това будеха съжаление. По неизвестна причина тя изпитваше необясним страх от него. Краткото доволно проблясване на очите му показва, че той го знаеше.

— Да, имам. И възнамерявам да ги ползвам, и то сега!

Съвсем непринудено сложи ръка върху нейната. Внезапно я дръпна към себе си и Кети падна върху коленете му. Намести я така, че да седне и я хвана за гърлото с ръка. Втренчи се в преbledнялото ѝ лице.

— Джон, моля те... — прошепна тя уплашено, когато лицето му се доближи до нейното. — Почакай...

— Отричаш ли, че през последните седмици се опитваше да ме подмамиш в леглото си? — в тези думи, произнесени точно в ухото ѝ, прозвуча закана. — И този малък неуспешен инцидент не бе ли планиран, за да ме накара да ревнувам? Е?

— Не бе така... — слабо запротестира Кети въпреки растящия страх от втвърдяващите се мускули, върху които седеше.

— Не бе така ли?

Наведе глава над нейната, а устните му задушиха всяка следваща дума.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джон бе безнадежно загубен. Знаеше го от момента, в който видя Кети да излиза на верандата с този младеж. Ревността, властна и примитивна, проникна в него и го изпълни изцяло. Бе способен на убийство, макар отлично да знаеше, че цялото това представление е подчинено на единствената ѝ цел. И ето, тя я постигна — противно на волята си той тръгна след нея и с мъка успя да сдържи гнева си и да не ѝ направи сцена. Спря го мисълта за триумфа в очите ѝ. Месеци наред се бе опитвала да грабне сърцето му. Изпълнен с гняв, той разбра тази нощ, че все още обича малката мръсница. Дай, боже, никога тя да не научи това!

Притискаше брутално и безчувствено устни към нейните, а езикът му дълбаеше, без да се интересува дали ѝ харесва или я боли. Начинът, по който тя отвори уста, обви ръце около врата му, а нежният ѝ език докосваше устните и зъбите му, усили дълго потисканата страст, но и неудържимия му гняв. Тя наистина отвръщаше на целувка, която трябваше да я нарани! Разярен, той разбра, че тя си мислеше, че най-после е победила. Тази вечер завърши точно според нейния план. Той я обичаше. Сега ще се люби с нея, защото не можеше да се въздържа повече. Но ще я люби така, както може би не си го е представяла. Лицето му се изкриви. Хвана с ръка горната част на балната ѝ рокля и с все сила я дръпна надолу. Тънкият материал поддаде лесно и се скъса със силен шум. Кети се стресна и с двете си ръце се опита да го отблъсне от себе си. Джон ѝ позволи да се отдръпне леко, за да види лицето му. Знаеше, че изглежда страшен с тази смес от омраза, гняв и страст. Щом го погледна, от очите ѝ веднага изчезна унесеното доволство. Джон знаеше, че прилича на луд и действително бе такъв. Тя най-после бе успяла да го накара да обезумее.

Не я изпускате от погледа си, когато брутално сложи ръка върху ризата ѝ. Пръстите му започнаха да мачкат болезнено зърната на гърдите ѝ. Изпълнена със страх и негодувание, тя извика и се опита да избяга, но ръката му безпощадно я стискаше през кръста.

— Какво има, жено? — попита той заплашително и дръпна ризата от раменете ѝ така, че гърдите ѝ се показаха голи срещу него. Презрамките притиснаха ръцете до тялото ѝ и тя нямаше възможност да го спре, когато се наведе и започна да смуче зърната на гърдите ѝ. Устата му изтезаваше и нараняваше нежните им върхове.

— Джон, не го прави — изстена Кети, безпомощна в ръцете му. Бруталността му изгони всяка мисъл за секс от главата ѝ.

— Не е ли това, което искаше?

Той бе разгневен и ужасно необуздан. В този момент Кети се страхуваше от него. Наистина съвсем сериозно той имаше намерение да я накаже заради поведението ѝ тази вечер! Дори само смученето на гърдата, от която все още хранеше Крей, бе брутално. Усети как млякото ѝ започна да тече и се изчерви от срам. Начинът, по който я вземаше, бе унизителен.

Джон вкуси топлата сладка течност и лицето му дяволски се преобрази. Неудържимото му желание се превръщаше в адски огън и макар да знаеше, че трябва да я има сега и тук, на място, той чувстваше странен, изгарящ го срам. Как може така да изнасилва майката на своето дете? Но кучката си го бе заслужила, дори го бе молила за това и нищо не можеше да го спре да не ѝ го даде. Зарови с пръсти по-надолу към корема ѝ и я натисна на седалката. Очите ѝ се разтвориха широко и когато вдигна поглед към него, в тях се четеше страх.

— Джон, моля те — изстена тя тихо.

Ръцете ѝ бяха все още приковани към тялото от презрамките на ризата, а тежкото му тяло върху ѝ не ѝ позволяваше да се движи. Той бе неин мъж. Имаше право да я обича, когато и където пожелае.

— Моля? Не искаше ли това? — попита той, кипнал, точно в лицето ѝ. На трепкащата светлина на фенера приличаше не на човек, а на дявол.

Кети се разтрепери. Той се усмихна, чувствайки страха ѝ.

— Не! Не така...! — извика тя, плачейки, и затвори очи, за да не вижда садистичната физиономия, надвесила се над нея.

— А как?

— Аз... аз исках да ме обичаш! — промълви отчаяно Кети. Тези ласкави думи накараха очите му да засвяткат още по-демонично.

— Но аз никога не бих разочаровал една дама — подигра се той и пъхна коляно между краката ѝ.

Коленичи върху остатъците от златистата ѝ бална рокля и впери жаден поглед в големите ѝ розови гърди. Едрото тяло отгоре ѝ правеше краката ѝ неподвижни.

Джон плъзна ръка към копчетата на панталона си и започна да ги откопчава едно по едно. Правеше го почти с удоволствие. Кети бе съвсем шокирана. Нима имаше намерение да го прави в каретата? Явно бе така. Видя и набъбналия му от желание член, който рязко контрастираше с тъмния му, фин вечерен тоалет. Кети не можеше да откъсне поглед от него. Джон се изсмя грозно и започна да маха долното ѝ бельо. Между него и целта му бяха все още придържаните от панделки гащички. Дръпна ги рязко надолу и те увиснаха на парчета върху бедрата ѝ. Съпруг или не, Кети започна бясно да се бори и да маха с ръце и крака. Опитваше се да се изтърколи от седалката. Джон лесно я надвиваше и неуспешната ѝ борба сякаш дори го радваше. Зъбите му блеснаха в тъмнината, когато я върна в старото положение. С едната си ръка държеше здраво ръцете ѝ зад гърба, докато коленичи между краката ѝ, а погледът му изгаряше беззащитната ѝ срамна голота. На Кети ѝ спря дъхът, когато видя откритата бруталност, изписана на лицето му. Замята глава насамнатам по тапицираната с кадифе седалка.

— Джон, не го прави! — отчаяна го молеше тя и знаеше, че ако това се случи, нещо между тях ще бъде разрушено завинаги. В съзнанието ѝ винаги бе засменял и нежен Джон от Лас Палмас, който я любеше. А този тук бе брутален, груб непознат, който искаше да я нарани и унижи.

— Защо не, по дяволите? — гласът му прозвуча страшно, а ръцете му мачкаха болезнено нежното ѝ тяло. — Ти си моя жена и лично по твоя вина. Ти ми принадлежиш. Трябва да призная, че е поевтино да си купиш проститутка, отколкото да издържаш собствената си жена. Но сигурно ще заслужиш цената си. И то сега, веднага.

След тези думи я притегли към себе си и проникна в нея с брутална страст. Болезненият ѝ вик му достави почти дяволско удоволствие. Искеше да я заболи. Обладаваше я коленичил над нея, като животно, а плачът ѝ го възбуждаше още повече. Очите му щяха да изхвъркнат от орбитите си от страст, а дъхът му беше хриплив. Кети бе

затворила очи и хлипаше тихо. Преди го беше обвинила в изнасилване — боже мой, сега вече знаеше какво означава тази дума!

От гърдите му се изтръгна стон, когато се изпразни в нея. Остана няколко минути, сгушен в топлото ѝ тяло, после отвори очи и се втренчи безизразно в покритото ѝ със сълзи лице. Седна и ѝ обърна гръб, докато оправяше дрехите си. Кети остана да лежи така, както я остави и не направи опит да покрие тялото си. Шокът и отчаянието я бяха направили апатична и ѝ беше все едно какво още ще прави с нея. Джон се обърна и когато видя, че не се е помръднала от мястото си, устата му се изкриви от гняв.

— Още ли искаш? — подигра ѝ се безчувствено. Каретата мина през някаква дупка и той трябваше да се подпре с една ръка.

— Би било удоволствие за мен да ти помогна, но почти пристигнахме у дома. Или искаш кочияшът да заеме мястото ми? В противен случай те съветвам да се покриеш.

Кети все още не помръдваше. С ядосано движение Джон сграбчи ръката ѝ и я постави в седнало положение. Тя се отдръпна уплашено, а сините ѝ очи бяха пълни със сълзи. Лицето на Джон потъмня застрашително.

— Казах да се покриеш! — викна ѝ той.

Кети направи жалък опит да му се подчини, но ръцете ѝ така трепереха, че не успя. Джон я наблюдаваше със стиснати устни. Най-накрая ѝ се удаде да закопчее ризата си и да скрие гърдите си. Придърпа полите над краката си, но нищо не можа да направи със скъсания корсет. Беше отворен и под тънката копринена риза прозираше кожата ѝ.

Джон изпсува, когато каретата спря рязко. Кети хвана предницата на роклята си с две ръце и се обърна с гръб към вратата. Джон бързо съблече палтото си и го наметна върху раменете ѝ, преди да загаси фенера. В момента, в който вътрешността на каретата се потопи в тъмнина, вратата се отвори. Кочияшът стоеше отстрани и чакаше да слязат.

Джон скочи леко от каретата и протегна ръце към Кети. Тя се остави да я поеме като парче дърво и изведнъж ѝ се зави свят. Краката ѝ отказаха да я слушат. Джон изсумтя, почувствал слабостта ѝ и я хвана по-здраво през кръста. Кети не бе в състояние да си помогне

сама. Затвори очи и се облегна тежко на него. Бе сигурна, че всеки момент ще припадне.

С дълбока въздишка Джон прехвърли едната си ръка през раменете ѝ, а другата — под коленете ѝ. Понесе я като малко дете. Главата ѝ висеше, отпусната надолу, и на лунната светлина изглеждаше призрачно бяла. Кочияшът стоеше и го зяпаше, докато най-накрая Джон се ядоса.

— Откарай каретата и се погрижи за конете — строго заповяда той и ядосан, с големи крачки се отпави по стълбите към къщата.

Залата бе съвсем празна, а робите отдавна спяха. На масичката в подножието на стълбите горяха две свещи, които очакваха завръщането на господаря и господарката. Тъй като ръцете му бяха заети, той трябваше да я остави и изкачи стълбите в тъмното. Задъхан, се наведе напред и с усилие загаси свещите. После изкачи черната като нощта стълба, осветена само от слабия блясък на лунната светлина, проникваща през скъпия прозорец над входната врата. Кети лежеше в ръцете му почти безжизнена и не направи усилие дори да го прегърне през врата. Чувстваше, че ѝ става все по-лошо.

Джон спря пред спалнята ѝ и се помъчи да я отвори. Трябваше да поотпусне малко Кети, която усети, че се смъква надолу и инстинктивно се хвана здраво за раменете му, когато вратата се отвори.

Топлият блясък на свещник с много разклонения освети стаята, която трябваше да споделят господарят на Уудхем и съпругата му. Огромното легло, чиито завивки бяха загънати и ги приканваха, стоеше в средата на стаята. В камината пред него гореше слаб огън, а там седеше Марта, заспала на един стол.

— Можеш вече да ме пуснеш — прошепна му Кети, развълнувана и притеснена, избягвайки да погледне Джон. Не искаше да събужда Марта. — Чувствам се малко по-добре.

— Така и изглеждаш — отговори ѝ той хапливо, а сивите му очи ядосано и в същото време необяснимо тревожно гледаха бледото ѝ лице. — Лицето ти е бяло като платно. Какво, по дяволите, става с теб? Нараних ли те?

Последният въпрос зададе с видимо усилие. По уплашения му поглед Кети разбра, че той се страхува, да не би да я е наранил, защото може би не се е възстановила окончателно след раждането на Крей.

— Да, нарани ме! — прошепна тя. — Мисля, че това бе целта ти!

— Мис Кети, вие ли сте? — Марта се изправи и огледа сънено стаята, примигвайки.

— Да, Марта, аз съм — присъствието на бавачката в този момент зарадва Кети. Колкото по-бързо изчезне Джон, толкова по-добре. — Пусни ме — повтори му тя шепнешком.

— Както вече ти казах, няма да ми нареждаш какво да правя — изръмжа в ухото ѝ той, но поотпусна ръката под коленете ѝ и я изправи на крака. С другата ръка упорито я държеше през кръста и Кети тайничко се радваше на тази опора. В главата ѝ всичко се въртеше и ако той я пуснеше, може би щеше да падне.

— Ти закъсня, миличко, и аз... — подхвана Марта укорително, защото бе забелязала само сянката на Кети на светлината на огъня. Очите ѝ се разшириха от изненада, щом видя Джон да стои зад господарката ѝ и да я държи властно през кръста. Думите ѝ секнаха. От острия ѝ поглед не убягна разчорлената коса на Кети, наранената ѝ уста и невиждащите очи. Беше ясно, че мис Кети няма да има нужда от нея тази нощ! По външния вид и на двамата личеше, че искат да бъдат сами.

— Е, явно нямате нужда от мен, мила. Ще си легна. Не се притеснявайте за Крей. Ако се събуди, ще го успокоя. На малкия господин ще му се отрази добре, ако за разнообразие посмуче от шишето!

Усмихна се с разбиране на двамата и тръгна към вратата.

— Марта... — извика настоятелно Кети след нея, защото се страхуваше да остане отново насаме с мъжа си. Когато Марта я погледна питащо през рамо, Джон я стисна по-здраво през кръста, а пръстите му се забиха болезнено в плътта ѝ.

— Да, мис Кети?

— Остави я да си върви. Или искаш да те види в такова състояние? — изсъска Джон в ухото ѝ.

Кети се замисли за разкъсаната рокля и недвусмислените белези на изнасилването, които все още изгаряха тялото ѝ.

— Желая ти лека нощ, Марта — промълви със сухи устни тя.

Марта се усмихна с разбиране.

— Аз също, мила — каза ѝ с едно намигване и напусна стаята, като съвсем внимателно затвори вратата зад себе си.

Джон не я пусна веднага. С всяка своя фибра Кети чувстваше голямото му, силно тяло зад себе си. Чуваше биенето на сърцето му до ухото си, усещаше дъха му, раздвижващ леко къдриците ѝ. Тя се напрегна и се опита да го отблъсне, но хватката му не се охлаби.

— Сега вече можеш да ме пуснеш. Сами сме. Не е необходимо да се държиш така, сякаш си загрижен за мен — тези думи бяха пълни със сарказъм.

— Можеш ли да стоиш? — гласът му бе суров. Не обърна никакво внимание на присмеха ѝ.

— Сигурно — отговори му с ледено достойнство.

Силната ръка около талията ѝ лека-полека се поотпусна. Без опората му колената ѝ започнаха да треперят, но Кети си наложи да стои изправена. Всичко, което желаше, бе да се отърве от него колкото се може по-бързо.

— Лека нощ — каза му демонстративно и направи няколко крачки към леглото. После се обърна към него. Уж случайно се облегна на таблата на леглото, защото знаеше, че той е вперил поглед в нея. Нямахше намерение да я оставя сама. — Бих искала да си тръгнеш, ако нямаш нищо против. Уморена съм — гласът ѝ леко трепереше и тя горещо се надяваше той да не е забелязал това.

— Съблечи се — каза ѝ съвсем естествено и тръгна към нея. Бе пъхнал ръце дълбоко в джобовете на сивия си панталон и се поклащаше на пети напред-назад. Затвори очи, когато срещна погледа ѝ. Кети го зяпаше, невярваща, с отворена уста.

— За тази нощ забавлението ти приключи — кратко и решително отвърна тя и ръцете ѝ, с които държеше палтото си, побеляха от стискане. Опита се да се отдалечи от таблата на леглото, но залитна назад и отново се хвана. Без тази опора щеше да падне.

— Не желая повече забавления, както ти ги нарече — спокойно ѝ отговори той и дори за секунда не извърна поглед от лицето ѝ с хлътнали бузи. — Искам само да съм сигурен, че при теб всичко е наред. Можеш ли да се съблечеш или да ти помогна?

Кети го гледаше ядосано. Стойкики там, той изглеждаше така голям и непобедим, така хладнокръвен и спокоен, сякаш събитията от тази нощ не го бяха развълнували въобще. Тогава си припомни, че тя бе тази, която бе обидена и унижена. А той вероятно се чувстваше облекчен!

— Не намираш ли, че е малко късничко да се притесняваш за състоянието ми? — злобно го попита тя. — И ако не ми е особено добре, то ти си причината за това!

— Кети, съблечи се — повтори той непосредствено. Запъти се към камината и седна на стола, оставен там от Марта. Кети все още го зяпаше. Свали рязко палтото от раменете си и във внезапен пристъп на ярост го запрати към него.

Той го хвана съвсем лесно. Кети сви юмруци безпомощно и отново се хвана за таблата като удавник за сламка. Този гневен изблик ѝ костваше последните сили. Главата ѝ бе размътена, но по-скоро би умряла, отколкото да му позволи да я съблече, след като се бе държал с нея по такъв непростим начин!

За щастие в тоя момент той не я гледаше. Бе извадил тънка кафява пура от джоба на жилетката си и тъкмо се навеждаше към огъня, за да я запали. Откакто заживя в Уудхем, се научи да пуши и на Кети това не ѝ харесваше особено. Правеше го по-различен, по-чужд отпреди.

Пое дълбоко въздух и понечи да откопчае роклята на гърба си. Джон се бе настанил удобно на стола и наблюдаваше разсеяно пламъците, докато пушеше пурата си. Димът се извиваше над него и миризмата бе отвратително силна. Бавно достигна до Кети, обвини я и започна да я задушавя. Тя усети, че коремът ѝ се бунтува. Сложи ръка пред устата си, но бе твърде късно. Повърна там, където стоеше.

Когато ужасното гадене премина, Кети забеляза, че Джон стои до нея. Наведе се над нея и я хвана за лактите. Повдигна я внимателно от мястото, където бе повърнала. Усмихна се едва забележимо, когато видя измъченото ѝ лице, но ако Кети имаше достатъчно сили, би прогонила тази високомерна усмивка от лицето му с плесници.

— Проклетата ти пура! — опита се да се защити, когато я постави да седне на края на леглото и избърса грижливо лицето ѝ с мокра кърпа.

— Не вярвам — отговори ѝ той и клекна, за да събуе обувките ѝ. Кети бе твърде изтощена, за да стои изправена. Падна върху матрака, а краката ѝ продължиха да висят надолу. — Колко изпи?

— Не съм пияна! — запротестира раздражено Кети. Как смееше да допусне подобно нещо! — Не съм пила нищо друго, освен пунш.

— Пунш с шампанско — спокойно допълни той. — Видях как надигаше чашите, но никога не бих предположил, че...

— О, я млъквай! — изфуча Кети и още повече се ядоса. — Никой не се напива от пунш!

— Ти обаче изпи твърде много, скъпа моя.

Присмехът в гласа му наистина я разгневи. След всичко, което ѝ причини тази нощ, той бе така нахален да ѝ се присмива. С нечовешки усилия успя да се изправи отново. Ръката ѝ описа голяма дъга и се стовари върху бузата му.

Кети го гледаше предизвикателно, когато докосна невярващо бузата му. Все още бе коленичил в краката ѝ и се намираше на почти същата височина с нея.

— Заслужи си го — решително му каза тя и отново се отпусна върху матрака.

— Заслужил или не, за теб е по-добре да не го повтаряш — закани ѝ се той след минута. — Следващия път мога да ти отвърна със същото.

— Надут тиранин — непримиримо промърмори тя и затвори очи, защото таванът отгоре ѝ започна да се върти. Когато ги отвори отново, Джон бе над нея, лицето му се приближи и се размъти пред погледа ѝ.

— Изчезвай! — просъска тя, но бе дарена неохотно с усмивка.

— След няколко минути — обеща ѝ сериозно той, а ръцете му внимателно я хванаха за раменете, за да я търколят по корем. Кети усети как разкопча роклята ѝ, съблече я и я хвърли настрани. След това започна да се бори с панделките на бельото ѝ. Явно се бяха завързали на възел. Чу потиснатите му ругатни, когато се опитваше да ги развърже. Най-накрая успя и смъкна и гащичките ѝ.

— Лошо ми е — изстена неочаквано тя, защото стомахът ѝ отново неспокойно закурка.

— Зная — гласът му бе нежен, а ръцете му леко погалиха бедрата ѝ, преди да отвърже панделките на чорапите ѝ и да ги събуе. — Щом те съблека, ще ти донеса нещо, от което веднага ще ти стане по-добре.

— Какво? Отрова ли? — този въпрос бе чисто предизвикателство, но Джон не отвърна на провокацията. Обърна Кети отново по гръб, тъй като тя бе твърде немощна, за да направи каквото и да е сама. Усети топлината на ръцете му, когато махаше огърлицата ѝ.

После свали обещите и най-накрая шнолата за коса. Кети мигновено се отпусна и потъна в неспокоен сън. Изведнъж усети нещо хладно и мокро върху корема и слабините си.

— Какво правиш? — кресна му тя, отваряйки отново очи.

Джон продължи да я мие с някаква мокра дреха. Почистваше я така интимно, че Кети се изчерви.

— Имаш нужда от бельо — каза той и я погледна почти нежно. Щом завърши тоалета ѝ, захвърли парцала и се изправи. Кети лежеше съвсем гола, а краката ѝ продължаваха да висят смешно от леглото. Джон се обърна, прекоси стаята и се запъти към гардероба.

— Къде отиваш? — попита го тя, преди да се усети, защото се почувства ужасно самотна. Джон я погледна весело през рамо, докато ръцете му ровеха из купчината с нейно бельо.

— Предполагам, че искаш да спиш с нощница?

— Ооо — промълви Кети и кимна с глава. Гневът лека-полека утихна, както избледня и споменът за причината му. Страшният хаос в главата ѝ заличи всичко.

— Ти ме нарани — оплака се тя и смътно си спомни ужасната болка.

Джон намери каквото търсеше. С една копринена риза в ръка се върна до леглото.

— Ти също — припомни ѝ той и докосна леко с ръка бузата, която тя бе ударила. — Сега сме квит.

На Кети все повече ѝ се приспиваше и това ѝ се стори убедително. Позволи му да я постави на крака и се облегна на широките му гърди, когато той нахлузи нощницата през главата ѝ. Усети страшно приятния мирис на мъжкото тяло и зарови лице в хладнината на копринената му риза, докато той оправяше нощницата ѝ.

— Марш в леглото, прелъстителко — чу го да мърмори. Гласът му бе дрезгав и суров. Прегърна я и я положи твърде бързо върху мекия матрак. Този път бе легнала добре по дължината на леглото, готова за сън. Сините ѝ очи бяха пълни с упрек, когато я зави до брадичката.

— Боли ме главата — каза му с такъв тон, сякаш вината за това бе негова.

Той ѝ се усмихна и сега лицето му изглеждаше привлекателно.

— Ще се погрижа за теб — обеща ѝ и закачливо чукна с пръст малкия ѝ правилен нос. — Ще трябва да гледам да си по-често пияна. Неотразима си.

Кети едва успя да го погледне сънливо — ядосано. Той изчезна бързо и се върна след малко с чаша, в която имаше непозната на вид течност.

— Изпий това! — седна на леглото и ѝ подаде чашата.

Кети се надигна, но дори от това леко движение всичко пред очите ѝ се завъртя.

— Какво е това? — недоверчиво попита тя.

— Козина на куче, мила, с таен лек. Изпий го!

Прегърна я през рамо и я задържа изправена. Когато поднесе чашата към устните ѝ, Кети бе принудена да пийне. Бе горчиво и тя се намръщи. Но щом легна отново на възглавницата и течността достигна стомаха ѝ, наистина се почувства по-добре. Струваше ѝ се, че плува, че е в безтегловност. Матракът изскърца и се надигна леко, когато Джон стана.

— Не ме оставяй сама — промълви тя и с усилие отвори очи, държейки ръката му. — Моля те!

— Ще остана при теб.

— Марта ще бъде така разочарована... — не можа да довърши мисълта си; дългите ѝ ресници се склопиха. Джон се намръщи. Въпреки най-твърдите му решения малкото дяволче съвсем лесно можеше да го завърти около кутрето си. Отиде до камината и се загледа разсеяно в пламъците, размишлявайки самоиронично над глупостите, които, болен от любов, може да извърши.

Няколко часа по-късно изпращяването на горящо дърво събуди Кети. Стаята бе тъмна и изпълнена с тайнствени сенки. Кети запремигва объркано и се подпря на лакът, за да огледа помещението. Във въздуха витаеше слаб мирис на пура, който недвусмислено говореше за присъствието на мъж. Не си спомняше съвсем точно всичко, което се бе случило тази нощ, но някъде далече в паметта ѝ изплува споменът за това, че Джон я бе съблякъл внимателно и я бе нарекъл с плътния си глас „любов моя“. Негова любов! Усмивка пробяга по устните ѝ.

Вниманието ѝ бе привлечено от светещото в оранжево пламъче на пура. Взря се в тъмнината и видя неясните контури, очертаващи

дългата сянка на човек, седящ на стола пред огъня.

— Джон? — попита тя, макар да знаеше, че това може да бъде единствено той.

Пурата бе захвърлена в огъня и дългата сянка се надигна. Приблужи се до леглото, а Кети радостно се облегна назад. Действително бе Джон!

— Как се чувстваш? — попита нежно той и се наведе над нея, като лицето му остана в тъмнината.

— Самотна — Кети въздъхна и не видя причина, поради която да продължи да крие любовта си към него сега, когато и той бе признал любовта си към нея. Неговата любов! Неговата любов! Тези думи звучаха в мислите ѝ като благослов.

— Какво искаш да кажеш? — попита Джон след дълго мълчание със странно сдържан глас.

На Кети ѝ се прииска да види лицето му, но в стаята бе твърде тъмно. Е, добре, ще дойде сутринта, ще има много дни, в които ще се говори за любов. А сега искаше доказателства, които да почувства.

— Освен това ми е студено — прошепна му с благ глас и ръката ѝ се прокрадна изпод завивките, за да погали съблазнително бедрото му. — Няма ли малко да ме стоплиш?

— О, боже, Кети, ти си все още пияна — простена той.

Кети се усмихна в тъмнината. Да, бе пияна. Опиянена от нектара на любовта му. Пръстите ѝ закачливо продължиха по-нагоре. Той понечи да се отдръпне, но спря. От гърдите му се изтръгна дълбок стон. Сложи ръката си върху нейната и я притисна силно към тялото си.

— Искам те — със сподавен глас промълви той. Ръката на Кети се движеше по мекото кадифе, опипвайки и мачкайки. Напипа едно от твърдите кръгли копчета, разкопча го, а после и следващите. Малките ѝ хладни пръсти се плъзнаха вътре и започнаха да милват нежно горещата му кожа.

— О, господи! — изстена той и легна до нея на леглото. Прегърна я и притисна силно тялото ѝ към своето. Дебелите завивки бяха все още помежду им и Джон нетърпеливо ги отмести. Устните му с горещи целувки покриха нейните. Кети го прегърна силно през врата и му отговори с всеотдайни ласки. Почувства разтърсванията на тялото му, докато я притискаше към себе си.

Пръстите на Джон изгаряха гърдите, корема и бедрата ѝ през тънката копринена нощница. Възбуждащите я ласки я караха да се мята насам-натам, а ръцете ѝ се спуснаха от врата му надолу и започнаха да дърпат ризата му. Копчетата изхвърчаха и изведнъж силните му окосмени гърди се оказаха пред нея. Тя отдели устните си от неговите и започна да покрива тялото му с нежни, изпълнени с желание и копнеж целувки. Дишането ѝ се учести.

Внезапно Джон стана и Кети едва не изкрещя, когато топлото му тяло се отдели от нея.

— Скъпи? — с дрезгав глас попита тя и коленичи зад него. Той седеше на ръба на леглото. Кети плъзна меките си ръце и обви с тях кръста му.

— Трябва да събуя тези проклети ботуши — със стиснати зъби ѝ отвърна Джон, борейки се с опърничавите чизми.

Кети се разсмя тихо и много съблазнително. Притисна гърди към напрегнатите мускули на гърба му. Той изстена и пусна ботушите, за да ѝ даде кратка, изгаряща целувка. Най-накрая се освободи от досадниците и с трескави движения се съблече. Кети остана на мястото си, наблюдавайки го безсрамно. На трептящата светлина от огъня кожата му изглеждаше златистокафява и блестеше. Изпод полузатворените си клепачи тя с възхищение гледаше силните мускули на ръцете и краката му. Когато най-накрая остана гол, го съзерцава дълго и така похотливо, че дъхът му спря. С всяка фибра на тялото си тя възприемаше мъжествеността му и неговата страст.

— Съкровище мое — прошепна той и се приближи до нея. Съблече нощницата ѝ през глава и тя остана гола като него. Без никакви задръжки притисна тялото си към неговото и усети приятното гъделичкане на космите му по нежната кожа на гърдите си. Обичаше топлината на коравия му член. Той я положи на мекия матрак и раздели бедрата ѝ с коляно.

Докато я любеше, Кети изживя луд, изгарящ екстаз. Търкаше се в него и противопоставяше мекотата си на неговата сила. Задоволяваше копнежа си, целувайки устните му. Сърцето на Джон биеше така силно, сякаш бе барабан помежду им. Веднъж и още веднъж я доведе до върха на удоволствието. Когато най-накрая се успокои, топлите му устни лежаха върху шията ѝ, а пръстите му нежно галеха косите ѝ. На

Кети ѝ се струваше, че е умряла и сега е на небето. Напила, учудена, устата му, но още преди да успее да му разкаже за радостта си, заспа.

Джон също спа, но не толкова дълбоко и спокойно като Кети. Когато се събуди, слънцето изгряваше и първите му лъчи проникваха в стаята. Лежеше, а ръцете му бяха прегърнали здраво голото ѝ тяло. Погали нежната ѝ като коприна кожа, но тъй като това не предизвика никаква ответна реакция, се подпря на лакът, за да се полюбува на очарователното спящо лице.

С нежен поглед съзерцаваше дългите, тъмни мигли, нежния нос и съблазнителните извивки на фините ѝ розови устни. Любуваше се на малката ѝ, добре очертана брадичка, на тънката шия, на чудесните ѝ гърди и крехка талия, разширяваща се в посока към закръглените хълбоци. Дългите ѝ, елегантни крака също бяха открити за погледа му, изпълнен с възхищение. Мислеше си за невероятното блаженство, което тя му бе дарила тази нощ, и се учуди на собствената си страст. Никога преди това в живота си не бе изпитвал подобно нещо.

Заблуден слънчев лъч падна върху къдрица от косата ѝ и тя започна да блести. Джон я взе между пръстите си, усети хубавия ѝ мирис и замечтано я целуна. Внезапно се вкамени. Държеше се като болен от любов идиот! Миналата нощ всепоглъщащата му страст към нея го бе заслепила. Виждаше само красотата и желанието ѝ. Дневната светлина, която отново го вразуми, дойде тъкмо навреме, ни минута по-късно. Джон благодари на бога, че Кети още спи. Знаеше, че в противен случай щеше да ѝ признае любовта си и да я моли, може би на колене, да му отвърне със същото. Господи, как би ѝ харесало това! Така отмъщението ѝ би било завършено.

Джон скочи бързо от леглото и събра дрехите си, които лежах така, както ги бе оставил през нощта. Сбърчи чело. Имаше нужда от време за размисъл, преди да види отново Кети. Не можеше да продължава така между тях двамата! Преди всичко той не можеше. Облече бързо само панталона и безшумно напусна спалнята.

Денят бе доста напреднал, когато Кети се събуди. Слънцето бе високо в небето. Протегна се сънено. Липсваше ѝ топлината, която я обгръщаше през нощта. Отвори очи и зарови лице с любов във възглавницата до нея. Сигурно Джон тъкмо е излязъл на полето. Наистина трябва да я смята за сънливка! А също и за безсрамна

прелъстителка, помисли си тя и се изчерви, като си спомни липсата на всякакъв срам и задръжки от нейна страна през миналата нощ.

Джон я обичаше. Тази мисъл премина през главата ѝ, чиста и ясна, докато всички други спомени от изминалата нощ бяха неясни и объркващи. Имаше ли някакво съмнение в това, след като той я бе любил така страстно? Лека-полека лицето ѝ се помрачи, когато си спомни другите детайли. Последната нощ бе спал с нея повече от един път. Първия път бе в каретата на връщане от бала по пътя за вкъщи. С ужасяваща точност всеки детайл на бруталното изнасилване мина пред очите ѝ. Боже, как е могъл да направи такова нещо, след като я обичаше? Наистина ли каза, че я обича или просто си го е въобразила, понеже много желаше да го чуе? Съсредоточи се и се опита да си спомни точно. Лицето ѝ, чак до корените на косата, се покри цялото с болезнена червенина, щом отново си припомни всичко случило се. Бе се държала като ненаситна проститутка, почти го бе умолявала да спи с нея! По какъв начин го бе докосвала и покривала цялото му тяло с нежни целувки! Предпочиташе да умре на място.

Той не я обичаше. Не можеше да я обича, след като я бе изнасилил по такъв отвратителен начин в каретата! Много шампанско, което бе изпила, комбинирано с потребностите на тялото ѝ, бяха довели до това да си въобрази тези думи. Боже, как ли ѝ се е присмивал! Колко ли я е презирал? Или още по-лошо — може би му е просто безразлично. Може би такива нощи са му до болка познати и той дори не се замисля особено над поведението ѝ.

Ужасните ѝ мисли бяха прекъснати от дискретно почукване на вратата. Пое дълбоко въздух и се опита да изглежда спокойна.

— Да?

— Най-после се събудихте, мис Кети — скара ѝ се Марта с добродушен хумор и отвори вратата. — Капитан Джон ми каза да ви оставя да се наспите, но стига толкова. Малкият Крей разиграва такъв цирк, че човек може да си помисли, че ще умре от глад!

— Виждала ли си днес сутринта Джон? — попита Кети колкото може спокойно.

— Да, и ми направи много добро впечатление. Трябва наистина да сте го зарадвали много снощи!

С голямо съжаление Кети усети как по бузите ѝ се прокрадва лека руменина. Нямаше съмнение, че тя го бе ощастливила тази нощ,

както каза Марта! Унижението започна да стяга гърлото ѝ и дори дружелюбният смях на старата жена не можа да ѝ помогне.

— Навън из полето ли излезе? — трябваше да знае с колко време разполага, за да се подготви за следващата среща с него.

Марта изглеждаше учудена.

— Защо? Не, скъпа моя, той каза, че ще пътува за Атланта заради сделките си. Спомена, че ще отсъства около една седмица. Не ви ли каза това? — Марта бе смаяна. Сякаш в нея бавно започна да се надига подозрението, че нещо не е наред.

Кети преглътна и се помъчи да се усмихне лъчезарно.

— О, естествено, че ми каза. Просто за момент бях забравила — излъга тя. — Нали каза, че Крей е гладен? Бедният ми! Донеси ми го, моля те, и аз ще видя какво мога да направя за него.

През останалите часове на деня Кети обикаляше като призрак. Усмихваше се, играеше с Крей и отговаряше на всички внимателно. Една мисъл обаче тежеше на душата ѝ — тя бе така безразлична на Джон, че след всичко, което се бе случило между двамата миналата нощ, на него не му пукаше да замине за Атланта, без да ѝ спомене нищо за това! Дори без да се сбогува с нея! Така я болеше! През целия си живот не се бе чувствала така изоставена.

През късния следобед, тъкмо когато играеше с Крей в розовата градина, тя чу трополенето на карета пред входа. „Кой ли пък ще е този?“ — помисли си мрачно тя и се настрои за клюки с някоя любопитна съседка. Бе много вероятно да ѝ зададат няколко неудобни, изучаващи въпроса, мина ѝ през ума, изчервявайки се. Последната нощ във всяко едно отношение бе катастрофа.

— Имате посещение, мис — каза Питързхем и гласът му прозвуча много укорително.

Кети го погледна учудено. Тонът му я обърка.

— Кой е?

— Един джентълмен, мис. Не пожела да каже името си.

Кети разбра, че Питързхем е недоволен именно поради тази причина. И с право. Горещо се молеше да не е Пол, който ще иска да се извини за непристойното си поведение миналата вечер. Или още по-лошо: може би имаше намерение да продължи опитите си за сближаване. Кети взе Крей със себе си, когато Питързхем я поведе

обратно към къщи. Припряно оправи прическата си, а прислужникът посочи салона.

— Ще го въведа тук, мис Кети. Ако имате нужда от мен, ще бъда наблизо и ще ви чуя.

Нима смяташе, че мъжът ще ѝ посегне в собствения ѝ дом? Кети го изгледа нетърпеливо и ядосано. След това отвори вратата към салона. Елегантно облечен господин със сребристосиви коси стоеше с гръб към нея. Щом Кети отвори вратата, той бавно се обърна. Позна го още по движенията. Вик на радост се изтръгна от гърлото ѝ и тя се втурна през стаята, за да го прегърне.

— Татко! О, татко, така се радвам, че си тук!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сигурна ли сте, че постъпвате правилно, мис Кети? — гласът на Марта звучеше загрижено, когато пълнеше порцелановата вана с гореща вода.

— Да, Марта, сигурна съм.

Отговорът ѝ бе кратък и ясен. Вътрешно желаше наистина да е така решителна, както го демонстрираше и външно. Частица от нея би взела Крей под едната мишница, а под другата — палтото и би препуснала към Уудхем — при Джон. Но това го искаше мекушавата ѝ, слаба женска половинка. Останалата част от съществото ѝ се състоеше от нейната гордост, самоуважение и разум. Те я караха да осъзнае, че е дошло времето да направи равносметка на загубите си. Джон не я обичаше и държането му го показва повече от ясно. Лудост бе да живееш с човек, който рано или късно ще грабне сърцето ти и ще го разбие на милиони малки парчета. Трябва да си тръгне, докато все още притежава необходимата сила на волята и преди в утробата ѝ да затупти сърцето на ново дете. Тъй като ледът бе счупен и Джон отново се оказа в леглото с нея, нямаше да мине много време и тя ще има второ дете. Така връзката ѝ с него ще бъде още по-здрава отпреди. Може само да се надява, че не е забременяла от последните им две срещи.

Мисълта за реакцията на Джон, когато разбере за отпътуването ѝ, я накара да преглътне нервно. За щастие няма да бъде в близост до него в този момент, няма нито да го вижда, нито да го чува. Кърмеше Крей и инстинктивно го намести по-удобно. Тогава, когато Джон се върне в Уудхем, „Юникорн“ ще бъде далече в открито море. Беше казал, че ще отсъства една седмица, а оттогава бяха изминали само два дни. След още два дни вече ще плават в посока към Англия.

Много ѝ помагаше присъствието на баща ѝ. Без помощта на сър Томас тя никога не би успяла да подготви пътуването за толкова кратко време. Графът тъкмо бе запазил една каюта за себе си и благодарение

на влиянието, което имаше, не му бе особено трудно да осигури пътуването на още двама души.

Нещо в поведението на баща ѝ объркваше Кети. Бе разсеян и сякаш изпитваше някакво чувство на вина. Много важно бе за него отново и отново да го уверяват, че никой не бе причинил болка на Кети и Крей. Бе разпитал дори Марта как са се отнесли към двете и когато тя свободно му разказа, че капитан Хейл е бил много мил с тях, с жена си и сина си, сър Томас потъна още повече в размишления и дори стана мрачен. Когато Кети му разкри плана си да напусне Уудхем преди завръщането на мъжа си, баща ѝ неохотно ѝ се притече на помощ. Отстъпи едва тогава, когато тя се облегна, ридаейки, на рамото му.

Най-накрая, както винаги, Кети успя да наложи волята си. И ето че сега бе тук, в луксозна каюта на борда на английския кораб „Юникорн“. Синът ѝ лежеше на гърдите ѝ, а бавачката се грижеше за двамата. Освен това имаше закрилата и на баща си. Защо обаче се чувстваше така нещастна?

— Мила моя, няма ли все пак да промениш намерението си, преди да е станало късно?

Думите на Марта прекъснаха мислите ѝ. Тя се размърда неспокойно на стола до леглото. С едната си ръка люлееше Крей, а с другата подпираше гърба си, който я болеше.

— Не, Марта, няма — на Кети ѝ бяха омръзнали вече безкрайните дискусии и това ясно се чувстваше в гласа ѝ. — Най-добре е да се върнем в Англия и за това има куп основателни причини, които ти не разбираш.

Младата жена съвсем ясно разбираше, че и този опит да накара Марта да млъкне, е обречен на неуспех. Вместо да се успокои, бавачката ѝ съвсем промени посоката на атаките си.

— Ще разбиеш сърцето на бедния човек, мила. Той е луд по теб.

Кети погледна настойчивата жена с укор и бързо насочи вниманието си към Крей, който се отдръпна от гърдата ѝ, защото му се приспа. Наблюдавайки го така, на лицето ѝ се появи загадъчна усмивка. Докато синът ѝ е жив, никога не ще забрави баща му, помисли си тъжно. Двамата така си приличаха и тази прилика не можеше да не се забележи, независимо от това, че Крей бе все още бебе.

— Капитан Хейл е добър човек, мис Кети. Няма да намерите друг, който да е по-добър от него и да се грижи повече за вас.

Кети не можа да се сдържи да не отговори.

— Капитан Хейл ме отвлече, изнасили ме и ми натресе дете. След това ме изостави и се върна при мен само защото искаше на всяка цена да ми отмъсти заради някаква си грандиозна заблуда. Ако ти наричаш това грижи, добре. Обаче аз мисля, че ще се чувствам по-добре без тази подкрепа.

— Но, миличко, той е твой съпруг, независимо от това, дали ви харесва или не. В очите на бога и пред закона. Не е редно да вземете сина му и да го напуснете.

— О, Марта! Не говори така и, за бога, млъкни! — извика ядосано Кети. Силният ѝ, писклив глас уплаши Крей и малкото личице, което толкова много приличаше на Джон, се намръщи. Кети скочи веднага щом синът ѝ започна да плаче.

— Шшт, милото ми, мама отново е спокойна. Всичко е наред — шепнеше тя, целувайки черните му къдрици, и вървеше напред-назад с него. Хвърли на Марта изгарящ поглед, сякаш искаше да ѝ каже: „Видя ли какво направи?“

Възрастната жена бе напълно безчувствена. С непроницаемо лице поставяше сапуни и кърпи за банята на Кети. Лека-полека писъците на Крей се превърнаха в леки хлипания, докато най-накрая спряха. Кети отиде с него до леглото. Ако се движеше тихо и внимателно, може би ще може да го положи в леглото, без да се събуди. През целия ден бе в лошо настроение и Кети се мъчеше да го утеши. Предположи, че смяната на обстановката не му харесва, както току-що бе казала Марта, изпълнена със злорадство.

Кети сложи Крей да легне по корем и го зави с малка, плетена на ръка завивка, която бе взела от Уудхем. Колкото и да обичаше Крей, все пак се радваше, когато заспиваше за малко. От водата във ваната се вдигаше пара и я канеше да се потопи в нея. Изпитваше наслада при мисълта, че ще може да поотпусне схванатите си крайници.

За щастие Марта мълчеше, докато помагаше на любимката си да се съблече. Тя обаче знаеше, че това необичайно затишие не променяше мнението ѝ. От време на време бавачката ѝ даваше кратка почивка, но рано или късно започваше отново с упреците си.

Водата във ваната бе чудесна, когато се потопа до брадичката в нея. Вдишваше с наслада сладкия аромат. Затвори очи и ѝ се прииска най-после да се възползва от мира и покоя, които ѝ се предлагаха за пръв път днес. Пред затворените ѝ клепачи се появи едно тъмно, пронизателно лице. Кети моментално отвори очи. Нямаше да си позволи да мисли за Джон.

Затова взе гъбата в една ръка, а сапуна — в другата и започна усърдно да търка ръцете и краката си. Един дълъг къдрав кичур падна от кока ѝ във водата и тя нетърпеливо го закрепил отново на мястото му. Последно изтърка лицето си и го изми със сапун. А когато стана, за да излезе от ваната, Марта вече стоеше готова с хавлия.

Кети тъкмо се увиваше в голяма кърпа, когато вратата се тресна с такава сила, че едва не изскочи от пантите. Кети пое въздух и уплашено погледна натам. Марта реагира по същия начин, а малкият Крей се събуди, запремигва объркано, преди да се разплаче отново.

Кети бе така слисана, че дори не се сети за малкия. Мъжът, който стоеше на прага и я гледаше мрачно, бе Джон. Вода се стичаше от периферията на шапката му, а дрехите му бяха подгизнали. Едва сега Кети установи, че вали проливен дъжд, което правеше нощта още по-тъмна. Устните му бяха здраво стиснати и образуваха безкомпромисна, тясна линия, а очите му блестяха гневно.

— Добър вечер, Кети — каза ѝ подигравателно, докато тя го наблюдаваше безмълвно. — Радвам се да видя, че в мое отсъствие нищо не ти е липсвало — огледа от глава до пети леко покритото ѝ тяло, от което все още се стичаше вода.

От своя страна, Кети също го изследваше. Бе в черен панталон за езда, пелерина, която стигаше до коленете, високи ботуши и шапка с широка периферия. Изглежда, току-що се бе върнал от Атланта, бе забелязал, че е избягала и някак си се бе досетил, че се намира на борда на „Юникорн“. Кети преглътна. Изведнъж гърлото ѝ пресъхна. Може би всичките ѝ планове и приготовления са били напразни.

После сви замислено устни. Това бе английски кораб и баща ѝ бе съвсем наблизо. Джон не можеше да я принуди да тръгне с него.

— Марта, бихте ли отишли някъде другаде с Крей? Искам да разменя няколко думи с жена си.

— Да, сър — гласът ѝ бе приглушен и Кети предположи, че жената се е стреснала от внезапната поява на Джон, както и тя самата.

Но веднага изби тези мисли от главата си, когато видя, че бавачката я погледна бегло, но триумфиращо, преди да се измъкне от каютата. Щом излязоха с Крей, Джон леко затвори вратата. Съвсем уверено свали палтото и шапката си. От влагата дългите му, черни къдрави коси се бяха намокрили и разрошили и той нетърпеливо прокара ръка през тях. После се облегна с гръб на затворената врата и скръсти ръце пред гърдите си.

— Предполагам, че сега ще ми обясниш какво, по дяволите, правиш тук — говореше все още с мек глас, но в очите му гореше ярост.

Кети се изкушаваше да сведе поглед. Вместо това обаче зави поздравно кърпата около тялото си, вдигна глава и му отговори хладно:

— Напускам те. Струва ми се, че е очевидно.

— Така... Значи ме напускаш? Просто така, без нито една дума, докато аз съм на път, за да осигуря средства за препитание за теб и сина ти? За нашия син!

Очите му горяха, но Кети упорито устоя на погледа му.

— Да.

— По дяволите!

Отдалечи се от вратата и с две големи крачки стигна до нея. Ръцете му сграбчиха голите ѝ рамене и ги стиснаха до болка. Кети не помръдна дори с милиметър и се помъчи да гледа спокойно лицето му, в което се четеше открита заплаха. Вътрешно обаче въобще не бе така спокойна, както се представяше. Силните му пръсти се забиваха дълбоко в нежната ѝ кожа.

— Няма да ме напуснеш — изсъска той през здраво стиснатите си зъби. Мускулите на бузите му подскачаха застрашително. Лицето му бе мрачно, а тялото — напрегнато от гнева. Изглеждаше напълно способен да ѝ причини нещо сериозно.

— Не можеш да ме спреш! Дори да ме изнесеш със собствените си ръце от този кораб, рано или късно ще намеря друг. Не можеш постоянно да ме държиш затворена и да ме пазиш.

Спокойният ѝ отговор, изглежда, още повече го разгневи. Той я раздруса и я накара да усети силата на ръцете му. Кокът ѝ падна и косите ѝ се разстлаха свободно надолу. Хавлията също се смъкна от тялото ѝ. Успя да я хване за единия край и така я държеше пред себе си. Той престана да я друса и с див поглед огледа почти голото ѝ тяло.

— Защо? Бил ли съм те, или пък съм те измъчвал по някакъв начин?

Кети знаеше, че в този момент владее гнева си. Погледна го подигравателно и той се изчерви.

— Сърдита си заради онази нощ — бе по-скоро заключение, отколкото въпрос. Кети не отговори, извърна поглед и се загледа неподвижно някъде отвъд раменете му. Той стисна здраво ръцете й над лактите.

— Съжалявам заради тази нощ. И аз като теб бях пил твърде много. Но не можеш да отречеш, че от месеци ти открито ме провокираше. Започна да си играеш с мен още преди Крей да се роди. Какво очакваше?

— Във всеки случай не изнасилване! — рязко му отвърна Кети и в същия момент й се прииска да се държи по-хладно и с по-голямо достойнство.

— Е, добре, съжалявам. Няма да се повтори. Обещавам. Какво още мога да кажа?

— Съвсем нищо — щом каза това, Кети се отскубна от него и отново се уви в хавлията. После се обърна и прекоси стаята, за да вземе халата си от гардероба. Стоеше с гръб към него, докато се обличаше, но очите му я изгаряха.

— По дяволите! Няма да ме напуснеш! — думите му изплющяха зад нея като удар с камшик.

Кети светкавично се обърна към него с разрошени коси и очи, от които изскачаха искри.

— И още как — кресна му тя, завърза колана на халата си и сви юмруци. — Не можеш да ме спреш!

— Мога, и още как!

— Не можеш, по дяволите! — и тя бе разгневена колкото него. — Не съм твоя собственост. Знаеш ли всъщност това? И още нещо — съществува развод. Ти направи от този брак същински ад и аз нямам желание да го продължа, под каквато и да е форма.

Джон пое дълбоко въздух и очите му потъмняха. Изглеждаше така, сякаш току-що го бяха ударили в корема. Кети изпита страшно удоволствие от това, че бе успяла да го нарани. Той направи крачка към нея, но после спря. В крайчеца на устните му се появи тясна бяла линия.

— Искаш да те помоля, нали? — попита я диво. — Това е, което ти желаше през цялото време — да пълзя на колене пред теб. Е, добре, вещице, ти спечели. Моля те, не го прави!

Погледът, който ѝ хвърли, бе изпълнен с омраза. Кети се втренчи в него, а сърцето ѝ подскочи. Той я молеше... Нейният горд пиратски капитан действително я молеше да не го напуска! В гърдите ѝ отново се събуди надеждата. Беше ли възможно...? Трябваше да се увери.

— Защо искаш да остана, Джон? — попита твърдо, като не го изпускаше дори за секунда от погледа си.

Лицето му почервения от гняв, а очите му горяха.

— Господи, сега искаш удовлетворение, нали? Е, добре, ще го имаш. Обичам те, по дяволите! Иди си спокойно и се пръсни от смях.

— Повтори го, моля те! — Кети почувства как устните ѝ трепнаха и се разтеглиха в усмивка. Той също го забеляза и лицето му стана страшно. Но Кети вече не я интересуваше това. Радостта в нея ликуваше. Не можеше да повярва. Той ѝ бе казал, че я обича, и то такъв, какъвто бе — разгневен! Значи наистина е вярно!

— Така значи — намираш го за смешно, така ли, вещице? — заплашително ѝ каза той. Посегна към нея и като луд я притисна до себе си. — Ще видим дали и това ще ти е толкова смешно?

Зацелува устните ѝ грубо и болезнено, а ръцете му се бяха обвили около тялото ѝ като окови. Силата на целувката му щеше да изкриви врата ѝ. Кети се разтрепери. Прегърна го с ръце през врата и нежно го замилва.

— Аз също те обичам, глупак такъв — прошепна му тя, сгушила глава в топлия му врат, когато най-последно охлаби хватката си и тя отново можа да си поеме въздух. Внезапно той замря, ръцете му престанаха да се движат. След малко сграбчи ръцете ѝ над лактите и я отдалечи от себе си така, че да може да вижда лицето ѝ. Кети му се усмихваше замечтано.

— Какво каза? — гласът му прозвуча хрипливо и бе изпълнен с подозрения. В очите му танцуваха странни, диви пламъчета.

— Казах, обичам те. Ако не бе толкова твърдоглав и недоверчив, щеше да си го разбрал още преди няколко месеца.

Очите му засвяткаха, а съмнението, което се четеше в тях, бе в състояние да я изпепели.

— Ако това е някаква игра, която искаш да играеш с мен... — спря се и скръцна заплашително със зъби.

Кети поклати глава, загледана топло и нежно в напрегнатото му лице.

— Толкова ли е трудно да го повярваш? — попита с лека подигравателна нотка в гласа. — Естествено ти можеш да се държиш като тиранин, насилник и ревнивец. Имаш ужасно избухлив темперамент, но това не променя нещата.

Той затвори очи и с треперещи ръце я привлече към себе си. Кети усети устните му върху косата си и го прегърна през кръста. Държаха се така, а той шепнеше с унес любовни признания и обещания в блестящия облак коси. Кети не можа да издържи — започна с треперещи пръсти да измъква копринената риза от панталона му. Изпълнена с копнеж, тя докосна топлата му кожа и замилва гърба му. Тогава чувствителните върхове на пръстите ѝ напипаха белезите, които нямаше да изчезнат до края на живота му. Ръцете ѝ ги галеха нежно, но изведнъж спряха. Вероятно той все още не можеше да повярва...

— Скъпи, сега ми вярваш, нали? — попита го, като се дръпна леко, за да вижда лицето му. Той трябваше да наведе глава напред, за да чуе думите ѝ.

— За кое? — попита я, смеейки се.

Кети се облегна отново на него и започна, изпълнена с обич, да наблюдава лицето му. Очите му пламтяха и в тях тя видя нежност, каквато не бе виждала никога преди. Имаше усещането, че е укротила орел и бе изцяло опиянена от погледа, тялото и мириса на кожата му. Бе научила дивия звяр да яде от ръката ѝ. Това чувство не можеше да се опише. Изкушаваше се да остави за по-късно всички въпроси, на които не бе получила отговор, но трябваше да се увери, че цялото им нещастие е вече някъде далеч зад тях.

— За това, което ти се е случило в затвора — настоя нежно тя. Мускулите на ръцете му се напрегнаха и предишният дебнещ поглед се върна отново в очите му. Наблюдавайки тази промяна в него, продължи да го съзерцава с поглед, в който се четеше всичко, което казваше сърцето ѝ. След малко той отново се отпусна и се усмихна. Въпреки това лицето му си остана напрегнато.

— Не трябва да се извиняваш за това, което си направила — каза твърдо той и целият гореше в огъня на страстта. — Зная, че съм си го

заслужил. Всичко, което ти причиних... отвличането, изнасилването... това, че те направих моя метреса... това е неппростимо. Всичко, което е важно сега, е, че ме обичаш. Никога повече няма да говорим за миналото.

От Кети се изтръгна звук, който бе смесица от плач и смях.

— Но, Джон, любими, заклевам се, че нямам нищо общо с това! Въобще не знаех, че ти си бил в затвора. „Лейди Честър“ отплава за Англия, след като ти избяга. Как можеш да знаеш нещо за това?

— След като съм избягал? — повтори той недоумяващо и ядосано сбърчи вежди. — За какво говориш?

— След като се оженихме — припомни му Кети търпеливо, но думите ѝ бяха придружени от укорителен поглед, — ти изчезна. Невъзможно е да си забравил.

— Мила моя, след като се оженихме, баща ти нареди да ме пребият от бой, докато изпадна в безсъзнание, защото се осмелих да се държа така недружелюбно с теб. Наистина, не бях в състояние да избягам. По време на плаването бях в трюма на „Лейди Честър“. Когато акостирахме в Портсмут, ме закараха, окован във вериги, в Лондон и ме хвърлиха в затвора в Нюгейт. Няколко дни по-късно ми съобщиха, че съм осъден на смърт за пиратство. Дори не ми позволиха да се явя пред съда. Ако не бяха моите хора, сега да съм изгнил във варовиковата яма на затвора. Избягах в Лондон вечерта, когато дойдох в къщата на леля ти.

— Но аз мислех... — в главата на Кети бе същински хаос. Как е възможно? Преди да успее да подреди мислите си, на вратата се чу рязко и отмерено почукване. Джон я прегърна по-здраво и я погледна въпросително.

— Очакваш ли посещение?

— Не, естествено, че не. Вероятно е Марта... или баща ми.

— Ах, да, баща ти. С него имам една сметка за уреждане.

Тези думи бяха казани с омраза, твърде голяма за човек, който е виждал баща ѝ само един-единствен път, наистина — при неприятни обстоятелства. Тук ставаше нещо, което тя не разбираше. Когато отиде до вратата, за да отвори, лицето ѝ бе объркано и ядосано.

— Искам да говоря с теб, дъще. Има нещо, което трябва да знаеш... — сър Томас спря, виждайки едрият мъж, който го гледаше хладно от другия край на стаята.

— Хейл, искам да знаете едно: щях да пратя човек да ви открие и доведе. Тъкмо това исках да кажа на Кети.

— Татко, за какво говориш? Защо си искал да пратиш някой да търси Джон — попита Кети вече съвсем объркана, като отстъпи назад, за да направи място на баща си да влезе. Сър Томас не обърна никакво внимание на дъщеря си. Очите на Джон го пронизваха.

— Било е лъжа, нали? Тя няма нищо общо с това. Въобще не е знаела.

— Да — лицето на сър Томас придоби пепеляв цвят, а умоляващият му поглед се бе спрял на разгневения мъж пред него. — Тя не знаеше нищо.

— За бога, човече, можех да я убия! — процеди Джон през здраво стиснатите си зъби.

— Зная — изведнъж гласът му прозвуча много уморено. — Щях да полудея, когато тя изчезна. Бях известен, че сте успели да избягате. И бях убеден, че тя е във вашите ръце. Мислех си... О, господи, какво ли не си мислех! Но, слава богу, нищо не сте й направили!

— Наистина трябва да благодарите на бога. Бях готов да го направя. Исках, но не можех. Но...

— За бога! Някой ще ми обясни ли за какво всъщност става дума? Татко? Джон? — Кети гледеше ту единия, ту другия. Този странен разговор бе съвсем неразбираем за нея.

Двамата мъже я погледнаха. На светлината на лампата тя изглеждаше така малка и нежна с дългите си златисти коси и ядосано лице. Изражението в очите на Джон поомекна. Кети му се усмихна. Това бе деликатна, интимна усмивка, която сър Томас наблюдаваше с много тъжен поглед.

— Причиних ти зло, дъще. Но, моля те, повярвай ми, по онова време мислех, че го правя за твое добро.

Направи пауза, сякаш за да намери точните думи. Кети го гледеше втренчено и у нея започна да се избистря леко подозрение.

Джон прекоси каютата и застана до нея. Прегърна я през талията и я притисна към себе си. Облегната на раменете на мъжа си, Кети дори за миг не изпусна от очи баща си.

— Джон въобще не е бягал от „Лейди Честър“, нали, татко? Ти си ме излъгал — знаеше, че е било точно така, както го каза.

Кимването с глава на баща ѝ бе просто излишно потвърждение. — Разкажи ми, татко — тези думи бяха казани спокойно.

Кети усети, че в нея напират сълзи, когато сър Томас на пресекулки разказа как е наредил да хвърлят Джон в затвора, как е издействал съдебния процес и смъртната присъда. Щом стигна до побоите, които бяха нанасяни на Джон по негово нареждане, и ѝ разказа как го е лъгал, че такова е било желанието на Кети, тя изкрещя възмутено. Джон я прегърна по-силно и тя усети устните му върху косите си. Сър Томас изглеждаше ужасно.

— Когато пътувах по следите ти и стигнах Чарлистоун, най-после открих дъщеря си съвсем здрава, макар и доста разгневена — продължи сър Томас, поглеждайки към Джон. — От Кети можах да науча достатъчно, за да разбера, че си мисли, че не я обичате. Виждайки обаче колко добре сте се отнасяли към нея при дадените обстоятелства, проумях, че това не може да бъде вярно. Съгласих се да ѝ помогна, но имах намерение да установя връзка с вас, за да ви разкрия истината. Мислех, че ще ми повярвате. Но както виждам, тази вечер и без моя помощ сте успели да подредите нещата. От цялата си душа съжалявам за всяка болка, която съм ви причинил, и се надявам, че някак си ще можете да ми простите.

Уморените му сини очи бяха вперени угрижено в Кети и сърце не ѝ даде да подмине безмълвната молба, която се криеше в тях. Освободи се от прегръдката на Джон и отиде при баща си. Постави нежно ръка върху неговата и се повдигна на пръсти, за да го целуне по бузата.

— Естествено, че ти прощаваме, татко. Зная, че си го направил само заради мен — хвърли през рамо умоляващ поглед към Джон, който бе замръзнал на мястото си.

Той въздъхна и много бавно прекоси стаята. Подаде ръка на сър Томас. Възрастният мъж развълнувано я пое и когато Кети забележа подозрителния, влажен блясък в очите на баща си, самата тя започна да плаче.

— Струва ми се, че трябва да се научим да се държим толерантно един към друг — каза сухо Джон и измъкна най-накрая ръката си от почти болезненото ръкостискане на сър Томас. — Вие сте баща на жена ми и дядо на сина ми. И тъй като смятам да ги запазя и дори да се погрижа да се появи на бял свят още някой внук или някоя

внучка, вероятно ще се виждаме често. Ако можете да приемете за ваш зет бивш пират, то може би и аз ще мога да живея, имайки за тъст един нечестен граф — докато говореше, Джон се усмихваше.

Сър Томас сега сияеше.

— Горд съм, че ще бъдете член на моето семейство — увери го той. Погали дъщеря си и раздруса още веднъж ръцете на Джон. После излезе.

След като вратата се затвори след него, Джон се облегна на нея и погледна Кети с горящи очи.

— Е, скъпа моя? — попита я нежно.

Тя се хвърли на врата му и скри лице в гърдите му. Той обви ръце около нея и я притисна силно.

— Сигурно си ме мразил, Джон — прошепна тя.

Той се поусмихна и зарови лице в блестящите ѝ коси, за да се наслади на мекотата и сладкия мирис, който така добре познаваше.

— Мразех те, но само заради това, че те обичах толкова много. Не можех да понеса мисълта, че си ми причинила такова нещо. Тъкмо бях започнал да си мисля, че означавам нещо за теб, когато всичко се срути така безнадеждно.

— Да означаваш нещо за мен? — Кети се разсмя. — По това време бях влюбена до уши в теб. Исках да ти го кажа, но се страхувах, че чувствата ти към мен може да не са същите. Мислех си, че ме искаш само защото... защото... — спря и се изчерви.

Джон я отдалечи малко от себе си, за да види изражението на лицето ѝ. Нахално се ухили, като видя руменината ѝ.

— Права си. Исках те, защото... защото... И още те искам. Но те обичам повече, отколкото си мислех, че ще обичам някого през живота си. И ако ми позволиш, ще ти го доказвам през всичките останали години.

Последните думи бяха казани съвсем спокойно и Кети щеше да се разтопи от нежността му. Усмихна му се мило и се повдигна на пръсти, за да достигне с устните си неговите. Джон я прегърна и я притисна плътно. Целуна я така горещо и с една нова страст, която възбуди Кети до последната фибра на тялото ѝ. Най-после успя да се отдръпне от него и да си поеме въздух. Трепереше, бузите ѝ горяха, а очите ѝ преливаха от любов. Той продължи да я целува по нежната шия, а после устните му се шмугнаха под яката на халата ѝ и се спряха

на трапчинката между гърдите ѝ. Той я обичаше и тя му отвърщаше със същото. Нищо повече не би било в състояние да промени това.

— Скъпи, какво каза преди малко на баща ми, че ще се появи на бял свят още някой или някоя Хейл? Наистина ли имаше това предвид? Аз... аз зная, че ти не бе особено щастлив, когато ти казах за Крей... — тя се спря, а той вдигна глава, за да я погледне.

— Съкровище мое, нима наистина мислиш, че не съм искал Крей? Обичам те. И ще обичам всички деца, с които ме дариш. Тогава толкова много се страхувах, че ще те загубя. Затова реагирах така, когато ми каза за бебето.

— О, Джон! — въздъхна тя и се притисна към мускулите му, които с всяка изминала минута се втвърдяваха все повече и повече. Ръцете ѝ галеха широките му рамене. — Много деца ли ще имаме?

— Няколко дузини — прошепна ѝ той, останал без дъх, и я вдигна на ръце. Очите му блестяха, когато срещна нейните. — Във всеки случай поне две дузини. Ще го включа в плановете си и предлагам да започнем веднага с това.

— Тук? Но, любими, не трябва ли първо да се приберем у дома? Аз...

— Всичко, за което мисля сега, е да те любя — прошепна ѝ той в ухото. — Може да се приберем утре.

И направиха точно така.

Издание:

Карен Робъртс. Пирати на любовта

ИК „Калпазанов“, София, 1993

Редактор: Стефка Димитрова

Коректор: Мая Арсенова

ISBN: 954-8070-73-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.